

MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

Ea & el

TREI

FICTION
CONNECTION

Marc Levy este cel mai citit autor francez contemporan. Cărțile lui sunt traduse în 47 de limbi, regăsindu-se pe majoritatea listelor de bestseller din țările în care este publicat.

Născut în 1961, la Paris, Marc Levy a avut parte de un parcurs profesional fascinant: a fost mai întâi voluntar la Crucea Roșie, apoi antreprenor în SUA, după care a fondat una dintre cele mai importante companii de arhitectură din Franța.

Cariera sa de scriitor a demarat cu maximum de succes în anul 2000, când a publicat romanul Și dacă e adevărat..., vândut în întreaga lume în milioane de exemplare și ecranizat de Steven Spielberg (2005).

Marc Levy

Ea & el

Traducere din franceză și note de
Aliza Peltier

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © Emmy Lou Virginia / PEC Photo / Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Carmen Botoșaru

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Mihail Nacu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVY, MARC

Ea & el / Marc Levy ; trad.: Aliza Peltier. - București :
Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-529-3

I. Peltier, Aliza (trad.)

821.133.1-31=135.1

Titlul original: Elle et lui
Autor: Marc Levy

Copyright © Copyright © E'ditions Robert Laffont, S.A., Susanna Lea Associates,
Paris, 2015

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-529-3

*Tatălui meu
Copiilor mei
Soției mele*

Într-o zi, am să mă duc să trăiesc în teorie,
pentru că în teorie totul e bine...

1.

Ploaia curăţase acoperişurile şi faţadele, maşinile şi autobuzele, trotuarele şi pietonii, ploaia căzuse întruna peste Londra de la începutul primăverii. Mia ieşea de la o întâlnire cu agentul ei.

Creston era de şcoală veche, dintre aceia care spun mereu adevărul, dar cu distincţie.

Elegant până şi-n felul de a vorbi, era respectat, pomenit adesea pe la dineuri pentru observaţiile sale necruţătoare, dar niciodată răutăcioase. Mia era protejata lui, ceea ce, în universul neîndurător şi de cele mai multe ori plin de mojie al cinematografiei, valora cât toate prerogativele lumii.

În ziua aceea, fusese să vadă în proiecţie privată noul film al Miei şi, pentru că nu-i îngăduia să-l însoţească în asemenea împrejurări, ea îl aşteptase în birou.

După ce-şi dăduse jos impermeabilul, Creston se aşezase pe fotoliul său şi nu prelungise suspansul.

— Ceva acţiune, un pic de romantism, un scenariu cu-ndemânare însăilat în jurul unei intrigi neverosimile, dar cui să-i mai pese de toate acestea în zilele noastre?... O să fie un succes, asigurase el.

Mia îl cunoștea prea bine pe Creston ca să nu știe că mai departe n-avea să meargă.

Era magnifică, continuase el, cam de prea multe ori dezbrăcată, ar trebui să fie cu băgare de seamă data viitoare și să nu-și mai arate fundul la fiecare trei scene, o să aibă el grijă, pentru binele carierei sale, oamenii îi cataloghează așa de repede pe ceilalți.

— Spune-mi pe față ce părere ai, Creston.

— Joci la perfecție, iar cum rolul tău era cum era, n-a fost treabă ușoară. Acestea fiind zise, nu poți să faci mereu numai filme în care personajele își petrec toamna între două trădări, trei adultere și o cană de ceai. E un film de acțiune, camera se mișcă mult, personajele așijderea... ce vrei să mai adaug?

— Adevărul, Creston!

— E o porcărie, draga mea, o porcărie de toată frumusețea care o să-și aibă gloata de spectatori, din moment ce tu și bărbatu-tău sunteți amândoi pe afiș. În sine e un eveniment, de altfel, singurul. Presa o să se dea în vânt după complicitatea voastră de pe ecran, o să-i placă încă și mai mult faptul că joci mai bine decât el, ceea ce nu-i un compliment, ci o evidență.

— În viața de zi cu zi, el joacă mai bine, răspunse Mia cu un zâmbet șters.

Creston își frecă barba, gest care la el spunea multe.

— Cum vă mai e viața de cuplu?

— Nu prea mai e viață.

— Atenție, Mia, fără prostii.

— Ce prostii?

— M-ai înțeles foarte bine. Așa de rău stau lucrurile?

— Filmarea nu ne-a apropiat.

— Iată tocmai ce nu vreau să aud, cel puțin până la ieșirea filmului în săli. Viitorul capodoperei se bazează pe binomul vostru, pe ecran și în viața de zi cu zi.

— Ai ceva scenarii pentru mine?

— Câteva.

— Creston, mi-ar plăcea să plec în străinătate, departe de Londra și cerul ei mohorât, să joc un rol inteligent, sensibil, să aud lucruri care mă emoționează, care mă fac să râd, să am parte de un pic de tandrețe, chiar și într-un film mic de tot.

— Și mie mi-ar plăcea ca bătrânul meu Jaguar să nu rămână niciodată în pană, dar mecanicul care îl bibilește îmi spune pe numele mic, înțelegi tu. M-am luptat să-ți construiesc o carieră, ai un public imens în Anglia, fani care-ar plăti ca să te audă recitând anuarul, începi să fii apreciată cam peste tot pe continent, onorariile tale sunt indecente în vremurile pe care le trăim, iar dacă filmul acesta se bucură de succesul pe care-l bănuiesc eu, ai să fii în curând actrița cea mai bine cotate din generația ta. Așa că, te rog, ai puținică răbdare. Ne-am înțeles? În câteva săptămâni, propunerile din America o să cadă ca ploaia de-acum. O să intri în curtea celor mari.

— Mari proaste care zâmbesc atunci când sunt triste?

Creston se îndreaptă pe fotoliu și tuși ușor.

— Acelea și altele care sunt fericite. Te rog, nu mai vreau să văd fața aceasta amărâtă, Mia, adăugă el ridicând tonul. Interviuurile ar trebui să vă apropie, pe tine și bărbatu-tău. O să fiți nevoiți să zâmbiți atât de mult în timpul promovării, că până la urmă o să vă prindeți în joc.

Mia făcu un pas spre bibliotecă, deschise caseta cu țigări care se afla pe-o etajeră și-și luă una.

— Știi că detest să se fumeze la mine-n birou.

— Păi, și de ce mai ții caseta?

— Pentru cazurile urgente.

Mia se uită țintă la Creston și se așează la loc, cu țigara stinsă între buze.

— Cred că m-a înșelat.

— Într-un fel sau într-altul, cine n-a făcut-o în zilele noastre? răspunse el citindu-și corespondența.

— Nu-i de râs.

Creston își abandonează lectura.

— Cum te-a înșelat? continuă el. Vreau să zic din când în când sau tot timpul?

— E vreo diferență?

— Și tu, tu nu l-ai înșelat niciodată...?

— Nu. În sfârșit, o dată, un sărut. Partenerul meu săruta bine și aveam nevoie să fiu sărutată. Era pentru veracitatea scenei, nu l-am înșelat cu adevărat, nu-i așa?

— Intenția contează. În ce film? întrebă Creston ridicând o sprânceană.

Mia se uită pe fereastră, iar agentul ei oftă.

— Bine, să admitem că te înșală. Ce importanță are dacă nu vă mai iubiți?

— El nu mă mai iubește, eu, eu îl iubesc.

Creston își deschise sertarul, scoase o scrumieră și scăpără un chibrit. Mia trase adânc în piept, iar el se întrebă dacă ochii îi lăcrimau de la fum, dar se feri să-i și pună întrebarea.

— El era starul, iar tu, o începătoare. S-a jucat de-a Pygmalionul, iar ucenica și-a depășit maestrul. Ceea ce sigur

că nu-i ușor pentru ego-ul lui în viața de zi cu zi. Ai grijă cu scrumul, țin mult la covorul meu.

— Nu spune asta, nu-i adevărat.

— Bineînțeles că-i adevărat. Nu spun că nu-i un actor bun, dar...

— Dar ce?

— Nu-i momentul, o să vorbim mai târziu, am alte întâlniri.

Creston își ocoli biroul, luă cu delicatețe țigara din mâinile Mieii și o strivi în scrumieră. O apucă de umăr și o trase spre ușă.

— În curând, ai să joci unde-o să vrei, la New York, Los Angeles, Roma. Până atunci, nu face tâmpenii. O lună e tot ce-ți cer, de ea depinde viitorul tău. Îmi promiți?

*

Ieșind de la Creston, Mia se dusesese pe Oxford Street cu taxiul. Când se simțea copleșită de tristețe — și așa se simțise nu doar o dată în ultimele săptămâni —, mergea să se plimbe pe strada aceea plină de magazine și de viață.

Parcurgând aleile unei galerii comerciale, încercase să vorbească cu David, dar dăduse direct peste mesageria vocală.

Cu ce se ocupa la sfârșitul acestei după-amiezi? Unde era de două zile încoace? Două zile și două nopți fără nicio altă veste decât un mesaj lăsat pe robotul telefonului din apartamentul lor. Un mesaj laconic care o lămură că pleca să-și tragă sufletul la țară, că nu trebuia să-și facă griji. Iar ea făcea exact pe dos.

Ajunsa acasă, Mia se hotărâse să-și vadă de viața ei. Când avea să se întoarcă David, nici nu se punea problema să se arate descumpănită în vreun fel sau altul. Să rămână demnă, stăpână pe sine, să nu-i permită să-i treacă vreo clipă prin minte că ar fi putut să-i ducă lipsa și mai ales să nu pună nicio întrebare.

Răspunzând la apelul unei prietene care o implorase să o însoțească la inaugurarea unui restaurant, Mia hotărâse să se facă frumoasă. Și ea era în stare să-i stârnească gelozia lui David. Și apoi, era mai bine să fie înconjurată de necunoscuți decât acasă frământată de gânduri negre.

★

Restaurantul era imens, muzica prea tare, sala înțesată de lume, îi era imposibil să vorbească cu cineva ori să facă un pas fără să se lovească de ceilalți. Cine putea să se simtă bine la soiul acesta de serată? se gândi ea pregătindu-se să înfrunte marea umană.

Flash-urile se dezlănțuiră la intrare. Iată de ce ținea așa de mult prietena cu pricina la prezența ei. Speranța că o să apară în paginile *people* ale unei reviste. Senzație de trecătoare celebritate. *La naiba, David, de ce mă lași să-mi pierd vremea de una singură prin asemenea locuri? Ai să mi-o plătești însutit, „Domnule Am-nevoie-să-mi-trag-sufletul“.*

Îi sună telefonul, un număr ascuns, la ora aceasta nu putea fi decât el. Cum să-l audă în așa hărmălaie? *Dacă aș fi lunetist, l-aș omorî pe DJ,* se gândi ea.

Se uită de jur împrejur, era la jumătate între intrare și bucătărie. Mulțimea o târa spre cele din urmă, dar ea se hotărî să înainteze împotriva curentului. Răspunse urlând:

— Nu închide! *Pentru cineva care și-a jurat să nu lase să se vadă nimic, începi bine, drăguța mea.*

Să-și facă un drum, să-i împingă pe încrezuta cocoțată pe tocuri cui și pe bătăranul care îi face curte. S-o calce pe picioare pe scheletica aceea de prăjină care se unduiește ca un țipar, să-l ocolească pe fantele care o scrutează ca pe-o pradă, *ai să te distrezi, bătrâne, nu pare să fie vreo mută.* Încă zece pași până la ușă.

— Rămâi la telefon, David! *Dar taci odată, idioato.*

Să-l roage din priviri pe bodyguard s-o ajute să iasă de-acolo.

În sfârșit afară, la aer curat, în calmul relativ al străzii. Să se îndepărteze de oamenii aceia aglutinați care așteaptă să pătrundă într-un asemenea infern.

— David?

— Unde ești?

— La o serată... *Cum poate să aibă tupeul să mă întrebe așa ceva?*

— Te distrezi, iubirea mea?

— *Ipocritule!* Da, e ceva veselie... *De unde ai mai scos-o și pe-asta!*

— Și tu, *tolomacule*, unde ești... *de două zile încoace?*

— În drum spre casă. Vii și tu?

— Sunt într-un taxi... *Să găsesc un taxi, repede un taxi.*

— Credeam că ești la o serată?

— Tocmai plecam când ai sunat.

— Înseamnă c-ai să ajungi probabil înaintea mea, nu mă aștepta dacă ești obosită, sunt ambuteiaje chiar și la ora asta. Londra chiar că a devenit imposibilă!

Tu ai devenit imposibil, cum îndrăznești să-mi spui să nu te aștept? Au trecut două zile de când nu fac nimic altceva decât să te aștept.

Marc Levy

— O să las o lumină aprinsă la tine în cameră.

— Minunat, te pup, pe curând.

Un trotuar moarat, cupluri sub umbrele...

... iar eu, singură ca o tâmpită. De mâine, cu sau fără film, îmi schimb viața. Nu, nu de mâine, din seara asta!

2.

Paris, două zile mai târziu.

— De ce e mereu ultima cheie din legătură cea care deschide ușa? protestă Mia.

— Pentru că viața e prost făcută, altfel casa scărilor n-ar fi cufundată în întuneric, răspunse Daisy luminând cât putea ea de bine broasca cu telefonul mobil.

— Nu vreau să mai iubesc vreodată mințindu-mă, vreau o realitate care să-mi corespundă; vreau prezent, numai prezent.

— Iar eu, un viitor mai puțin nesigur, oftă Daisy. Până atunci, dacă nu reușești, dă-mi înapoi cheile, aproape că nu mai am baterie.

Ultima cheie din mănunchi a fost, de fapt, cea bună. Intrând în apartament, Daisy apăsă pe întrerupător, fără niciun rezultat.

— Blocul întreg pare să n-aibă lumină.

— Toată viața mea nu are, supralicită Mia.

— Hai să nu exagerăm.

— Nu știu să trăiesc în minciună, continuă Mia pe un ton care cerea compasiune, dar Daisy o cunoștea de prea multă vreme ca să intre în jocul ei.

— Lasă balivernele, ești o actriță talentată, deci o mincinoasă profesionistă... Trebuie să am niște lumânări pe undeva, le dibui eu dacă bateria de la iPhone...

Ecranul telefonului se stinse.

— Și dacă le-aș spune să se ducă toți dracului? șopti Mia.

— Dar nu-ți dă prin minte să mă ajuți puțin?

— Ba da, dar nu se vede chiar nimic.

— M-am liniștit că ți-ai dat și tu seama!

Daisy înaintă pe pipăite. Mâna ei atinse ușor masa. Ocolind-o, se lovi de un scaun, bombăni și ajunse la bancul de lucru, aflat chiar în spate. Tot pe pipăite, se apropie de aragaz, înhăță chibriturile puse pe etajeră, răsuci butonul de la un ochi și aprinse gazul.

O aură albăstruie luminează locul unde se găsea.

Mia se așeză la masă.

Daisy scotoci prin toate sertarele, unul după celălalt. Lumânările parfumate n-aveau ce căuta la ea acasă. Pasiunea ei pentru gastronomie era una pretențioasă, nimic nu trebuia să tulbure aroma unei mâncări. Acolo unde unii afișează pe ușa restaurantului lor „*Localul nu acceptă cărți de credit*“, ea ar fi înscris fără probleme „*Al meu refuză accesul persoanelor prea parfumate*“.

Găsi lumânările și le aprinse. Lumina răspândită de flăcări scoase încăperea din întuneric.

Apartamentul lui Daisy aproape că se reducea numai la bucătărie. Îi ținea loc și de sufragerie, ea singură fiind mai mare decât cele două cămăruțe alăturate despărțite de o baie. Pe bancul de lucru se înălțau, din

ghivece de lut strânse unele în celelalte, tulpini de cimbru, dafin, rozmarin, mărar, măghiran, mentă decorativă și ardei iute. Bucătăria aceasta era laboratorul lui Daisy, patima și felul ei de a uita de toate. Aici își elabora ea rețetele înainte de a le servi mușteriiilor micului său restaurant cocoțat pe dealul Montmartre la doi pași de casa ei.

Daisy nu-și făcuse mâna în vreo școală înaltă, meseria o învățase de-acasă și pe pământul ei natal, Provența. Mică fiind, pe când prietenii ei se jucau la umbra piniilor și măslinilor, ea se uita la maică-sa și învăța să facă aceleași gesturi.

În grădina care le înconjură casa, se deprinsese să aleagă ierburile și, în spatele cuptorului, să le pregătească. Gătitul era viața ei.

— Ți-e foame? o întrebă ea pe Mia.

— Da, poate. În sfârșit, nu știu.

Daisy scoase din frigider o farfurie de gălbiori, o mână de pătrunjel și smulse o căpățână de usturoi din funia care atârna la dreapta ei.

— Nu se poate fără usturoi? întrebă Mia.

— Ai de gând să te pupi cu cineva în seara asta? i-o întoarse Daisy tocând pătrunjelul cu cuțitul. Până fac eu mâncarea, îmi povestești și mie ce s-a întâmplat?

Mia trase adânc aer în piept.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Apari când îmi închid bistroul cu o valiză în mână, cu mutra cuiva căruia i s-a prăbușit lumea; și, de-atunci, te-ai văicărit întruna. De-aici deduc că n-ai venit să mă vezi pentru că ți-era dor de mine.

— Chiar că mi s-a prăbușit lumea.

Daisy se întrerupse din gătit.

— Te rog, Mia! Sunt gata să aud orice, dar fără suspine și văicăreli, aici nu-s camere de filmat.

— Ai fi un regizor excelent! lăasă Mia să-i scape.

— Poate. Te ascult.

Și, în timp ce Daisy își vedea de treabă în bucătărie, Mia se puse la masă.

★

În momentul în care veni curentul, cele două prietene tresăriră. Daisy apăsă pe variator ca să reducă lumina, apoi deschise jaluzelele electrice, descoperind priveliștea pe care, din apartamentul ei, o oferea Parisul.

Mia se apropie de fereastră.

— Ai țigări?

— Pe măsută, nu știu cine le-a uitat acolo.

— Mulți amanți trebuie să mai ai ca să nu știi care dintre ei își uită țigările la tine?

— Dacă ții neapărat să fumezi, du-te pe terasă!

— Vii cu mine?

— Am de ales, dacă vreau să aflu urmarea?

★

— Și ai lăsat lumina aprinsă în cameră? se interesă Daisy pe când mai turna niște vin.

— Da, dar nu în dressing. Acolo am lăsat un taburet, ca să se lovească.

— Pentru că aveți un dressing? întrebă Daisy. Și apoi?

— M-am prefăcut că dorm. S-a dezbrăcat în baie, a stat mult sub duș și apoi a venit să se culce și a stins veioza. Am așteptat să-mi murmure câteva cuvinte și să mă ia

în brațe. Probabil că nu și-a tras îndeajuns sufletul, căci a adormit.

— Bun, vrei să știi ce cred eu? Oricum am să-ți spun. Te-ai măritat cu un ticălos. Adevărata întrebare, destul de simplă, e dacă datorită calităților sale ajungi să-i iubești și defectele. Nu, adevărata întrebare e de ce îl iubești din moment ce te face atât de nefericită. Cu excepția cazului în care îl iubești tocmai pentru că te face nefericită.

— La început m-a făcut foarte fericită.

— Sper și eu! Dacă începuturile ar fi urâte, feții frumoși ar dispărea din literatură, iar comediile romantice ar ajunge pe raftul de filme horror. Nu te uita așa la mine, Mia. Dacă vrei să știi de te înșală sau nu, pe el trebuie să-l întrebi, nu pe mine. Și dă-o încolo de țigară, fumezi prea mult, e tutun, nu iubire.

Lacrimi se scurseră pe obrajii Miei.

Daisy veni să se așeze lângă ea ca s-o ia în brațe.

— Plângi după pofta inimii, plângi dacă asta te liniștește. Necazurile din dragoste te seacă la inimă, dar adevărata nenorocire e când viața ți-e un pustiu.

Mia își făgăduise să rămână demnă în orice situație, dar lucrurile stăteau altfel în preajma lui Daisy. O prietenie ca a lor, care dura de atât de multă vreme, este o fraternitate aleasă în deplină cunoștință de cauză.

— De ce vorbești de pustiu? continuă ea ștergându-și obrajii.

— E felul tău de a mă întreba în sfârșit ce mai fac?

— Și tu te simți singură? Crezi că o să fim fericite într-o bună zi?

— Mi se pare că așa ai și fost destul de mult în ultimii ani. Ești o actriță cunoscută și recunoscută, după un singur film bagi în buzunar cam cât aș câștiga eu într-o

viață, dacă aş câştiga vreodată atât... şi tu eşti măritată. Ai văzut ştirile de seară... n-avem dreptul să ne plângem.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Habar n-am, dar dacă ar fi fost ceva de bine, oamenii ar fi pe străzi ca să sărbătorească evenimentul. Cum au fost gălbiorii?

— Mâncarea ta e cel mai bun antidepresiv de pe lume.

— De ce crezi tu că am vrut să mă fac bucătăreasă! Şi-acum, la culcare! Măine am să-l sun pe tembelul de bărbatu-tău, o să-i dau de veste că ai aflat totul, că a trădat-o pe cea mai genială femeie cu putinţă şi că-l părăseşti, nu pentru un altul, ci din cauza lui. Când am să închid, nefericitul o să fie el.

— N-ai să faci aşa ceva?

— Nu, ai s-o faci chiar tu.

— Chiar dacă am chef, nu pot.

— De ce? Vrei să te complaci într-o melodramă ieftină?

— Pentru că suntem amândoi pe afişul unui film cu buget mare care iese într-o lună. Sunt nevoită să joc teatru şi în viaţa de zi cu zi, un magnific rol de femeie împlinită, fericirea perfectă. Dacă s-ar afla adevărul despre David şi mine, cine ar crede în perechea noastră pe ecran? Producătorii nu mi-ar ierta-o, agentul meu, nici atât. Şi apoi, nu mă deranjează să ştiu că mă înşală, dar mă deranjează să fiu umilită în public.

— Totuşi, trebuie să fii o mare ticăloasă ca să reuşeşti să joci un asemenea rol.

— De ce crezi tu că sunt aici, nu voi fi niciodată în stare să-l joc atât de mult timp. Trebuie să mă ascunzi la tine.

— Câtă vreme?

— Cât ai să mă suporti.

3.

Ajunsă la Porte de la Chapelle, decapotabila Saab tăie în diagonală trei benzi, neluând în seamă semnalele farurilor celorlalți șoferi, și ieși de pe bulevardul periferic ca să intre pe autostrada A1 în direcția Roissy-Charles-de-Gaulle.

— De ce mă duc numai eu să-l iau de la aeroport? Treizeci de ani de prietenie și aș jura că nu s-a purtat niciodată la fel cu mine. Sunt prea bun, iată problema! Fără mine, nici n-ar fi împreună. De la un prăpădit de „mulțumesc”, acolo, nu i-ar cădea dinții din gură, dar nu, nimic! bombăni Paul uitându-se în retrovizoare. Bine, de acord, sunt nașul lui Jo, dar pe cine altcineva ar fi putut s-aleagă? Pe Pilguez? În niciun caz, și apoi nevastă-sa îi e deja nașă. E așa cum zic, ajut pe toată lumea tot timpul, îmi petrec viața fiind de ajutor. Nu spun că nu-mi face plăcere, dar m-aș bucura dacă și ceilalți s-ar ocupa un pic de mine. Lauren, de pildă, când stăteam încă la San Francisco, să mă prezinte ea vreunei interne? Că nu de interne duce ea lipsă la spital, de altfel, nici de externe. Ei bine, nu, niciodată! Adevărul e că au și un program imposibil. Dacă tipul din spate îmi mai dă încă un flash,

îl sparg! Trebuie să încetez cu vorbitul de unul singur, Arthur avea motivele lui s-o facă, dar pe mine oamenii o să mă ia pe bune de nebun. Pe de altă parte, cu cine să vorbesc? Cu personajele din romanele mele? Nu, trebuie să încetez, că doar nu-s moș. Bătrânii vorbesc singuri. În sfârșit, când sunt singuri, altfel pălăvrăgesc între ei sau cu copiii lor. O să am oare copii într-o bună zi? Și eu o să îmbătrânesc.

Și se uită din nou în retrovizoare.

Saab-ul se opri în fața automatului de la intrare, Paul recuperă cartela. „Mulțumesc“, spuse el ridicând geamul.

Pe panoul cel mare al sosirilor, zborul AF 83 era afixat ca neavând întârziere. Paul nu-și mai găsea locul de nerăbdare.

Primii pasageri începură să iasă, doar o mână de oameni, probabil cei de la clasa întâi.

*

După ce-și publicase primul roman, Paul hotărâse să-și pună cariera de arhitect între paranteze. Scrisul îi oferise o libertate de nebănuire. Nimic din încercarea aceasta nu fusese premeditat. Îi făcuse pur și simplu plăcere să umple niște pagini, aproape trei sute, după care bătuse cuvântul „sfârșit“. În fiecare seară, se simțea prins de povestirea lui, aproape că nu mai ieșea din casă și de cele mai multe ori lua cina în fața calculatorului.

Noaptea, Paul intra într-o lume imaginară în care se simțea fericit în tovărășia unor personaje ce-i deveniseră prieteni. Când scria, totul era posibil.

După ce terminase textul, îl abandonase pe birou.

Câteva săptămâni mai târziu, viața i se schimbase cu totul în timpul unei cine la care Arthur și Lauren se invitaseră la el acasă. În seara aceea, Lauren fusese sunată de un administrator al spitalului. Îl rugase pe Paul să rămână singură în biroul lui, lăsându-i, pe el și pe Arthur, să discute în salon.

Scârbită de vorbele interlocutorului său, Lauren reperease manuscrisul și începuse să dea pagină după pagină, atât de captivată, încât ajunsese să piardă șirul discuției telefonice.

Când profesorul Krauss pusese într-un sfârșit capăt conversației, Lauren își continuase lectura. Trecuse mai bine de-o oră când Paul își strecurase capul în birou ca să verifice dacă totul era în ordine și o surprinse, cu un zâmbet pe buze.

— Te deranjez? îi aruncase el, făcând-o să tresară.

— Să știi că e formidabil!

— Nu crezi că ai fi putut să-mi ceri voie înainte?

— Pot să-l iau cu mine ca să-l termin?

— Oamenii normali nu răspund la o întrebare cu o altă întrebare!

— Și totuși, numai ce-ai făcut-o și tu. Pot?

— Chiar îți place? continuase Paul, dubitativ.

— Da, pe bune, replicase Lauren adunând foițele.

Apoi, luase manuscrisul și se întorsese în salon, trecând prin fața lui fără să mai adauge o vorbă.

— M-ai auzit cumva spunând da? nu se lăsase Paul, urmărind-o.

Și îi șoptise la ureche să nu-i spună nimic lui Arthur.

— Da la ce? se îngrijorase acesta din urmă ridicându-se.

— Nu mai știu, îi răspunsese Lauren. Mergem?

Și înainte ca Paul să aibă vreme să reacționeze, Arthur și Lauren, deja pe palier, îi mulțumiseră pentru seara petrecută împreună.

★

Alți călători ieșeau, de data aceasta mai numeroși. Vreo treizeci, dar încă nu aceia pe care venise să-i ia.

— Ce-or fi făcând!? Dau cu aspiratorul în avion? Ce mi-a lipsit cu adevărat de când sunt la Paris? Casa de la Carmel... Pentru că îmi plăcea să merg acolo la sfârșit de săptămână, să fiu împreună cu ei, să cobor să văd apusul soarelui pe plajă. În curând se împlinesc șapte ani. Când au trecut? Ei îmi lipsesc cel mai mult. Apelurile video sunt mai bune decât nimic, dar e altceva să iei în brațe pe cineva de care ți-e drag, să-i simți prezența. Să nu uit, va trebui să-i vorbesc lui Lauren despre nesfârșitele mele migrene, e domeniul ei. Nu, o să vrea să-mi prescrie o serie de teste, sunt doar niște migrene, e ridicol, nu toți oamenii pe care-i doare capul au o tumoare la creier. În sfârșit, o să văd eu. Bun, o să iasă până la urmă?

★

Green Street era pustie. După ce băgase Fordul break în parcare, Arthur îi deschisese portiera lui Lauren și urcaseră treptele până la ultimul etaj al căsuței victoriene în care locuiau. Rare erau cuplurile care împărțiseră același apartament înainte de a se întâlni, dar aceasta era o altă poveste¹...

¹ Vezi Marc Levy, *Și dacă e adevărat...*, traducere de Vasile Zencenco, Editura Trei, București, 2004. (N.t.)

Arthur trebuia să termine niște schițe pentru un client important. Se scuză față de Lauren și o sărută înainte de a se așeza la masa lui de arhitect. Lauren se strecură în curând în lenjeria de pat și se cufundă iar în manuscrisul lui Paul.

De mai multe ori, lui Arthur i se păru că o aude râzând de cealaltă parte a peretelui. De fiecare dată, se uita la ceas și apuca din nou creionul. Mai târziu în noapte, deslușind niște hohote de plâns, se ridică, deschise ușurel ușa camerei și își descoperi soția așezată pe patul conjugal și citind de zor.

— Ce ai? o întrebă el, îngrijorat.

— Nimic, răspunse ea, închizând manuscrisul.

Apucă un șervețel de hârtie de pe noptieră și se ridică pe perne.

— Pot să știu ce te întristează?

— Nu sunt tristă.

— Vreunul dintre pacienții tăi e într-o situație gravă?

— Nu, e mai degrabă într-una excelentă.

— Și de-aia plângi?

— Vii la culcare?

— Nu înainte să-mi explici de ce nu dormi.

— Nu știu dacă am dreptul s-o fac.

Arthur se proțăpi în fața lui Lauren, hotărât să-i smulgă adevărul.

— E vorba despre Paul, îi mărturisi ea într-un final.

— E bolnav?

— Nu, a scris...

— A scris ce?

— Trebuie să-i cer permisiunea înainte de a...

— Eu și Paul n-avem niciun secret unul față de celălalt.

— S-ar părea că ba da. Nu insista, vino, e târziu.

În seara următoare, Lauren îl sună pe Paul la agenție.

— Trebuie să-ți vorbesc, îmi termin tura într-o jumătate de oră, hai să ne-ntâlnim la bistroul din fața spitalului.

Perplex, Paul își trase haina pe el și ieși din birou. În fața liftului dădu peste Arthur.

— Unde te duci?

— S-o iau pe nevastă-mea de la muncă.

— Pot să vin cu tine?

— Ești bolnav, Paul?

— Îți explic pe drum, grăbește-te, mocăit mai ești!

Când Lauren se ivi în parcare spitalului, Paul se grăbi să-i iasă în întâmpinare și o acapară. Arthur îi observă o clipă înainte de a se hotărî să li se alăture.

— Ne vedem acasă, îi spuse ea. Eu și Paul avem ceva de discutat.

Îl lăsară baltă pe Arthur și intrară în bistrou.

— Ai terminat de citit? se interesă Paul după ce scăpă de chelneriță.

— Da, ieri seară.

— Și ți-a plăcut?

— Mult de tot. Am recunoscut destule lucruri referitoare la mine.

— Știu, ar fi trebuit poate să-ți cer acordul.

— Ai fi putut.

— Oricum, nimeni în afară de tine n-o să citească povestea asta.

— Tocmai despre asta voiam să discut cu tine. Trebuie s-o trimiți la un editor, vei fi publicat, sunt sigură.

Paul nici nu voia să audă așa ceva. În primul rând, nu-și imagina nici măcar o clipă că manuscrisul său putea să rețină atenția unei edituri și, în cazul în care așa ar fi

stat lucrurile, nu se obișnuia cu gândul că un străin avea să citească ce scrisese el.

Lauren se folosi de toate argumentele posibile, dar Paul rămase de neclintit. Când se despărțiră, Lauren îi ceru voie să împărtășească secretul cu Arthur, iar Paul se purtă de parcă n-ar fi auzit nimic.

Întoarsă acasă, îi încredință manuscrisul lui Arthur.

— Ține, îi spuse ea, o să discutăm după ce-ai să-l citești.

Fu rândul lui Lauren să-l audă pe Arthur râzând de mai multe ori, pândind în tăcerea care urma emoția ce-l cuprindea la lectura anumitor pasaje. Trei ceasuri mai târziu, veni lângă ea în salon.

— Deci?

— S-a inspirat foarte mult din povestea noastră, dar mi-a plăcut tare de tot.

— L-am sfătuit să-l trimită la un editor, dar nici nu vrea s-audă.

— Mi se pare de-nțeles.

Publicarea povestirii lui Paul deveni o obsesie pentru tânăra doctořiță. De cum se vedeau sau vorbea cu el la telefon, îi pune a ceeași întrebare. De fiecare dată, Paul îi răspundea negativ, rugând-o să nu mai insiste.

Într-o duminică, după-amiaza târziu, mobilul lui Paul sună. Nu era Lauren, ci un editor de la Simon and Schuster.

— Bună poanta, Arthur, lăsase Paul să-i scape cu o voce enervată.

Surprins, interlocutorul îi spuse că numai ce terminase lectura unui roman care îi plăcuse mult și că dorea să-i întâlnească autorul.

Quiproquo-ul dură o vreme, Paul glumea întruna. La început amuzat, apoi excedat, editorul îi sugeră să-i facă încă de-a doua zi o vizită la birou, ar avea astfel dovada că nu era vorba de vreo păcăleală.

Îndoiala se strecură în mintea lui Paul.

— Cum ați pus mâna pe manuscrisul meu?

— Un prieten mi l-a dat, din partea dumneavoastră.

Și după ce i-a comunicat locul întâlnirii, bărbatul închise. Paul se plimbă încoace și-ncolo prin apartament. Nemaigăsindu-și locul, se urcă în Saab-ul său și străbătu orașul până la San Francisco Memorial Hospital.

La urgențe, ceru s-o vadă imediat pe Lauren. Infiriera îi atrase atenția că nu părea bolnav. Paul se uită urât la ea, în viață, urgențele nu erau mereu de ordin medical. Dacă în două secunde nu-i dădea bip, avea să provoace un scandal. Infirmiera îi făcu semn agentului de pază. Catastrofa fu evitată când, văzându-l pe Paul, Lauren îi ieși în întâmpinare.

— Cu ce treabă pe-aici?

— Ai un prieten editor?

— Nu, replică ea, uitându-se în jos, la vârfurile pantofilor.

— Arthur are un prieten editor?

— Nici el, murmură ea.

— E tot una dintre glumele voastre?

— Nu și de data asta.

— Ce-ai făcut?

— Nimic rău, decizia îți aparține tot ție.

— Ai să-mi explici?

— Unul dintre confracții mei are un prieten editor, i-am încredințat manuscrisul ca să am o părere nepărtinitoare.

— N-aveai dreptul.

— Cu ceva timp în urmă, ai acționat și tu pentru mine fără permisiunea mea și, vezi, azi îți sunt recunoscătoare. Am provocat un pic destinul, ei, și ce? Îți mai spun o dată, decizia îți aparține.

— Care decizie?

— Să împărtășești cu alții ce ai scris tu. Nu ești Hemingway, dar povestea ta poate să le aducă un strop de fericire oamenilor care o vor citi. În vremurile noastre, nu-i rău deloc. Acum am de lucru.

Lauren se întoarse spre el înainte să treacă de ușile de la urgențe.

— Și, mai ales, nu-mi mulțumi.

— Pentru ce să-ți mulțumesc?

— Du-te la întâlnire, Paul, nu fi încăpățânat! Și, ca să nu uit, încă nu i-am spus nimic lui Arthur.

Paul se duse să se întâlnească cu editorul acela care îi apreciase romanul și cedă propunerilor sale. De fiecare dată când îl auzea rostind cuvântul „roman“, îi era îngrozitor de greu să facă legătura cu povestea care-i umpluse nopțile într-o vreme în care viața nu-i era prea fericită.

Romanul fu publicat șase luni mai târziu. A doua zi după ce ajunsese în librărie, Paul se trezi în liftul de la birouri cu alți doi arhitecți care țineau în mâini cartea lui. Îl felicitară, iar Paul, tetanizat, așteptă ca ei să iasă înainte să apese din nou pe butonul de la parter. Se duse să se așeze în cafeneaua în care își lua în fiecare dimineață micul dejun. Chelnerița voi să-i semneze exemplarul pe care îl cumpărase. Mâna lui Paul tremură când scrisese dedicația. Plăti nota, se întoarse acasă și se apucă să-și recitească romanul. Cu fiecare pagină pe care o dădea, se înfunda un pic mai mult în fotoliu, dorindu-și să dispară

înăuntrul lui și să nu mai fie nicicând nevoit să iasă de-acolo. Dezvăluise în acea povestire o parte din el, din copilăria, din visurile, din speranțele, din eșecurile lui. Fără să-și dea seama, fără să presupună că, într-o bună zi, niște necunoscuți aveau să-l citească. Un lucru încă și mai grozav, oameni cu care se vedea, cu care lucra. Paul, ale cărui bonomie și țipete măscău o pudoare maladivă, rămase cu ochii căscați și cu brațele bălăngănindu-se, nemaiaivând decât o singură dorință, să devină, ca și personajul său, invizibil.

Îi veni ideea să cumpere toate exemplarele aflate pe piață. Tăbări pe telefon, dar înainte să-i fi putut vorbi editorului despre acest proiect, acesta din urmă îl felicită pentru articolul apărut chiar în dimineața aceea în *San Francisco Chronicle*. Bineînțeles, criticul se lua un pic de el, așa cum era și normal, totuși, în ansamblu, textul avea să-i facă o frumoasă publicitate. Paul îi închise telefonul în nas și se năpusti la primul chioșc de ziare. Articolul sublinia greșelile unui roman de debut și, lucrul cel mai rău pentru Paul, îl felicita pe autor pentru că nu se temuse c-o să i se reproșeze patosul. Într-o epocă în care cinismul era mai important decât inteligența, poate că trebuia să se vadă aici un act de rezistență destul de curajos, concluzionase jurnalistul. Paul simți că moare cu zile. Nu de o moarte subită, care i-ar fi fost de-a dreptul alinare, ci după o lentă și sufocantă agonie.

Mobilul îi suna întruna, numere necunoscute i se afișau pe ecran, de fiecare dată respingea apelul. Până la urmă, scoase bateria și dispăru ca măgarul în ceață. Nu se duse la cocktailul organizat de editorul său, nu mai călcă pe la birou toată săptămâna, rămânând acasă la el. Într-o seară, băiatul care îi aducea pizza îi prezentă un exemplar

ca să-i dea o dedicație, adăugând că-i recunoscuse fotografia la televizor, la știrile din ajun. După acest incident care se repetă cu casierița de la băcănie, Paul hibernă. Până când Arthur veni să-i bată la ușă și-l scoase cu forța din bârlogul său. Spre deosebire de Paul, Arthur se bucura pentru el și îi aducea vești bune.

Originalitatea povestirii sale captase atenția mass-mediei. Maureen, asistenta agenției, pregătise cu drag o revistă a presei. Cei mai mulți dintre clienți îi citiseră deja cartea și sunaseră ca să-l felicite.

Un producător de filme încercase să-l contacteze la birou și, Arthur păstrase partea cea mai bună pentru la sfârșit, librarul de la Barnes & Noble unde se ducea adesea îi semnalase că romanul se vindea ca pâinea caldă. Succesul rămânea cantonat la Silicon Valley, dar, în ritmul acela, avea să cuprindă în curând toată țara, iată un lucru de care librarul era convins...

Pe terasa restaurantului unde îl târâse pe Paul, Arthur îi atrase atenția că era timpul să se radă, să se îngrijească un pic mai mult de felul cum arăta, să-l sune pe editorul lui care îi lăsase douăzeci de mesaje la birou și, mai ales, să accepte cu brațele deschise fericirea aceasta pe care i-o oferea viața, în loc să facă așa o mutră de înmormântare.

Paul rămase tăcut multă vreme, trase adânc aer în piept și se gândi că, dacă i s-ar face rău în public, situația i s-ar agrava. Când o femeie care îl recunoscuse le întrepruse prânzul ca să-l întrebe dacă romanul lui era autobiografic, aceasta fu lovitura de grație.

Pe un ton solemn, Paul îi declară lui Arthur că, după ce se gândise mult în săptămâna aceea, îi încredința cabinetul. Îi venise și lui rândul să-și ofere un an sabatic.

— Ca să faci ce? îl întreabă Arthur, zguduit.

Să *dispar*, se gândi Paul. Ca să scape de-o lecție de morală, invocă un pretext imparable: să scrie un al doilea roman, în sfârșit, să încerce. Ce putea să mai obiecteze Arthur?

— Dacă e într-adevăr ceea ce-ți dorești. N-am uitat că, atunci când nu-mi era bine, m-am dus să stau o vreme la Paris² și tu te-ai ocupat de afacerile noastre. Unde ai de gând să pleci?

Paul, care habar nu avea, răspunse fără să chibzuiască:

— La Paris. Atâta mi-ai lăudat minunățiile Orașului Luminiilor, bistrourile, podurile, cartierele sale pline de viață și parizienele... cine știe, cu un pic de noroc, florăreasa aceea încântătoare al cărei farmec tot așa mi l-ai lăudat poate c-o să mai fie acolo?

— Poate, replică Arthur laconic, dar totul nu era chiar atât de minunat pe cât voiam eu să crezi.

— Pentru că, la vremea respectivă, nu erai în cea mai bună formă. Eu am nevoie doar să schimb decorul... ca să-mi stimulez creativitatea, înțelegi tu.

— Dacă e pentru stimulatul creativității! Și când ai de gând să pleci?

— Hai să organizăm diseară o masă la voi acasă, îl invităm pe Pilguez cu nevastă-sa, îmi iau la revedere de la toată gașca și gata, chiar de mâine, ale mele-s Franța și viața frumoasă!

Proiectul lui Paul îl întrista cumplit pe Arthur, ar fi vrut să-i atragă atenția că decizia era pripită, că, pentru agenție, ar fi fost de preferat să mai aibă răbdare câteva luni înainte de a-și pune planul în aplicare, dar prietenia fu mai puternică. Dacă el, Arthur, ar avea o

² Vezi Marc Levy, *Te voi revedea*, traducere de Marie-Jeanne Vasiliou, Editura Trei, București, 2005, continuare a romanului *Și dacă e adevărat...* (N.t.)

asemenea șansă, Paul ar face totul ca să-l ajute, lucru pe care i-l dovedise deja în trecut. Avea să se descurce el cu serviciul.

După ce-l salută pe Arthur, Paul se întoarce acasă, de-a dreptul îngrozit. De unde scosese o asemenea idee? Să se instaleze la Paris și încă singur!

Plimbându-se de colo-colo prin apartament, se apucă să caute argumente în favoarea acestui subterfugiu, nebu-nesc și improbabil. Dacă Arthur o făcuse, de ce nu și el. Al doilea argument, mai puternic decât primul, se referea la parizience, al treilea fiind acela că, la urma urmelor, ar putea să încerce să scrie un alt roman... pe care n-avea să-l publice... sau numai în străinătate. În așa fel încât să se poată întoarce la San Francisco de îndată ce lucrurile aveau să se mai așeze. În definitiv, argumentele acestea se contopiră: scriitor... american... burlac... la Paris!

Iar la Paris, unde locuia acum de șapte ani încoace, Paul scrisese cinci romane. Sătul de aventurile cu pariziencele ale căror toane i se păreau imposibil de înțeles, alegea burlăcia, dacă nu cumva burlăcia îl alesese ea pe el.

Cele cinci romane nu se bucuraseră de succesul la care ajunsese până la urmă să nădăjduiască, cel puțin nu în Europa și în Statele Unite, dar, dintr-un motiv pe care îl ignora, cărțile fuseseră bine primite în Asia, mai cu seamă în Coreea.

De câțiva ani încoace, Paul avea o legătură sentimentală cu traducătoarea sa coreeană. O dată la șase luni, Kyong venea în vizită, o săptămână, niciodată mai mult. Era mult mai îndrăgostit decât voia s-o recunoască. Singura problemă, când se afla în fața ei, nu știa niciodată să găsească cuvântul potrivit.

Lui Kyong îi plăceau tăcerile, Paul le ura. Se întreba adesea dacă nu se apucase de scris ca să le șteargă, asemenea unor spații albe pe care le acoperi cu cerneală. El și Kyong petreceau împreună paisprezece zile și jumătate pe an, în care erau incluse și dusul, și întorsul de la aeroport. Când Kyong era cu el, n-o pierdea ore întregi din ochi, fără să-și dea seama dacă era frumoasă cu adevărat sau era doar o părere a lui. Chipul îi era atât de aparte, iar privirea, atât de pătrunzătoare când făceau dragoste, încât i se întâmpla să se întrebe dacă nu se culca cu o extraterestră.

Se vedeau puțin, dar aveau tabieturile lor. În timpul escapadelor pariziene, lui Kyong îi plăcea să meargă la cinematograful de pe strada Apollinaire, de parcă sala ar fi fost mai importantă decât filmul proiectat, să treacă pasarela Artelor, să mănânce, chiar și în toiul iernii, o înghețată la Berthillon³. Îi plăcea să citească ziarele franțuzești, să piardă vremea prin librării, să se plimbe prin Marais, să bată străzile pietonale din cartierul Harelor și să urce pe jos strada Belleville, deși ar fi fost mai simplu s-o coboare. Când era frumos afară, îi plăcea să bea un ceai în grădina Muzeului Vieții romantice, pe strada Chaptal, să viziteze Colecția Camondo, pe strada Monceau, ca Paul să-i ofere flori din care să facă buchete când se întorceau la el acasă. Îi plăcea să aleagă diferite feluri de brânză de pe taraba lui Vannaut, un artizan-brânzar care avea o dugheană la parterul blocului în care locuia Paul, îi plăcea ca Paul s-o privească și s-o dorească, îi plăceau mai puțin cărțile lui, dar erau legătura care îi unise.

³ Celebru creator de înghețată de pe insula Saint-Louis din Paris. (N.t.)

Kyong era prezentă în mintea lui Paul chiar și atunci când nu era lângă el, poate încă și mai mult. De ce i se părea atât de atrăgătoare, de ce îi era atât de dor de ea?

De cum termina un manuscris, se trezea cu ea în casă. Necunoscând oboseala care copleșește orice persoană normală după o călătorie de unsprezece ore, strălucea de prospețime. După un prânz frugal, invariabil alcătuit din ouă cu maioneză, o tartină și o bere cu limonadă — ceea ce era, poate, în sine un remediu miraculos împotriva decalajului orar, idee de supus într-o bună zi științei —, prânz pe care, la fel de invariabil, voia să-l ia în aceeași cafenea, la intersecția străzilor Bretagne și Charlot — ar trebui să afle unde se găseau găinile care făceau ouăle cu maioneză ale cafenelei Le Marché, în cazul în care cândva o să închidă —, urcau în apartamentul lui Paul. Kyong se băga sub duș și apoi se pune la masa lui de scris ca să-l citească. Paul se așeza la picioarul patului, în fața ei, și o observa. Pierdere notorie de vreme, căci, în timpul lecturii, rămânea impasibilă. Trăia atunci cu impresia că felul în care avea să-i aprecieze romanul urma să hotărască dacă o să i se alăture sau nu. În cazul lui, acea „relație serioasă în vederea prieteniei/căsătoriei” părea că depinde de un „dacă mi-au plăcut capitolele tale”. Din motivul acesta, Paul pândeau nu atât un comentariu explicit al traducătoarei căreia îi datora o parte substanțială a veniturilor sale, el trăind din drepturile de autor coreene, cât momentul în care avea să se abandoneze intimității lor.

Îi plăcea să scrie, să locuiască în străinătate, îi plăceau vizitele bianuale ale lui Kyong, iar dacă, în restul anului, o oarecare singurătate n-ar fi fost prețul ce trebuia plătit

Marc Levy

pentru o asemenea existență, i s-ar fi părut că noua lui viață e aproape perfectă.

*

Ușile de sticlă se deschiseră și Paul oftă ușurat.

Arthur împingea un căruț cu bagaje în timp ce Lauren îi făcea semne mari cu mâna.

4.

Mia deschise ochii și se întinse. Îi trebuiră câteva minute ca să se resitueze, în spațiu și în sentimente. Se dădu jos din pat, deschise ușa de la cameră și o căută pe Daisy. Apartamentul era gol.

Un mic dejun o aștepta pe barul din bucătărie, însoțit de un bilețel pus pe o farfurie veche din faianță.

„Aveai nevoie de somn, vino la restaurant când ai să poți.”

Mia aprinse fierbătorul electric și se duse până la fereastră. Pe lumină, priveliștea era încă și mai surprinzătoare. Se întrebă în ce fel avea să-și petreacă ziua și pe cele care aveau să urmeze. Se uită la ceasul de la cuptor să vadă cât e ora și încercă să-și imagineze ce putea să facă David, dacă era singur sau dacă profita din plin de absența ei. Nu se înșelase oare când îl lăsase de capul lui, când sperase că până la urmă avea să-i lipsească? N-ar fi fost mai bine să ocupe terenul ca să încerce să-l recucerească? Cine deținea cheile la soiul acesta de mister?

Mia nu știa ce vrea, dar știa ce nu mai vrea. Îndoiala, așteptarea, tăcerea. Voia proiecte imposibile, dar care îi

dau ghes să te scoli dimineața, să-și regăsească pofta de viață și să nu se mai trezească cu dureri de burtă.

Cerul era acoperit, dar nu ploua, era un început bun. N-avea să se ducă să stea cu Daisy, prefera să se plimbe pe străzile din Montmartre, să-și ia câte ceva de prin anticariate și, de ce nu?, să-l pună pe un caricaturist de pe deal să-i schițeze portretul. Mai kitsch de-atât nici că se putea, dar era tot mai lucrul de care avea ea chef. Aici, spre deosebire de Anglia, oamenii n-aveau s-o recunoască. Urma să profite de libertatea aceasta ca să facă ce-o să-i treacă prin cap.

Scotoci prin valiză, căută ceva de îmbrăcat și nu se putu împotrivi curiozității de a explora apartamentul celei mai bune prietene. Observă biblioteca vopsită în alb și ale cărei rafturi se îndoiu sub greutatea cărților. Mia șterpeli o țigară din pachetul uitat pe măsută, căutând și cel mai mic indiciu care avea să-i reveleze identitatea proprietarului său. Ce fel de bărbat era, să fi fost oare un prieten sau un amant al lui Daisy, poate chiar iubitul ei? Doar la gândul că Daisy are pe cineva în viața ei i se reînsufleți dorința de a-l suna pe David, de a se întoarce-n timp, înaintea filmării aceleia în timpul căreia o acțiță dintr-un rol secundar îi sucise mințile; probabil că nu era pentru prima oară, dar, petrecându-se chiar sub ochii ei, experiența fusese crâncen de greu de trăit. Pe terasă, își aprinse țigara pe care o privi arzându-i între degete.

Întră în loft și se așază la biroul lui Daisy. Laptopul ei era deschis, ecranul, parolat.

Își luă telefonul și începu o conversație prin mesaje cu prietena ei:

Care-i parola? Am nevoie să-mi citesc mailurile.

Nu poți să le citești pe smartphone?

Nu și când sunt în străinătate.

Zgârcito!

Asta e parola?

O faci dinadins?

Ce anume?

Muncesc. Arpagic.

????

Asta mi-e parola.

Muncescarpagic?

Arpagic, proasto!

Ce parolă prăpădită!

Deloc, și să nu-mi umbli prin fișiere.

Nu-i stilul meu.

Ba e chiar stilul tău.

Mia lăasă telefonul și introduse parola. Intră pe mail și nu văzu decât un mesaj de la Creston care o întreba unde era și de ce nu răspundea la telefon. O revistă de modă

îi propunea un reportaj acasă la ea, avea nevoie cât mai repede cu putință de acordul ei.

Mia scrisese:

Dragă Creston,

Am plecat o vreme și mă bazez pe discreția dumitale că n-ai să spui nimic la nimeni, iar când spun nimeni înseamnă chiar nimeni. Ca să învăț rolul pe care mă silești să-l joc, am nevoie să fiu singură, fără indicații de la vreun regizor ori fotograf, vreuna dintre asistentele dumitale ori dumneata. Neascultarea este un lucru pe care nu mi-am îngăduit să-l fac de doi ani încoace. N-am să pozez pentru o revistă de modă, pentru că n-am chef. Pe lista hotărârilor pe care le-am luat ieri seară când mă aflu în Eurostar, prima a fost să nu mă mai supun. Am nevoie să-mi dovedesc faptul că sunt în stare s-o fac, cel puțin câteva zile. E frumos la Paris, o să mă duc să mă plimb... o să-ți scriu în curând și o să mă port cu discreție în orice împrejurare, stai liniștit.

A dumitale,

Mia

Reciti ce scrisese și apăsă pe tasta „trimite“.

O fereastră mică aflată în partea de sus a ecranului îi deșteptă curiozitatea, îi dădu click. Făcu ochii mari când descoperi prima pagină a unui site de întâlniri.

Făgăduise că n-o să umble prin fișierele lui Daisy, dar, gândindu-se mai bine, nu era o promisiune formulată în mod explicit și, apoi, Daisy n-avea să știe nimic.

Consultă profilurile bărbaților aleși de prietena sa, izbucni în râs când citi unele mesaje, reperă doi care i se

părură interesanți. Și-n timp ce o rază de soare pătrundea în apartament, consideră că era vremea să părăsească acea lume virtuală ce i se părea enervantă ca să se ducă s-o înfrunte pe aceea care o aștepta afară. Opri calculatorul și luă o haină subțire agățată într-un cuier la intrare.

Ieșind din clădire, urcă strada care ducea spre piața Tertre, se opri în fața unei galerii de artă și-și văzu mai departe de drum. O pereche de turiști o privi, femeia o arată cu degetul și o auzi spunându-i lui bărbatu-său: „Te asigur că ea e, du-te și întreab-o!”

Mia grăbi pasul și intră în prima cafenea care-i ieși în cale. Perechea se proțăpi în fața vitrinei, Mia se lipi de tejghea și comandă o sticlă mică de apă Vittel, cu ochii țintă la oglinda barului în care se reflecta strada. Așteptă ca perechii lipsite de delicatețe să i se facă lehamite, plăti și plecă.

Ajunsa în piața Tertre, se uita la caricaturistii care lucrau, când un bărbat tânăr o acostă. Avea un zâmbet plin de bunăvoință și părea destul de distins în blugii și sacoul său.

— Sunteți Melissa Barlow, nu-i așa? V-am văzut toate filmele, declară el într-o engleză desăvârșită.

Melissa Barlow era numele de scenă al Miei Grinberg.

— Turnați un film la Paris sau sunteți în vacanță? continuă el.

Mia îi zâmbi.

— Nu sunt aici, sunt la Londra. Vi s-a părut că mă vedeți, dar nu sunt eu, ci doar o femeie care îmi seamănă.

— Să-mi fie cu iertare? replică el, circumspect.

— Ba eu vă cer iertare, probabil că vorbele mele n-au niciun sens pentru dumneavoastră, doar pentru mine. Nu-mi purtați pică dacă v-am dezamăgit.

— Cum ar putea Melissa Barlow să mă dezamăgească, din moment ce e în Anglia?

Tânărul o salută respectuos, făcu câțiva pași și se întoarse.

— Dacă aveți marele noroc să o întâlniți într-o bună zi pe străzile din Londra, lumea e așa de mică, ați putea să-i transmiteți din partea mea că e o actriță formidabilă?

— N-am să uit. Sunt sigură că o să-i facă mare plăcere.

Mia îl văzu îndepărtându-se.

— La revedere, șopti ea.

Își căută prin geantă ochelarii de soare, merse un pic și văzu un salon de coafură. Îi trecu prin minte că Creston avea fără îndoială s-o certe zdravăn, iar gândul acesta îi dădu și mai mult ghes să-și pună planul în aplicare. Împinse ușa, se așează pe un fotoliu și, un ceas mai târziu, ieși brunetă cu părul scurt.

Hotărâtă să-și testeze stratagema, se așează pe treptele de la Sacré-Cœur și așteaptă. Când un autocar de turiști înmatriculat în Marea Britanie se opri în piața din fața bisericii, Mia se alătură călătorilor care coborau, îl întreabă pe ghid cât e ceasul cu fața la grupul pe care îl însoțea. Șaizeci de persoane și nici măcar una n-o recunoscuse. Îl binecuvântă pe coaforul acela care îi oferise un chip nou. În sfârșit, era o simplă englezoaică aflată în vizită la Paris, o femeie ca toate celelalte.

*

Paul dăduse de două ori ocol grupului de clădiri și se opri până la urmă lângă șirul de mașini parcate. Se întoarse spre cei doi pasageri, cu un zâmbet larg pe buze.

— Așa deci, nu vă e dor de țărișoara voastră?

— La cum conduci tu, nu, răspunse Arthur.

— I-ai povestit seara aceea când, din cauza lui, am trecut două ore ghemuit sub o masă de operație? spuse el adresându-i-se lui Lauren.

— De douăzeci de ori, replică Arthur, de ce?

— De-aia așa, uite cheile, e la ultimul etaj, urcați-vă valizele, mă duc să bag mașina în parcare.

Lauren și Arthur intraseră cu de la ei putere în camera lor și-și desfăceau bagajele.

— Ce păcat că nu l-ați adus și pe Jo, oftă Paul pe când intra.

— E o călătorie lungă pentru un copil de vârsta lui, explică Lauren, e la nașă-sa și cred că-i place mult acolo.

— Ar fi fost și mai fericit la nașul lui.

— Visam la o vacanță fără el, ca doi îndrăgostiți, interveni Arthur.

— Așa o fi, dar sunteți îndrăgostiți de multă vreme, iar eu nu-mi văd adesea finul.

— Întoarce-te și stai la San Francisco, o să-l vezi în fiecare zi.

— Vreți să mâncați ceva? Unde am pus checul ăla? bombăni Paul pe când inspecta dulapurile din bucătărie. Sunt sigur că am cumpărat un chec.

Lauren și Arthur schimbă o privire.

Paul le servi niște cafea și le prezentă programul pe care-l stabilise.

Cum soarele strălucea sus pe cer, prima zi urma să fie consacrată vizitării locurilor celebre din Paris, Turnul Eiffel, Arcul de Triumf, Île de la Cité, Sacré-Cœur și, dacă n-o să le ajungă timpul, aveau să continue a doua zi.

— Ca doi îndrăgostiți..., aminti Arthur.

— Bineînțeles, zise mai departe Paul, un pic jenat.

Lauren avea nevoie să se odihnească înainte de-a se apuca de un asemenea maraton. Fără îndoială că cei doi prieteni aveau să-și povestească o groază de lucruri, iar ea îi poftea să mănânce singuri.

Paul se oferă să-l ducă pe Arthur într-o cafenea aflată la câțiva pași de blocul lui, la prânz, terasa era scăldată de soare.

Arthur își puse o cămașă curată și îl urmă.

La masă, cei doi prieteni se uitară o vreme unul la celălalt fără să spună nimic. Ca și cum fiecare pândea care dintre ei doi avea să vorbească primul.

— Ești fericit aici? Întrebă într-un sfârșit Arthur.

— Da, în fine, așa cred.

— Așa crezi?

— Cine poate să fie sigur că e fericit?

— Asta e, probabil, o frază de scriitor, dar acum eu îți pun ție întrebarea.

— Ce vrei să-ți răspund?

— Adevărul.

— Îmi place meseria mea, chiar dacă am și-acum senzația că sunt uneori un uzurpator, știi, n-am scris decât șase romane. Se pare că mulți scriitori simt același lucru, așa mi-au mărturisit câțiva confrăți.

— Te vezi cu mulți dintre ei?

— M-am înscris la un atelier de creație literară nu departe de-aici, mă duc o dată pe săptămână, stăm la talele, vorbim despre blocajele noastre și apoi ne ducem să ne terminăm seara într-o braserie. E caraghios, dar, când mă aud povestindu-ți-le, toate astea mi se par sinistre.

— N-am să te contrazic.

— Și tu ce mai faci? Merge cabinetul?

— Vorbeam de tine.

— Eu scriu, de fapt e singura mea ocupație. Particip la câteva târguri de carte. Apoi, dau dedicații prin librării. Anul trecut, m-am dus în Germania și în Italia unde cărțile mi se vând un pic. Mă duc la o sală de sport de două ori pe săptămână, lucru de care mi-e groază, indispensabil însă la ce mănânc eu și, altfel, scriu, dar mă repet, nu?

— Ce mai veselie pe capul tău, șuieră Arthur pe un ton ironic.

— Nu-i chiar așa, noaptea sunt fericit. Sunt cu personajele mele, așa că da, viața devine veselă.

— Ai pe cineva?

— Da și nu. Ea nu prea vine pe-aici, de fapt, ca să-ți mărturisesc totul, niciodată, dar mă gândesc mereu la ea, știi și tu cum e, nu-i așa?

— Cine e?

— Traducătoarea mea coreeană, te-am dat pe spate, nu? strigă Paul, prefăcut jovial. Ei bine, da, se pare că sunt popular în Coreea. N-am fost niciodată acolo, știi cât de groază mi-e de avion, tot nu mi-am revenit după zborul care m-a adus aici.

— Asta a fost acum șapte ani!

— Ba ieri, unsprezece ore de turbulențe. Un calvar.

— Va trebui totuși să pleci iarăși într-o bună zi.

— Nu neapărat, am obținut permisul de ședere. Sau cu vaporul.

— Și traducătoarea?

— E o femeie formidabilă, chiar dacă, la urma urmelor, nu prea o cunosc. De la un an la altul, m-am atașat de ea. Relațiile la distanță nu-s ușoare.

— Tare îmi pari singur, Paul.

— Nu tu mi-ai spus cândva că singurătatea este o formă de tovărășie? Bun, am vorbit destul despre mine! Și voi? Arată-mi poze cu Jo, sigur a crescut mult de tot.

O femeie fermecătoare se așeză la o masă alăturată. Paul nici n-o băgă în seamă, lucru care îl îngrijoră pe Arthur.

— Nu te uita așa la mine, continuă Paul; am avut mai multe aventuri decât îți poți tu imagina și apoi a apărut Kyong. Cu ea e altfel, am impresia că sunt eu însumi, că nu mai joc un rol, nu mă simt obligat să seduc. Culmea e că a învățat să mă cunoască din cărțile mele, căci cred că nu-i plac.

— Nimeni n-o silește să te traducă.

— Poate că se preface puțin ca să mă facă să turbez sau ca să mă împingă să progrez.

— Dar până atunci trăiești singur!

— O să crezi că îmi petrec vremea parafrazându-te, dar cine a zis: poți să iubești pe cineva și să fii singur.

— Situația mea era oarecum specială, ai să fii de acord cu mine.

— Și a mea.

— Tu, care scrii, ar trebui să redactezi lista lucrurilor care te-ar face fericit.

— Dar sunt fericit, pe bune!

— Așa îmi și pari.

— La naiba, Arthur, nu te apuca să mă analizezi, mi-e groază de asta și apoi, tu nu știi nimic despre viața mea.

— Ne cunoaștem din adolescență, n-am nevoie de un comentariu literar ca să ghicesc cum o mai duci. Îți amintești de ce spunea maică-mea?

— Maică-ta spunea multe. Că veni vorba, mi-ar plăcea să mă folosesc de casa de la Carmel ca decor al viitorului meu roman. N-am mai fost acolo de foarte multă vreme.

— Și-a cui e vina?

— Ce-mi lipsește mie de-mi vine să mor, continuă Paul, sunt ieșirile noastre la Ghirardeli, plimbările până la capătul fortului, chefurile noastre, certurile de la birou, felul în care, la fiecare discuție, ne proiectam în viitor fără să ajungem nicăieri... noi doi.

— M-am întâlnit cu Onega.

— Ți-a vorbit de mine?

— Da, i-am mărturisit că stai la Paris.

— Tot măritată?

— Nu purta verighetă.

— N-avea decât să nu mă părăsească. Știi, adăugă Paul zâmbind, era geloasă pe prietenia noastră.

*

Mia îi observă pe caricaturiștii din piața Tertre și i se păru simpatic, ba chiar bărbat bine, cel care purta un pantalon din pânză, o cămașă albă și un sacou din tweed. Se așează pe scaunul pliant din fața lui și-i ceru să fie cât mai fidel cu putință.

— „Singurul amor fidel este amorul propriu”, spune Guitry, îi zise scurt caricaturistul cu vocea lui spartă.

— Avea întru totul dreptate.

— Nefericită în dragoste?

— De ce-mi puneți o asemenea întrebare?

— Pentru că sunteți singură și pentru că ieșiți de la coafor. Se spune adesea „o coafură nouă, o viață nouă”.

Mia se uită ținută la el, uluită.

— Vă exprimați mereu prin citate?

— Au trecut douăzeci și cinci de ani de când tot schițez portrete, am învățat să citesc destul de multe lucruri într-o privire. A dumneavoastră e frumoasă și totuși, nu i-ar strica puțină veselie. Gata cu vorbitul, dacă vreți ca un creion să-i fie fidel modelului, nu vă mai mișcați.

Mia se îndreptă.

— În vacanță la Paris? continuă caricaturistul în timp ce-și ascutea cărbunele.

— Da și nu, stau câteva zile la o prietenă, are un restaurant aici în cartier.

— Sigur o cunosc, Montmartre e un sat.

— La Clamada.

— Ah, prietena dumneavoastră e micuța provensală! E o fată curajoasă. Are niște mâncăruri inventive și deloc scumpe. Spre deosebire de unii, nu s-a apucat să-i ademească pe turiști. Mă duc din când în când să mănânc la ea, are stil.

Mia se uită la mâinile caricaturistului și-i văzu veri-gheta.

— Ați dorit vreodată o altă femeie în afara soției dumneavoastră?

— Poate, atât cât durează o privire sau mai degrabă până să-mi dau seama cât de mult îmi iubeam nevasta.

— Nu mai sunteți împreună?

— Ba da.

— Și atunci, de ce imperfectul?

— Nu mai vorbiți, vă desenez gura.

Mia îl lăasă pe artist să-și facă treaba. Ședința dură un pic mai mult decât își imaginase. Când bărbatul își termină lucrarea, o pofti să vină să vadă rezultatul pe

șevalet. Mia zâmbi când descoperi un chip pe care nu-l recunoștea.

— Chiar așa arăt?

— Astăzi, da, spuse caricaturistul. Sper că în curând o să zâmbiți ca în desenul acesta.

Își scoase telefonul din buzunar, îi făcu o poză pe care o compară cu desenul.

— E într-adevăr reușit, îl felicită Mia. Ați putea executa un portret pornind de la o fotografie ca aceasta?

— Presupun că da, dacă e clară.

— O să vă aduc una a lui Daisy, sunt sigură că ar fi fericită să-l aibă pe-al ei, sunteți talentat.

Caricaturistul se aplecă să scotocească într-una din cutiile cu desene sprijinite de șevalet. Scoase o foaie Can-son și i-o întinse Miei.

— Prietena dumneavoastră e fermecătoare, spuse el. Trece în fiecare dimineață prin fața mea. Vi-l ofer.

Mia se uită cu atenție la chipul lui Daisy. Nu era o caricatură, ci un adevărat portret, care-i reproducea expresia cu iscusință și sensibilitate.

— Vi-l las pe-al meu la schimb, spuse ea, înainte de a-l saluta pe caricaturist.

*

Paul condusesese vizita într-un ritm alert. Cu un tupeu de care numai el era în stare, se băgase în fața cozii care se întindea la poalele Turnului Eiffel, câștigând astfel o oră întreagă din program. La ultimul etaj, îl apucă amețeala și se agăță de parapet, ținându-se la depărtare de balustrade. Îi lăsă pe Arthur și Lauren să admire priveliștea fără el, jurând că o cunoștea pe dinafară. După o coborâre în

lift cu ochii închiși, își redobândi demnitatea și își însoți prietenii în Grădinile Tuileries.

Văzând câțiva copii care se învâртеau pe carusel, Lauren simți nevoia imperioasă de a o suna pe Nathalia ca să-i audă vocea fiului ei. Îl pofti pe Arthur să i se alătore pe banca pe care se așezase. Paul se folosi de prilej ca să se ducă să cumpere niște dulciuri. Lauren îl observă din depărtare în timp ce Arthur discuta cu Jo.

Fără să-l scape din ochi, apucă din nou telefonul, își copleși băiețelul cu vorbe drăgăstoase, îi făgădui c-o să-i aducă un cadou de la Paris și constată aproape cu dezamăgire că nu-i era cine știe ce dor de ea. Jo se distra mult la nașa lui.

Îl sărută de mii de ori și păstră aparatul lipit de ureche în timp ce Paul se întorcea chinându-se în ultimul hal să țină trei bețe cu vată de zahăr într-o singură mână.

— Cum ți s-a părut? șopti ea.

— Cu mine vorbești sau cu Jo? întrebă Arthur.

— Jo a închis.

— Păi, de ce te prefaci că ești la telefon?

— Pentru ca Paul să nu se apropie.

— Bine, cred că e fericit, răspunse Arthur.

— Nu știi să minți.

— Sper că nu-i un reproș?

— Doar o constatare. Ai remarcat că bombăne tot timpul?

— E foarte singur, lucru pe care nu vrea să-l recunoască.

— Nu are pe nimeni?

— Am trăit patru ani la Paris burlac fiind.

— Dar tu erai foarte îndrăgostit de mine. Și n-ai avut o mică aventură cu o încântătoare florăreasă? întrebă Lauren.

— Cică e și el îndrăgostit. Ea stă în Coreea. Îl bate gândul să se mute cu ea. Se pare că romanele lui au un succes nebun acolo.

— În Coreea?

— Da, deși eu cred că nu-i adevărat și că proiectul lui e absurd.

— De ce, dacă o iubește cu adevărat pe femeia aceea?

— N-am impresia că ea-l iubește la fel de mult cum o iubește el. Lui Paul îi e groază de avion, dacă pleacă, riscă să nu se mai întoarcă. Îl vezi trăind de unul singur în Coreea? Parisul e și așa destul de departe de San Francisco.

— N-ai dreptul să-l oprești, dacă asta își dorește.

— Am dreptul să încerc să-l conving.

— Vorbim despre același Paul?

Paul, căruia i se luase de atâta așteptare, veni spre ei cu un pas hotărât.

— Pot să vorbesc cu finul meu?

— Numai ce-a închis, replică Lauren, zăpăcindu-se.

Își puse mobilul la loc și îi zâmbi larg.

— Ce puneți voi doi la cale?

— Absolut nimic, răspunse Arthur.

— Nu vă faceți griji, n-am să stau lipit de voi toată vacanța. Am chef să mă bucur de voi, dar o să vă las foarte repede în pace.

— Dar și noi avem chef să ne bucurăm de tine, altfel de ce să fi venit la Paris?

Paul rămase pe gânduri, ce spunea Lauren nu era fără noimă.

— Chiar am crezut că puneți ceva la cale. Dar despre ce vorbeți?

— Despre un restaurant unde mi-ar plăcea să vă duc pe amândoi deseară, când stăteam la Paris, îmi făcusem un

obicei să mănânc acolo. Cu condiția să ne îngădui să ne întoarcem acasă ca să ne odihnim, ni s-a luat de joaca asta de-a turiștii, mărturisi Arthur.

Paul acceptă invitația. Cei trei prieteni merseară pe aleea Castiglione până pe strada Rivoli.

— Nu departe de-aici e o stație de taxiuri, zise Paul apucând-o pe trecerea de pietoni.

Semaforul se făcu verde, iar Arthur și Lauren nu avură timpul să se țină după el.

Șuvoiul de mașini îi despărțea. Un autobuz le trecu prin față. Lauren remarcă panoul publicitar de pe laterală:

„Ai putea s-o întâlnești pe femeia vieții tale în acest autobuz, dar nu și dacă ea merge cu metroul...”

... anunța un site de întâlniri pe Internet.

Lauren îi trase un cot lui Arthur și se uită amândoi după autobuz, după care se priviră unul pe celălalt.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? șopti Arthur.

— Mă îndoiesc că ne aude de pe partea cealaltă a străzii.

— N-o să se înscrie niciodată pe un asemenea site.

— Cine a zis că trebuie s-o facă chiar el? spuse ea, zeflemitoare. Când destinul are nevoie de un bobârnac, prietenia cere să-i dăm o mână de ajutor... chestia asta nu-ți amintește de nimic?

Și traversă fără să-l aștepte pe Arthur.

*

Mia își puse ochelarii cu ramă de baga pe care îi cumpărase în după-amiaza aceea de la un anticar. Nu vedea prea bine cu lentilele lor groase. Împinse ușa de la restaurant.

Din sala plină, printr-o fereastră mare făcută în pereți, clienții de la mese puteau s-o vadă pe Daisy trebăluind prin bucătărie. Colegul ei părea că nu mai știe cum s-o scoată la capăt. Daisy luă niște farfurii și dispăru. O ușă se deschise și ea apăru din nou, îndreptându-se spre o masă de patru persoane. Le servi și plecă la fel de repede, trecând ușor pe lângă Mia, dar fără s-o bage în seamă. Chiar înainte să intre în bucătărie, făcu trei pași înapoi.

— Îmi pare rău, anunță ea, suntem full.

Mia, pe care ochelarii o făceau să se uite strâmb, insistă.

— Nici măcar un locșor? Pot să aștept, spuse ea schimbându-și vocea.

Daisy se uită de jur împrejur, cu o față dezamăgită.

— Cei de acolo au cerut nota, dar la cât sunt de guralivi... Sunteți singură? Dacă vă convine un loc la tejghea, sugera ea arătând spre bar.

Mia acceptă și se duse să se așeze pe un taburet.

Așteptă câteva minute înainte ca Daisy să se întoarcă, să treacă după tejghea, să-i pună tacâmurile și să se răsucească pentru a apuca un pahar cu picior agățat de un rack. Îi întinse un meniu și îi spuse că nu mai are scoici Saint-Jacques. Restaurantul nu servea decât produse proaspete, Daisy vânduse totul.

— Păcat, am venit special de la Londra pentru scoicile Saint-Jacques de aici.

Daisy o privi bănuitoare și apoi tresări.

— A naibii tu să fii! exclamă ea. Noroc că n-aveam mâinile pline, aș fi scăpat totul pe jos. Ești nebună!

— Nu m-ai recunoscut?

— Nici nu m-am uitat bine la tine, dar ce te-a apucat?

— Nu-ți place?

— N-am timp acum, chelnerița m-a lăsat baltă, nu era seara potrivită pentru așa ceva. Dacă ți-e foame, îți pregătesc ceva, dacă nu...

— Ai nevoie de-o mână de-ajutor?

— Melissa Barlow, chelneriță, și mai ce?

— N-o văd aici decât pe Mia și vorbește mai încet!

Daisy se uită la ea de sus, din cap până-n picioare.

— Ești în stare să ții o farfurie fără s-o răstorni?

— Am jucat un rol de chelneriță și știi cât de perfecționistă sunt, mă antrenasem.

Daisy șovăi. Auzi soneria pe care o apăsa ajutorul ei de bucătar, clienții își pierdeau răbdarea, avea nevoie de întăriri.

— Scoate-ți înaintașii ăia ridicoli și hai după mine!

Mia o însoți până în bucătărie. Daisy îi dădu un sort și-i arătă șase farfurii care așteptau sub lămpile de încălzire.

— Sunt pentru numărul 8.

— Numărul 8?

— La dreapta la intrare, masa cu tipul care vorbește tare, fii drăguț cu el, e de-al casei.

— De-al casei, zise și Mia înhățând farfuriile.

— Pentru primul tău tur prin sală, nu mai mult de patru farfurii, te rog.

— La ordinele dumneavoastră, răspunse Mia luând felurile de mâncare.

Își îndeplini misiunea și se întoarse imediat ca să ia ce-i mai rămânea de servit.

Scăpată de grija sălii, Daisy reuși să redea bucătăriei ritmul potrivit. Când mâncarea era gata, se auzea soneria, iar Mia venea în grabă. Când nu servea, curăța mesele,

încasa notele de plată și se întorcea să întrebe ce mai are de făcut, sub privirea amuzată a lui Daisy.

Pe la ora unsprezece seara, restaurantul începu să se golească.

— „De-al casei“ ăla al tău mi-a lăsat un euro cincizeci bacșiș.

— N-am zis că e generos!

— Și s-a uitat la mine așteptând să-i mulțumesc.

— Ceea ce trag nădejde că ai și făcut?

— Vezi să nu!

— Pot să știu și eu când ți-a dat prin minte strania idee să te coafezi așa?

— Când am știut că o să ai nevoie de o înlocuitoare. Să-nțeleg că nu-ți place de mine!

— Nu mai ești tu, trebuie să mă obișnuiesc.

— Nu te mai duci de multă vreme să-mi vezi filmele, dar m-am coafat și mai groaznic de atât.

— Muncesc prea mult ca să merg la cinema, nu mi-o lua în nume de rău. Poți să te duci să servești deserturile astea? Tare mi-ar plăcea să închid odată și să mă bag la culcare.

Mia își jucă perfect rolul până la sfârșitul serii, câștigând prețuirea unei prietene care ar fi crezut-o cu totul incapabilă de o asemenea ispravă.

La miezul nopții, ultimii clienți părăsiră localul. Daisy și ajutorul ei făcură curat în bucătărie, în timp ce Mia aranja sala.

După ce coborâră grilajul metalic, plecară pe jos pe străzile din Montmartre.

— Așa e în fiecare seară? întrebă Mia.

— Șase zile pe săptămână. E istovitor, dar nu mi-aș da meseria pe nicio alta. Am noroc, e restaurantul meu, chiar dacă mi-e groază de ultimele zile din lună când sunt lefteră.

— Era plin ochi.

— A fost o seară bună.

— Ce faci duminicile?

— Dorm.

— Și viața ta sentimentală?

— Unde vrei s-o bag și pe viața asta a mea sentimentală, între camera frigorifică și bucătărie?

— N-ai întâlnit pe nimeni de când ai deschis restaurantul?

— Am cunoscut câțiva bărbați, dar niciunul n-a rezistat la programul meu de lucru. Tu îți împarți viața cu cineva care are aceeași meserie ca tine. Câți bărbați ți-ar tolera absențele când pleci la filmări?

— Nu mai împart cine știe ce.

Pașii le răsunau pe străzile pustii.

— Poate că amândouă o să sfârșim fete bătrâne, spuse Daisy.

— Tu, poate, eu, nu.

— Afurisito!

— Mi-ar plăcea mie.

— Cine te împiedică?

— Și pe tine cine te împiedică? De altfel, unde i-ai întâlnit pe bărbații ăștia? Mușterii?

— Nu amestec amorul cu munca, răspunse Daisy. Doar o dată. Venea foarte des, prea des, așa că până la urmă am înțeles că n-o făcea pentru felul în care gătesc.

— Cum era? întrebă Mia, intrigată.

— Deloc rău, dar chiar deloc.

Ajunseră în fața blocului, Daisy formă codul și aprinse lumina înainte de a urca scara.

— Deloc rău în ce fel?

— Era șarmant.

— Și mai cum?

— Ce vrei să știi?

— Totul! Cum te-a sedus, prima ta noapte cu el, cât timp a durat povestea și cum s-a terminat.

— Cu voia ta, o să așteptăm s-ajungem la ultimul etaj.

După ce intră în apartament, Daisy se lăasă să cadă pe canapea.

— Sunt epuizată, ce-ar fi să ne pregățești un ceai? Se pare că e singurul lucru pe care englezii știu să-l facă într-o bucătărie.

Mia îi dădu cu tifla și se duse după bar. Umplu fierbătorul electric și așteptă ca Daisy să-și țină promisiunea.

— S-a întâmplat într-o seară de la începutul lui iulie, anul trecut. Restaurantul era aproape gol când a intrat el, mă pregăteam să-mi opresc cuptoarele. Am șovăit și apoi, ce vrei, meseria-i meserie. Le-am dat drumul acasă bucătarului și chelneriței. Doar cu un client mă puteam descurca și singură. I-am prezentat meniul, m-a apucat de mână și mi-a cerut să aleg ce voiam eu, mi-era recunoscător că rămăsesem pentru el. Iar mie, ca unei cretine, mi s-a părut încântător.

— De ce ca unei cretine?

— M-am așezat în fața lui în timp ce mânca, ba chiar am ronțăit ceva împreună cu el. Era hazliu, cu chef. A vrut cu tot dinadinsul să mă ajute să strâng masa, chestia m-a amuzat, l-am lăsat să-și facă pofta. Când am închis restaurantul, mi-a propus să bem un pahar undeva. Am acceptat. Am mers până la terasa unei cafenele. Am pus

lumea la cale și era c lume frumoasă. Era pasionat de arta culinară și nu miștea. Ce mai încolo și-ncoace, am crezut într-o minune. M-a condus până în fața blocului, n-a încercat să urce, doar ne-am sărutat. Îl întâlnisem pe bărbatul perfect. Eram mereu împreună, venea să mă vadă seara târziu, mă ajuta să închid, îmi petreceam du-minicile cu el, ce să mai, până la sfârșitul verii, apoi, mi-a spus că nu mai poate continua.

— De ce?

— Pentru că nevasta și copiii lui se întorseseră din vacanță. Ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai abține de la orice comentariu. Acuma, mă duc să fac o baie și să mă culc, conchise Daisy înainte de a trage ușa de la camera ei.

*

Ieșind de la L'Ami Louis, Lauren se opri să admire vechile fațade ale străzii Vertbois.

— Te lași cucerită de farmecele Parisului?

— Ba, fără nicio îndoială, de acelea ale ospățului urieșesc pe care numai ce l-am înghițit, spuse ea.

Un taxi îi duse înapoi. Când ajunseră la el acasă, Paul își salută prietenii și se închise în birou ca să scrie.

Lauren se așează pe pat și degetele începură să alerge pe tastatura Mac-ului său. Arthur ieși zece minute mai târziu din baie și se strecură sub cearșafuri.

— La ora asta îți citești mail-urile? se miră el.

Ea îi puse calculatorul pe genunchi și, în timp ce Arthur descoperea, uluit, ce făcuse, Lauren începu să râdă în hohote.

El se sili să recitească primele rânduri ale textului redactat de Lauren:

Romancier, celibatar, epicurian care lucrează adesea seara, plăcându-i umorul, viața și hazardul...

— Cred că ai băut prea mult vin în seara asta.

Și, închizând ecranul, apăsă fără să vrea pe tasta care valida înscrierea lui Paul pe site-ul de întâlniri.

— N-are să ne ierte niciodată că-i jucăm o asemenea festă.

— Păi, o să trebuiască să-i ceri iertare cât se poate de repede, căci tare mi-e teamă că bip-ul acela micuț pe care l-am auzit...

Arthur redeschise în grabă calculatorul, zăpăcit de-a dreptul de gafa lui.

— Nu te mai strâmba așa, numai noi avem acces la conținutul ăsta și nu-mi displace defel ideea că-i dăm tabieturile peste cap.

— Eu nu m-aș încumeta să-i fac așa ceva lui, replică Arthur.

— Vrei să-ți aduc aminte la ce s-a încumetat el pentru noi? răspunse Lauren pe când stingeau lumina.

Arthur rămase ceva vreme cu ochii larg deschiși în întuneric. Îi reveniră în memorie nenumărate amintiri cu smintite escapade și gesturi nesăbuite. Pentru el, Paul mai că nu ajunsese la închisoare. Arthur își datora fericirea prezentă tupeului de care dăduse dovadă prietenul său.

Parisul îi amintea de niște ceasuri triste, niște ani de mare singurătate. La rândul lui, Paul trăia același lucru, iar Arthur știa cât de apăsătoare putea fi această izolare. Dar existau, negreșit, și alte mijloace de a-l face să socializeze fără să treacă printr-un site de întâlniri.

— Dormi, îi șopti Lauren, o să vedem noi dacă se întâmplă ceva interesant.

Arthur se cuibări lângă nevastă-sa și adormi.

*

De o sută de ori se răsucise în pat fără să-și afle somnul, se gândise întruna la ultimele săptămâni fără să le găsească nici cea mai mică bucurie. Ziua trecută fusese de departe cea mai bună pe care o petrecuse de multă vreme încoace, chiar dacă dorul de celălalt nu o părăsise.

Se îmbracă la loc și ieși din apartament fără niciun zgomot.

Afară, o ploaie mărunță udase pavajul străzilor întunecate. Urcă pe deal până la piața Montmartre. Caricaturistul își strângea șevaletul. Înălță capul ca s-o privească luând loc pe o bancă.

— Necaz nocturn? spuse el scurt așezându-se lângă Mia.

— Insomnie, răspunse ea.

— Știu și eu cum e, nu reușesc niciodată să închid ochii înainte de ora două noaptea.

— Și soția dumitale te așteaptă seară de seară?

— Sper că mă așteaptă și atât, răspunse el cu vocea lui aspră.

— Nu pricep.

— I-ai dat portretul prietenei dumitale?

— Încă n-am avut prilejul, am să i-l dau mâine dimineață.

— Pot să-ți cer o favoare? Nu-i spune că e de la mine. Îmi place să prânzesc la ea și nu știu de ce, dar m-aș simți jenat dacă ar ști.

— De ce?

— Pentru că e oarecum intruziv să desenezi chipul cuiva fără să-i fi cerut acordul.

— Și totuși l-ai desenat.

— Îmi place s-o văd trecând dimineața prin fața șevaletului meu, așa că am avut chef să prind chipul acesta care mă înveselește.

— Aș putea să-mi pun capul pe umărul dumitale, fără niciun gând ascuns?

— Haide, umărul meu e surd.

Împreună și în tăcere, contemplară luna de-abia acoperită de nori de pe cerul Parisului.

La ora două noaptea, caricaturistul tuși ușor.

— Nu dormeam, zise Mia.

— Nici eu.

Mia se îndreptă.

— Poate că a venit vremea să ne luăm la revedere, sugeră ea.

— Bună seara, spuse caricaturistul ridicându-se.

Se despărțiră în piața Tertre.

5.

Lui Daisy îi plăcea să se plimbe pe străzile liniștite la ceasul când soarele străpunge linia orizontului. Pavajul mirosea a dimineață răcoroasă. Se opri în piața Tertre, se uită lung la o bancă goală și dădu din cap înainte de a-și continua drumul.

Mia se trezi o oră mai târziu. Își făcu un ceai și se așeză cu fața spre balcon.

Duse cana la buze și, intrigată de calculatorul prietei sale, se puse la birou.

Prima înghițitură. Intră în căsuța de e-mail, parcurse — fără să le citească — toate mesajele care îi cereau să-și vadă de obligațiile sale profesionale. A doua înghițitură. Negăsind ce spera, închise ecranul.

A treia înghițitură. Se întoarse ca să observe în jos strada și se gândi din nou la plimbarea ei nocturnă.

A patra înghițitură. Deschise iarăși ecranul și prima pagină a site-ului de întâlniri.

A cincea înghițitură. Mia citi cu atenție instrucțiunile pentru crearea unui profil.

A șasea înghițitură. Așeză cana și se apucă de treabă.

Creare profil

Sunteți pregătită să vă implicați într-o relație?

E ceea ce-mi doresc, nici gând, să lăsăm soarta să hotărască.

Da, s-o lăsăm să hotărască.

Statutul dvs. marital: niciodată căsătorită, despărțită, divorțată, văduvă, măritată.

Despărțită.

Aveți copii?

Nu.

Personalitatea dvs.: amabilă, aventuroasă, calmă, împăciuitoare, hazlie, exigentă, mândră, generoasă, reținută, sensibilă, sociabilă, spontană, timidă, fiabilă, alta.

Toate la un loc.

Nu puteți face decât o singură alegere.

Împăciuitoare.

Culoarea ochilor dvs.

Nu ne lipsește nimic ca să fim fericiți, dar, dată fiind culoarea ochilor dumneavoastră, nu va fi posibil.

„Oarbă” mi s-ar potrivi cel mai bine.

Silueta dvs.: normală, sportivă, subțire, câteva kilograme în plus, plinuță, robustă.

Parcă ar fi un formular pentru un târg de vite.

Normală.

Înălțimea dvs.

În centimetri, habar n-am. Hai să zicem 1,75, mai mult de-atât e la girafe.

Cetățenia dvs.

Britanică: proastă idee, de la Waterloo încoace, francezii nu ne-nghit de nicio culoare. Americană: au o groază de prejudecăți și despre americani. Macedoneană... prea sună a salată. Mexicană, nu vorbesc spaniola. Microneziană, e drăguț, dar habar n-am unde se află Micronezia. Moldoveană, foarte sexy, dar hai să nu forțăm nota. Mozambicană, exotică, dar cu fața pe care o am eu acum, prea e gogonată. Irlandeză, maică-mea mă omoară dacă află una ca asta. Islandeză, o să se aștepte să fredonez Björk cât e ziua de lungă. Letonă, rimează bine, dar n-o să am timp să mă apuc de învățat letona, deși ar putea fi caraghios să născocesc un accent și să vorbesc o limbă imaginară, cu atât mai mult cu cât probabilitatea de a întâlni un leton e destul de mică. Thailandeză, hai să nu visăm. Neozelandeză, cu accentul meu s-ar putea potrivi!

Originea dvs. etnică.

*Al Doilea Război Mondial nu le-a fost de-ajuns?
Ce soi de întrebare mai e și asta?*

Viziunea și valorile dvs.: religia.

Pentru că în afara religiei nimic altceva nu vă definește viziunea și valorile? Agnostică, așa, de-nvățătură de minte!

Viziunea pe care o aveți despre căsătorie.

Vagă!

Vreți copii?

Aș prefera să întâlnesc un bărbat care o să aibă chef de-un copil de la mine și nu de un copil și-atât.

Nivelul studiilor dvs.

Ce rahat! Minciună de dragul minciunii, studii superioare... nu, am să dau peste tipi super-savanți care o să mă plictisească de moarte, postliceala, e la mijloc.

Profesiunea dvs.

Actriță, dar hai să nu ne jucăm cu focul. Agent de asigurări, nu, de voiaj, nici, de curățenie în spital, cu atât mai puțin, în armată, nici asta, chineziterapeut, o să-mi ceară să-i masez, muzician, cânt fals, bucătar... ca Daisy, foarte bună idee.

Descrieți-vă meseria.

Fac mâncare...

Cam gogonată chestia pentru cineva care nu știe să facă nici omletă, dar suntem aici ca să ne distrăm.

Activitățile sportive pe care le practicați: înotul, mer-sul pe jos, jogging-ul, biliardul și darts...

Darts sunt un sport?

... Yoga, sporturi de luptă, golf și navigație, bowling, fotbal, box...

Chiar sunt femei care răspund „box“?

Fumați?

Ocazional.

Mai bine să fiu sinceră ca să nu dau peste vreun aya-tollah al țișărilor.

Animalele dvs. de companie.

Viitorul meu fost soț.

Pasiunile dvs.: muzică, sport, gastronomie, shopping...

Shopping-ul pute a deșteptăciune, meșteritul, dacă aș fi ales boxul, s-ar fi potrivit de minune, dansul, o să se aștepte la o tipă cu un corp de balerină, hai să nu dez-amăgim, scrisul... scrisul e bine, cititul, la fel, cinematograful, nu, în niciun caz, atâta mi-ar lipsi, să nu mă pricopsesc cu vreun cinefil, expoziții, muzee, depinde, animale, n-am chef să-mi petrec weekendurile prin grădini zoologice, jocuri video, pescuit și vânătoare, căh, activități manuale, habar n-am ce vrea să-nsemne...

Unde vă place să ieșiți în oraș.

La cinema...

Da, dar nu...

Restaurant.

Da.

Chefuri cu prietenii.

Nu imediat.

Familie.

Cât mai puțin cu puțință.

Bar/cafenele.

Asta, da.

Discotecă.

Asta nu.

Evenimente sportive.

Să nu cumva.

Gusturile dvs. în materie de muzică și de cinema.

Dar e inchizitorial!

Ce căutați la un bărbat

Înălțimea și silueta: normală, sportivă, suplă, câteva kilograme în plus.

Nu-mi pasă mie de silueta lui!

Statutul lui marital: niciodată căsătorit, văduv, celibatar.

Toate trei.

Are copii.

E treaba lui.

Vrea copii.

Avem vreme.

Personalitatea lui.

În sfârșit!

Amabil, aventuros, calm, fiabil, generos, împăciuitor, rezervat, sensibil, simpatic, sociabil, spontan.

Toate!

Descrietii-vă

Cu degetele pe tastatură, Mia nu fu în stare să scrie niciun cuvîntel. Se întoarse la prima pagină, introduse pseudonimul lui Daisy, parola ei și îi citi profilul.

Tânăra căreia-i plac viața și rîsul, dar cu un program dificil, bucătăreasă-șefă, pasionată de meseria ei...

Mia făcu un copy-paste după profilul prietenei sale și-și validă înscrierea.

Daisy deschise ușa apartamentului. Mia închise ecranul calculatorului și sări în sus.

— Ce făceai?

— Nimic, îmi citeam mail-urile. Unde ai fost, e devreme?

— E ora nouă și mă întorc de la piață. Îmbracă-te, am nevoie de-o mână de ajutor la restaurant.

După tonul vocii ei, Mia înțelese că nu mai aveau ce discuta.

După ce descărcase lădițele din camionetă, Daisy îi ceru ajutorul prietenei sale ca să facă inventarul. Nota cumpărăturile într-un carnet, în timp ce Mia, dându-i ascultare, aranja alimentele.

— Nu te-ai apucat cumva să mă exploatezi un pic, spuse ea frecându-și șalele.

— Asta fac de una singură în fiecare zi, draga mea, măcar o dată mă ajută și pe mine cineva. Ai mai ieșit aseară?

— Nu reușeam să dorm.

— Vino să lucrezi iar deseară la restaurant, ai să adormi repede, crede-mă.

Mia intra în camera frigorifică, cărând o lădiță de vinete, când Daisy îi făcu morală.

— Pentru ca legumele să-și păstreze gustul, trebuie lăsate la temperatură ambiantă.

— Mi s-a luat!

— Peștii se duc în frigider.

— Mă întreb dacă și Cate Blanchett ar băga niște pești în frigiderul unui restaurant?

— În ziua când o să ai și tu un Oscar, mai stăm de vorbă.

Mia scoase un pachet de unt, înhăță o baghetă din coșul de pâine și se așeză pe bar. Daisy luă restul merindelor și termină cu aranjatul lor la locul convenit.

— Când îmi citeam mail-urile, am dat din greșală peste o chestie caraghioasă, zise Mia cu gura plină.

— Ce chestie?

— Un site de întâlniri.

— Din greșală?

— Pe cuvântul meu de onoare, afirmă Mia ridicând mâna dreaptă.

— Ți-am zis să nu umbli prin dosarele mele.

— Ai întâlnit deja bărbați în felul ăsta?

— Nu te prefacă așa scandalizată, am impresia c-o văd pe maică-mea! Din câte știu eu, nu-i un site porno.

— Nu, dar chiar așa!

— Chiar așa ce? Ai mai luat autobuzul sau metroul, ai mai mers pe străzi? Oamenii petrec mai mult timp cu ochii în telefoanele lor decât uitându-se la ce se întâmplă în jur. În zilele noastre, singurul mijloc de a atrage atenția este să zâmbești pe un ecran de smartphone, nu-i vina mea, dar așa stau lucrurile.

— Nu mi-ai răspuns, insistă Mia. Treaba asta chiar merge?

— Nu sunt actriță, n-am agent, n-am fani, nu calc pe covoare roșii și nici nu-mi pune nimeni poza pe copertele revistelor. De la mine din bucătărie, n-am profilul ideal

al femeii dezirabile. Așa că da, m-am înscris pe un site și da, am întâlnit bărbați în felul acesta.

— Bărbați bine?

— Sunt mai rari, dar nu-i vina internetului.

— Cum ai făcut?

— Făcut ce?

— De pildă, cum s-a petrecut prima întâlnire?

— La fel ca atunci când te agață într-o cafenea, numai că știi ceva mai multe despre el.

— Sau ce a vrut el să-ți spună.

— Dacă înveți să decriptezi un profil, ajungi destul de repede să știi ce și cum.

— Și cum înveți să decriptezi un profil?

— Dar de ce te interesează?

Mia se gândi.

— Așa, pentru un rol, spuse ea pe un ton evaziv.

— Pentru un rol, bineînțeles, bombăni Daisy.

Oftă și veni să se așeze lângă Mia.

— Pseudonimul spune deja destul de multe despre personalitatea individului. „Mămico, ți-l prezint pe Drăgălaș21 care e mult mai simpatic decât Roro răutăciosul de care ți-a plăcut totuși atât de mult.” Misterbig, elegant, nu? ElBello, imediat se simte cât e de modest... Am fost contactată de un oarecare Gaspacho2000. Tu te-ai vedea pupând un Gaspacho?

Pe Mia o pufni râsul.

— Apoi, mai e ce spun ei despre ei și nu-ți imaginezi ce se poate citi printre greșelile de ortografie, de multe ori e de plâns.

— Chiar așa?

— Bucătarul meu nu vine decât într-o oră, hai înăuntru, o să-ți arăt.

Întoarce la apartament, Daisy se conectă pe site-ul de întâlniri și îi făcu o demonstrație Miei.

— Uite ce scrie asta:

Bună, ești frumoasă și veselă? Dacă da, sunt aici pentru tine, la fel de vesel, dar fermecător și pasionat... Ei bine, nu, Hervé⁵¹, îmi pare rău, eu mi-s urâtă și tristă... Pe bune acum, de unde scot ăștia asemenea chestii? Aici, continuă ea, dând click pe un pătrățel, sunt cei care au venit să-ți vadă profilul.

O fereastră nouă se deschise, Daisy se uită prin fișele candidaților la fericire.

— Țsta se definește ca fiind calm, ba bine că nu, zici că a fumat trei joint-uri înainte să-și facă poza și încă într-o cyber-cafenea, chiar că m-am liniștit. Și ăstălalt: *Caut pe cineva ca să-mi aflu un rost...* nici că mai e nevoie de vreun comentariu, nu?

Trecu la fișa următoare.

— El nu pare rău deloc, spuse Mia. *Niciodată căsătorit, aventuros, post de conducere, îmi place muzica, să merg la restaurant...*

— Mergi prea repede, trebuie să fii atentă la tot ce-a scris, răspunse Daisy arătând spre un rând: *Pun pariu pe un pachet de Schoko-bons că o să-mi citești anunțul până la capăt.* Ia păstrează-ți tu bomboanele, Dandy26.

— Și acolo ce-i? continuă Mia.

— Fișierul cu profilurile selectate de site. În funcție de ceea ce ai dezvăluit despre tine, niște algoritmi de compatibilitate îți propun întâlniri. Este versiunea informatizată a hazardului.

— Ia arată-mi!

Se afișară și alte profiluri, dintre care unele provocară mari hohote de râs. Mia se opri la unul dintre ele.

— Stai, ăsta e interesant, uite!

Mia se aplecă asupra ecranului.

— Mda.

— Ce nu-i în regulă cu el?

— Romancier...

— Ei și, nu-i un defect.

— Ar trebui să știm și noi ce-a publicat. Tipii care pretind că scriu și sunt încă la faza în care, deși-și petrec zilele într-o cafenea, tot n-au terminat prima pagină a romanului, cei care au urmat zece cursuri de actorie și se cred ieșiți de la Actor's Studio sau cei care zdrăngănesc la o chitară și se dau Lennon, caută toți o găscă pe spatele căreia să poată trăi până când se dumiresc ei cu cariera lor de artiști... și nu-s puțini.

— Vezi peste tot numai belele, mi se pare că ești foarte dură și, ca să știi și tu, am urmat cursuri de actorie.

— Poate, dar eu am avut de-a face cu unii dintre caraghioșii ăștia. Deși, hai treacă de la mine, scriitorul ăsta al tău pare simpatic în poză, cu cele trei bețe de vată de zahăr în mână... Probabil că are trei copii!

— Sau că este tare pofticios!

— Dar pentru că toate astea n-au ca scop decât pregătirea unui rol ipotetic, mă întorc la restaurant. Am de preparat prânzul.

— Mai stai o secundă. La ce folosesc pliculețul și bulina de sub fotografie?

— Unul conține mesajele pe care ți le trimite individul, cealaltă, dacă e verde, te invită să discuți direct cu el. Dar n-o face, mai ales nu de pe calculatorul meu. Și aici există coduri și uzanțe care trebuie respectate.

— Care?

— Dacă-ți dă întâlnire într-o cafenea seara înseamnă că speră să se culce cu tine și de-abia apoi să luați cina. Într-un restaurant e semn mai bun, dar trebuie să afli repede unde stă. Dacă e la mai puțin de cinci sute de metri de locul unde v-ați întâlnit, faptul spune multe despre intențiile sale. Dacă nu ia aperitiv e un zgârcit, dacă dă comanda și pentru tine e un super-zgârcit, dacă nu vorbește decât despre el în primul sfert de ceas fugi cât te țin picioarele, dacă vorbește despre fosta lui în prima jumătate de oră este în convalescență, aceeași pedeapsă, dacă îți pune fel de fel de întrebări despre trecutul tău e un gelos, dacă te întreabă despre ce planuri ai în viitorul apropiat vrea să știe dacă ai să te culci cu el chiar în seara cu pricina. Dacă se tot uită la telefonul mobil înseamnă că aleargă după mai multe odată. Dacă îți vorbește despre cât de lehamite îi e de viață o caută pe maică-sa, dacă îți atrage atenția că a comandat un vin foarte bun e un fadosit, dacă vrea să plătești jumate-jumate e un adevărat gentleman și dacă și-a uitat cardul, un linge-blide.

— Și noi, ce trebuie să facem, să zicem sau să nu zicem?

— Noi?

— Tu!

— Mă, am treabă, NOI o să vorbim mai târziu.

Daisy se ridică și se îndepărtă.

— Fără prostii cu calculatorul meu, da, nu-i un joc.

— Nici nu-mi trecuse prin cap.

— La urma urmelor, minți prost.

Ușa de la apartament se închise.

6.

Editorul îl sunase de cum se dăduse jos din pat ca să-i vorbească despre o veste importantă. Refuzând să-i spună mai multe, cerea să-l vadă cât mai repede cu putință.

Gaetano Cristoneli nu-i propusese niciodată lui Paul să ia micul dejun împreună și cu atât mai puțin să se întâlnească înainte de ora 10 dimineața.

Gaetano era un editor pe cât de rar, pe atât de original. Un bărbat erudit, pasionat de meseria lui și care, deși italian, alesese literele franțuzești. La sfârșitul adolescenței, dacă se va fi sfârșit cândva, pe când era în vacanță la Menton⁴, lectura romanului *Prima dragoste, ultima dragoste*, dibuit în biblioteca din casa închiriată de maică-sa, îi hotărâse cursul vieții. Gaetano avea o relație mai mult decât conflictuală cu mama lui, iar romanul acesta fusese pentru el ca un colac de salvare. Din clipa în care dăduse ultima pagină, totul îi fu limpede, mai puțin vederea, tulburată de lacrimile pe care le provocase vicleșugul plin de iubire al mamei lui Gary. Gaetano urma să-și consacre existența lecturii și n-avea să locuiască niciunde altundeva decât în Franța. Stranie

⁴ Stațiune balneară de pe Coasta de Azur. (N.t.)

coincidență a destinului, cenușa lui Romain Gary avea să fie împrăștiată, câțiva ani mai târziu, chiar acolo unde Gaetano se îndrăgostise de cărți. În această întâmplare, el vedea un semn indefectibil al îndreptățirii alegerilor sale.

Intrat ca stagiar într-o editură pariziană, a trăit în lux, protejat de o femeie bogată și cu zece ani mai mare. Și-l făcuse amant. Numeroase alte cuceriri îi urmau, toate la fel de avute, dar cu diferența de vârstă din ce în ce mai mică pe măsură ce trecea timpul. Gaetano era pe placul femeilor, în parte și datorită erudiției lui, dar poate și a faptului că semăna tulburător de mult cu Mastroiani, ceea ce, pe drept cuvânt, era un atu considerabil în viața unui bărbat tânăr. Original și erudit, așadar, și era nevoie de originalitate și talent cu duiumul ca să fii italian și să publici în Franța un autor american.

Printre alte ciudățenii, dacă Gaetano citea în franceză cu aceeași agerime a minții ca și în limba lui maternă, dacă era capabil să depisteze o greșeală de literă rătăcită într-un manuscris de cinci sute de pagini, la oral, îi era cumplit de greu să nu amestece cuvintele, uneori chiar să-și interzică să nu le născocască. Potrivit analistului său, era, de fapt, rodul unui creier care gândea mai rapid decât vorbea, idee pe care Gaetano o primise ca pe o Le-giune de onoare decernată de însuși Dumnezeu.

La ora 9 și 30, Gaetano Cristoneli îl aștepta pe Paul, la cafeneaua Les Deux Magots⁵, în fața unei farfurii cu croissante.

— E ceva grav? se îngrijoră Paul în timp ce se așeza.

⁵ Cafenea din cartierul Saint-Germain-des-Prés unde se întrunește în fiecare an un juriu format din doisprezece scriitori și literați care decernează premiul cu același nume. (N.t.)

Chelnerul îi aduse o cafea comandată de editorul său.

— Vreau să-ți spun, dragă prietene, zise Gaetano deschizând larg brațele, că azi de dimineață în zori am primit un telefon de-a dreptul nemaipomenit.

Gaetano adăugase atâția *o* la „nemaipomenit“, încât Paul avu vreme să-și bea cafeaua espresso înainte ca el să fi terminat de pronunțat cuvântul.

— Poate că mai vrei una? mai spuse editorul, mirat. Știi că, la noi, cafeaua se bea în două, trei înghițituri, chiar și ristretto-ul. Partea cea mai bună e pe fundul ceștii, dar să ne întoarcem la treburile dumitale, dragul meu Paolo.

— Paul.

— Așa am zis și eu. Deci, am primit de dimineață un telefon foooooooooooooooooormidabil.

— Mă bucur pentru dumneata.

— Am vândut, în sfârșit, ei au vândut trei sute de mii de exemplare din romanul dumitale despre tribulațiile unui american la Paris. Este re-mar-ca-bil!

— În Franța?

— Ah, nu, aici suntem la șapte sute cincizeci de exemplare, dar e la fel de magestic.

— În Italia?

— Când ne-au văzut vânzările, n-au vrut încă să-l publice, dar nu-ți face griji, imbecilii o să-și schimbe până la urmă părerea.

— În Germania atunci?

Gaetano păstră tăcerea.

— Spania?

— Piața spaniolă e în plină criză.

— Unde atunci?

— Ei bine, la Seul, în sfârșit, în Coreea, știi, chiar sub China. Succesul dumatăle acolo crește întruna. Îți dai seama, trei sute de mii de exemplare, ce mai bombă! O să tipărim o banderolă la noi aici ca să informăm cititorii și, firește, pe librari.

— Pentru că dumneata crezi că lucrul acesta o să schimbe situația?

— Nu, dar n-are ce să strice.

— Ai fi putut să-mi spui toate acestea la telefon.

— Aș fi putut, într-adevăr, dar mai e ceva de-a dreptul grozăvitor pentru care voiam să te văd în carne și oase.

— Mi-au dat premiul Flore⁶ coreean?

— Da' de unde! Cafeneaua Flore s-a deschis și-n Coreea? Ce original!

— Un articol bun în revista *Elle* ediția coreeană?

— Poate, dar nu citesc în coreeană, așa că nu-ți pot spune mai multe.

— Bun, Gaetano, care este această altă veste grozăvitoare?

— Ești invitat la Târgul de carte de la Seul.

— În Coreea?

— Ei da, în fine, unde altundeva ai vrea să fie Seul?

— La treisprezece ore de avion de aici?

— Nu exagera, de-abia dacă sunt douăsprezece.

— E foarte draguț din partea dumatăle, dar nu se poate.

— Și de ce? replică Gaetano dând din nou din mâini.

Paul se întreabă dacă ceea ce-l speria mai tare era avionul sau ideea de a o revedea pe Kyong pe teritoriul ei. Nu se văzuseră niciodată în altă parte decât la Paris unde își aveau reperele lor. Ce să facă el într-o țară a cărei limbă

⁶ Premiu literar creat în 1994 de către un cenaclu care frecventa cafeneaua cu același nume. (N.t.)

nu o vorbea, ale cărei obiceiuri nu le cunoștea, cum avea să reacționeze ea la ignoranța lui?

Un alt motiv era faptul că planul de a se muta acolo într-o bună zi cu ea îi părea un fel de ultim refugiu. Refugiu sau poate himeră, dar era tocmai ceea ce nici că-și dorea să lămurească.

Trebuia oare să-și confrunte visurile cu realitatea, cu riscul de a le vedea năruindu-se?

— În viața mea, Kyong este un ocean, iar eu sunt un bărbat căruia îi este frică să înoate, e grotesc, nu-i așa?

— Ah nu, deloc, este o frază foarte drăguță, chiar dacă n-am nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă. Ai putea să-ncepi un roman chiar așa. E foarte intrigant, îți dă imediat ghes să descoperi urmarea.

— Nu sunt sigur că e de la mine, poate că am citit-o pe undeva.

— Ah, în cazul acesta! Să ne întoarcem la dragii noștri prieteni coreeni, ți-am putut obține clasa premium economy. Ai loc pentru picioare și un scaun care se lasă pe spate.

— Tocmai asta nu-mi place mie în avion, felul în care se lasă tot pe spate.

— Dar cui îi place, te-ntreb eu pe dumneata? Totuși, e singurul mod de a merge până acolo.

— N-o să mă duc.

— Scumpul meu autor, și știi cât de scump îmi ești cu toate avansurile pe care ți le plătesc, n-o să trăim din drepturile dumitale de autor europene. Dacă vrei să-ți public următoarea capodoperă, trebuie să m-ajuti un pic.

— Ducându-mă în Coreea?

— Ducându-te să te întâlnești cu oameni care te citesc. Ai să fii primit ca un star, o să fie magnific.

— Nu se zice nici magnific, nici grozăvitor!

— Ba da, din moment ce tocmai le-am zis!

— Nu văd decât o singură cale, oftă Paul. Iau un somnifer în salonul de așteptare, mă împingi pe un scaun rulant până în avion și mă trezești pe aeroportul din Seul.

— Nu cred că cei care călătoresc la premium economy au acces la salonul de așteptare și, oricum, nu pot veni cu dumneata.

— Vrei să mă trimiți acolo singur?

— În perioada aceea am niște întâlniri.

— Ce perioadă?

— Peste trei săptămâni, ai tot timpul să te pregătești.

— Imposibil, replică Paul clătinând din cap.

Deși nu stătea nimeni la mesele alăturate, Gaetano se aplecă spre autorul său și se apucă să vorbească în șoaptă.

— Viitorul dumitale se joacă acolo. Dacă îți vei confirma triumful în Coreea, vom fi în măsură să atragem atenția Asiei întregi asupra scrierilor dumitale. Gândește-te la Japonia, la China, și dacă ne descurcăm cum trebuie, vom putea să-l convingem chiar și pe editorul dumitale din America să fie și el pe val. După ce vei fi pătruns cu adevărat în Statele Unite, vei face prăpăd și-n Franța, criticii o să te adore.

— Dar am pătruns în Statele Unite!

— Cu prima dumitale carte, și totuși, de atunci încoace...

— Locuiesc în Franța! De ce ar trebui să trec prin Asia și America doar ca să mi se citească romanele la Noirmoutier sau la Caen?

— Fie vorba între mine și dumneata, nici eu n-am nici cea mai vagă idee, dar așa stau lucrurile. Nimeni nu-i profet în țara lui și cu atât mai puțin un străin.

Paul își luă capul în mâini. Se gândi la chipul lui Kyong, zâmbindu-i la sosirea în aeroport, se văzu îndreptându-se spre ea cu dezinvoltura unui călător desăvârșit. Își imaginează apartamentul, camera, patul ei, își reaminti gesturile pe care le făcea când se dezbrăca, mirosul pielii sale, visând la câteva gesturi de tandrețe între ei. Și, dintr-odată, pe neașteptate, chipul lui Kyong fu acoperit de pălărioara unei stewardese care anunța turbulențe pe durata zborului. Deschise ochii și tremură.

— Ești bine? întrebă editorul.

— Da, bombăni Paul. O să mă gândesc. O să-ți dau un răspuns de cum pot.

— Uite-ți biletul, zise Gaetano întinzându-i un plic. Și apoi, cine știe dacă n-ai să afli acolo un subiect pentru un roman formidabil. Ai să întâlnești sute de cititori, o să-ți spună cât de mult le-au plăcut cărțile dumitale, o să fie o experiență încă și mai uimitoare decât apariția primului roman.

— Editorul meu francez este italian, sunt un scriitor american care a ajuns să trăiască la Paris, iar cei mai mulți dintre cititorii mei se află în Coreea. Cine îmi complică mie așa de mult viața?

— Dumneata, scumpule. Ia avionul și nu te mai răsfața atât. Toți autorii mei ar visa să fie în locul dumitale.

Gaetano plăti nota și-l lăsă singur la masă.

*

Arthur și Lauren îl regăsiră în fața bisericii Saint-Germain-des-Prés, o jumătate de oră după ce-i sunase.

— Ce-i așa de urgent? întrebă Arthur.

— Dețin în sfârșit dovada că destinul are umor, răspunse Paul, cu gravitate.

Din spate, o auzi pe Lauren cum pufnește în râs și se întoarce. Ea se prefăcu foarte atentă.

— Am zis ceva caraghios?

— Nu, așteptam urmarea.

— Dacă nu cumva e chiar necruțător, continuă Paul, resemnat.

Iar pe Lauren o pufni și mai grozav râsul.

— Ai putea să-i semnalezi nevesti-tii că mă enervează, mârâi Paul întorcându-se spre Arthur.

Se îndepărtă spre scuar și luă loc pe o bancă. Arthur și Lauren i se alăturară, așezându-i-se unul de-o parte și celălalt de alta.

— E așa de grav? întrebă Lauren.

— În sine, nu, admise el.

Și povesti discuția pe care o avusese cu editorul.

Arthur și Lauren schimbă o privire peste umărul lui.

— Dacă nu-ți vine să te duci, nu te duce, zise Arthur.

— Ei bine, nu-mi vine deloc, dar deloc.

— Și cu asta, basta, concluzionă Arthur.

— În niciun caz! exclamă Lauren.

— Pe bune? adăugă într-un glas cei doi bărbați.

— La ce te gândești când vrei să faci ceva ce-ți place? La o plimbare până la curățătoria din cartier, la o farfurie de brânzeturi cu un pahar de vin în fața televizorului? Asta-i viața unui mare scriitor? se enervă Lauren. Cum poți să renunți fără să încerci măcar? Dacă nu ți se întâmplă nimic mai important până atunci, o să te urci în avionul ăla. O să-ți dai în sfârșit posibilitatea de a afla ce simți cu adevărat pentru femeia aceea și ce simte ea pentru tine.

Dacă te întorci singur, măcar n-o să fii nevoit să bocești după ceva care nu era o relație.

— Și tu, tu o să vii să mă consolezi în curățătoria mea cu un sendviș cu brânză? zise Paul rânjind.

— Vrei adevărul, Paul? continuă Lauren. Lui Arthur îi e încă și mai teamă că ai să pleci acolo, pentru că distanța care s-a creat între voi doi îl frământă mai mult decât orice, pentru că îi e dor de tine, ne e dor de tine. Dar pentru că ți-e prieten, o să te sfătuiască să te duci. Dacă există vreo șansă ca fericirea ta să se afle pe drumul acesta, nu trebuie s-o lași să treacă.

Paul se întoarce spre Arthur care, în mod evident fără nicio tragere de inimă, încuviință dând din cap.

— Trei sute de mii de exemplare doar din unul dintre romanele mele, e totuși ceva, nu-i așa? fluieră Paul uitându-se lung la doi porumbei care îl observau într-un fel ciudat. Grozăvitor! cum ar zice editorul meu.

*

Mia stătea pe o bancă, cu ochii ținută la ecranul telefonului de când sunase cu o jumătate de oră mai devreme. Nu răspunsese.

Caricaturistul își părăsi scaunul și veni să se așeze lângă ea.

— Important este să iei o hotărâre, afirmă el.

— Ce hotărâre?

— Aceea care îți va îngădui să trăiești în prezent în loc să te întrebi din ce va fi făcut viitorul.

— Ah, da, pricep... marile dumitale teorii! Știu că vrei să-mi fii pe plac și e o dovadă de mare generozitate din

partea dumitale, dar nu-i momentul. Am nevoie să mă gândesc.

— Dacă ți-aș aduce la cunoștință că, într-o oră, inima dumitale are să înceteze să bată și, te rog, ia ceea ce-ți spun foarte în serios, ce-ai face?

— Ești clarvăzător?

— Răspunde-mi la întrebare! ordonă caricaturistul pe un ton autoritar care o îngrozi pe Mia.

— L-aș suna pe David ca să-i spun că-i un sinistru dobi-toc, că a stricat totul, că nimic n-o să mai fie ca înainte, că nu mai vreau să-l văd, chiar dacă îl iubesc, și că voiam să aflu toate astea înainte să mor.

— Vezi, continuă caricaturistul cu o voce mai blândă, n-a fost așa de greu. Sună-l, repetă-i vorbele pe care toc-mai le-ai spus, mai puțin ultima frază... pentru că n-am defel harul clarviziunii.

Și, după aceste cuvinte, caricaturistul se întoarce la șevaletul său. Mia alergă după el.

— Și dacă David s-ar schimba, dacă ar redeveni bărbatul pe care l-am cunoscut când ne-am întâlnit?

— O să continui să-l eviți și să suferi în tăcere? Până când?

— Habar n-am.

— Îți place să te dai în spectacol, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— M-ai înțeles foarte bine și nu mai vorbi așa de tare, o să-mi alungi clienții.

— Nu e nimeni în afară de noi! urlă Mia.

Caricaturistul se uită prin toată piața. Nu era multă lume. Îi făcu semn Miei să se apropie.

— Tipul nu te merită! îi șopti el.

— Dar de unde știi dumneata, poate că sunt insuportabilă.

— De ce-și pierde femeile mințile pentru niște bărbați care le fac să sufere și îi tratează cu nepăsare pe aceia care-ar fi în stare să le aducă și luna de pe cer?

— Ah, înțeleg... pentru că dumneata ești un adevărat zeu al iubirii.

— Nu, ci pentru că nevastă-mea era ca dumneata atunci când am întâlnit-o. Topită toată după un filfizon care o seca la inimă. Pentru că a avut nevoie de doi ani de zile ca să priceapă lucrul acesta și pentru că și acum turbez din pricina acestor doi ani pierduți, căci am fi putut să-i petrecem împreună.

— Ei, și, doi ani nu-i așa de grav. Ce importanță mai au, din moment ce povestea s-a terminat cu bine.

— Întreab-o pe ea, n-ai decât să cobori pe strada Lepic, e la cimitirul din Montmartre, la poalele dealului.

— Poftim?

— O zi frumoasă, ca aceasta, până în clipa când un camion ne-a tăiat drumul, eram pe motocicletă.

— Îmi pare rău, șopti Mia lăsând ochii în jos.

— Să nu-ți pară, nu dumneata conduceai.

Mia clătină din cap, dădu înapoi și se îndreptă spre banca ei.

— Domnișoară!

— Da, spuse ea întorcându-se.

— Fiecare zi contează.

Mia coborî o străduță în trepte, se așeză pe una dintre ele, formă numărul lui David și dădu peste mesagerie.

— S-a terminat, David, nu mai vreau să te văd pentru că... *ce te mai iubesc... la naiba, era mult mai bine pe bancă,*

cuvintele veneau singure... Tăcerea asta e grotescă, ți-ai dat drumul, continuă, idioato... pentru că mă faci să fiu nefericită, ai stricat totul și voiam să știi toate acestea înainte ca... dar ce te mai iubesc...

Închise, se întrebă dacă un mesaj putea fi șters de la distanță, trase adânc aer în piept și mai sună o dată.

— În curând am să întâlnesc un zeu al iubirii, *ce povestesc eu aici n-are niciun sens... Doamne, am spus-o cu voce tare?... Un bărbat care o să vrea să-mi aducă luna de pe cer și n-am să îngădui să pierdem niciun minut din pricina sentimentelor pe care ți le port. De altfel, o să le șterg, așa cum o să ștergi tu mesajul ăsta... oprește-te, gata, devii patetică... să nu mă suni... sau poate în următoarele cinci minute ca să-mi spui că te-ai schimbat și că vii cu primul tren... nu, fie-ți milă, nu mă suna...* Ne vom revedea la avanpremieră, fiecare își va juca rolul, la urma urmelor, asta ne e meseria... *asa e bine, cu profesionalism și hotărâre. Stop, nu mai adăuga nimic, era perfect...* bun, am să închid acum, *chiar n-a avut niciun rost să mai spun și asta...* La revedere, David. Eu eram, Mia...

Așteptă zece minute și apoi se resemnă să-și pună telefonul la loc în buzunarul de la impermeabil.

Restaurantul era situat la câteva străzi depărtare. Pe drum și cu inima grea, i se păru că pașii îi devin mai ușori.

*

— Să nu cumva să crezi că, în ziua în care am să-mi pot oferi un sejur la Londra, o să-mi pierd timpul pe un platou de filmare, îi aruncă Daisy când o văzu pe

Mia intrând. Ce cauți aici? ai face mai bine să pleci la plimbare!

— Ai nevoie de-o chelneriță, la prânz?

Fără să-i răspundă, Mia se duse în bucătărie, dar Daisy îi smulse din mâini șorțul pe care și-l înnodea în jurul mijlocului.

— Vrei să vorbim?

— Nu acum.

Daisy se întoarse la oalele ei și-i întinse Miei farfuriile. N-avea rost să-i spună cum să-și facă treaba, o singură masă era ocupată.

*

După prânz, Paul îi lăsă pe Arthur și Lauren să se plimbe prin Paris. La începutul serii, avea o lectură publică într-o librărie din arondismentul IX și refuzase să le spună în care anume, de frică să nu vină să-l surprindă. Le încredință un rând de chei de la apartament și le dădu întâlnire a doua zi.

Arthur o conduse pe Lauren în cartierul în care locuise și, pe drum, îi arătă fereastra de la fostul lui studio. Băură o cafea în bistroul în care se gândise atât de des la ea înainte ca viața să-i readucă laolaltă. Își continuară plimbarea de-a lungul cheiurilor. Într-un sfârșit se întoarseră acasă la Paul.

Epuizată, Lauren adormi fără să mănânce. Arthur o privi o vreme și îi luă calculatorul. După ce-și citi mesajele, se gândi mult la cuvintele pe care și le spusese Paul și Lauren în micul scuar din Saint-Germain-des-Prés.

Fără nicio urmă de îndoială, fericirea prietenului din copilărie conta mai mult decât orice altceva, fără nicio

urmă de îndoială, era gata, pentru el, la orice sacrificiu, inclusiv să-l vadă plecând la capătul lumii. Dar această Kyong nu era cu siguranță singura capabilă să-l facă fericit. O întâlnire neprevăzută împotriva unui ocean, iată lucrul care merita, poate, osteneala de a pune norocul la încercare. Își aduse aminte de povestea unui moș care intrase într-o bună zi în biserică doar ca să se ia de Dumnezeu pentru că nu-l ajutase niciodată să câștige la loto, nici cea mai mică sumă, deși se pregătea să împlinească nouăzeci și șapte de ani, când, țâșnind dintr-o rază de lumină celestă, vocea lui Dumnezeu îi răspunse: „Cumpără și tu măcar o dată un bilet și mai vorbim“.

Ceea ce urmă a fost, probabil, cel mai mare renga pe care i l-a jucat Arthur lui Paul în treizeci de ani de statornică prietenie, dar nu a fost călăuzit decât de bune intenții.

7.

Daisy habar n-avea la ce oră adormise, dar era sigură că ziua urma să fie lungă. Încercă să-și amintească ce-i mai rămânea în camera frigorifică a restaurantului, ca să estimeze dacă trebuia să se ducă sau nu la piață și hotărî că, în starea în care se afla, doar un surplus de somn avea să-i îngăduie să supraviețuiască. La ora 10, deschise din nou un ochi, înjură când se dădu jos din pat, înjură când se spăla, înjură când se îmbracă. Mai înjura și când ieși din apartament, iar vecinii o auziră înjurând iarăși pe când urca strada țopăind într-un picior în timp ce își trăgea pantofii. În ajun, Mia fusese de neoprit. Își depănase toată povestea cu David, din ziua când se întâlniseră până la apelul telefonic care îi pusese capăt.

Mia se trezi sub această ploaie de înjurături și nu îndrăzni să-și facă apariția decât după ce trecu furtuna.

Lâncezi prin apartament, dădu drumul calculatorului, renunță la cititul mail-urilor, o făcu până la urmă și descoperi un mesaj de la Creston. Mesaj dintre cele mai simple, în care o implora să-i spună ce mai face.

În joacă și numai în joacă, intră pe situl de întâlniri. Neîntrezărind nimic amuzant, chiar înainte să se

deconecteze, consultă caraghiosul acela de fișier în care matematica înlocuia soarta. Apăru fișa unui singur candidat, iar Mia fu aproape sigură că nu era prima oară când îi vedea fața. Să-l fi întâlnit cumva prin cartier? Nu se împopoțonase cu niciun pseudonim vulgar sau, chipurile, haios. Fu surprinsă când trăsăturile i se părură agreabile și încă și mai mirată când își dădu seama că pliculețul de sub fotografie clipește. Mesajul ce-i era destinat nu semăna deloc cu cele pe care le putuse citi când se lăsase inițiată de Daisy. Textul, simplu și curtenitor, îi stârni și-un zâmbet.

Eram cândva un arhitect care locuia la San Francisco, m-a bătut gândul nebunesc de a scrie un roman care a fost publicat. Sunt american, nimeni nu-i perfect, și stau acum la Paris. Scriu în continuare. Nu m-am mai înregistrat niciodată pe un site de întâlniri și nu știu nimic despre ce trebuie să spun ori să nu spun. Sunteți bucătăreasă-șefă, e o meserie drăguță, avem în comun faptul că ne petrecem zilele și nopțile trebăluind ca să împărțim cu ceilalți rodul muncii noastre. Habar n-am ce anume ne împinge la aceasta, dar ce fericire e să încerci să câștigi un asemenea pariu smintit, acela de a trudi întruna pentru plăcerea celorlalți. Habar n-am nici ce soi de îndrăzneală mă incită să vă scriu, nici dacă îmi veți răspunde. De ce-ar avea personajele de roman mai mult curaj decât noi? De ce îndrăznesc ele totul, iar noi, atât de puține lucruri? Libertatea să le fie oare izvorul împlinirii? Diseară voi merge să iau masa la Uma, un restaurant de pe strada 29 Juillet. Am citit că bucătarul face o doradă rumenită la cuptor și parfumată cu ierburi de la

capătul lumii nemaipomenit de savuroasă și apoi, îmi place mult pe strada 29 Juillet, adesea e frumos acolo. Dară sunteți tentată de o așa experiență culinară, sunteți invitata mea, cu cele mai onorabile intenții.

Cu prietenie,
Paul

Mă închise mesajul, de parcă i-ar fi ars ochii cu care privea totuși țintă ecranul. Se reținu, de parcă i-ar fi interzis-o cineva, dar nu putu rezista multă vreme dorinței de a-l recita. De-ar afla ea, maică-sa, că se gândise, doar atât, să se ducă la un *blind date*, ar răstigni-o, iar Creston i s-ar alătura ca să bată cuiele.

De ce ar avea personajele de roman mai mult curaj decât noi?

Câte roluri nu interpretase ea visând la libertatea pe care i-o ofereau! De câte ori nu-i amintise David că publicul era îndrăgostit nu de ea, ci de personajul ei, adăugând că, dacă ar fi avut de-a face cu ea în viața de zi cu zi, oamenii și-ar fi pierdut iluziile.

De ce îndrăznesc ele totul, iar noi, atât de puține lucruri?

Mă imprimă scrisoarea și o împături. De fiecare dată când i se va întâmpla să aibă îndoieli ori să-i lipsească curajul pentru a spune ori a face acele lucruri de care avea chef, o să recite rândurile acestea.

Libertatea să le fie oare izvorul împlinirii?

Bărbatul acesta avea dreptate... și de ce nu!

Degetele i se puseră pe tastatură.

Dragă Paul,

Mi-a plăcut mult scrisoarea dumneavoastră.
Până zilele trecute, nici eu, niciodată, nu am intrat

pe site-uri de genul acesta. Ba chiar cred că mi-aș fi bătut joc dacă o prietenă mi-ar fi mărturisit că, printr-o asemenea mijlocire, a acceptat să cineze cu un necunoscut. Ați intuit un lucru atât de adevărat. Să fie oare libertatea pe care și-o acordă personajele de ficțiune care ne face să visăm atât de mult sau felul în care această libertate le transformă, de ce îndrăznesc ele totul, iar noi, atât de puține lucruri? (Iertată-mi fie repetiția, nu sunt scriitoare.)

Neputând să am de-a face cu ele în realitate, aș fi fericită să discut cu unul dintre cei care le dau viață. Probabil că simțiți o teribilă plăcere punându-le să împlinească tot ce vă trece prin minte. Cu excepția cazului în care, din când în când, ele vă impun propria lor lege? Cu siguranță sunteți ocupat, mai bine să discutăm despre toate acestea cu voce tare.

Pe diseară, cu cele mai onorabile intenții.

Mia

PS: Sunt englezoaică și departe de a fi perfectă.

*

— Hai că m-ai dat pe spate! strigă Lauren.

Așteptă până când chelnerul se îndepărtă, își bău dintr-odată toată limonada și se șterse la gură cu podul palmei.

— Scrisoarea mea are ceva stil, nu-i așa?

— Îndeajuns ca să-ți răspundă. Ești realmente în stare să faci totul ca să-l împiedici să plece în Coreea, dar n-ai dreptate.

— Tu ești inițiatoarea acestui mic joc.

- Dar era înainte de întâlnirea cu editorul...
- N-are decât să se ducă la târgul lui de carte, ce vreau eu e să se și întoarcă.
- ...înainte să ne vorbească de celălalt motiv al călătoriei ăsteia.
- Un motiv în plus!
- Și cum ai de gând să-l convingi să se ducă la restaurantul cu pricina?
- Aici am nevoie de tine.
- Tu ai mereu nevoie de mine.
- O să născocesc o cină cu o clientă importantă și o să-i cer să vină să mă ajute.
- Nu mai lucrează ca arhitect de șapte ani încoace, cu ce ți-ar putea fi el de folos?
- Cu limba, poate?
- Vorbești franceza la fel de bine ca și el, dacă nu chiar mai bine.
- Cu Parisul, cunoaște bine terenul.
- Și pentru care proiect?
- Bună întrebare, să nu mă ia pe nepregătite când o să mi-o pună.
- Poți să spui că e un restaurant.
- Nu-i destul de important ca să ne intereseze agenția de la o asemenea distanță.
- Un restaurant foarte mare?
- Nu, dar de ce nu o firmă americană care s-ar implanta la Paris.
- E credibil?
- Știu! Să zicem că restaurantul Simbad s-a hotărât să se extindă și aici, era preferatul lui la San Francisco.
- Și care ar fi rolul meu în toată povestea?

— Dacă mă duc singur pe front, riscă să intre la bănuiele ori să refuze, dar dacă tu insiști, atunci o să accepte, de dragul tău.

— O adevărată mișelie și o serioasă ingerință în viața lui.

— Poate, dar e pentru binele lui și, în materie de ingerință, voi doi încă îmi sunteți datori, dacă pricepi la ce mă refer.

— Doar n-o să ne reproșezi că ți-am salvat viața?

— Ei bine, am să-i salvez și eu lui viața, n-o să aibă niciun motiv să mi-o reproșeze.

— O, ba da, chiar în clipa în care o să-și dea seama că l-ai păcălit. Iar restul serii o să fie iadul pe pământ. Despre ce-o să vorbim la masă?

— Noi despre nimic, din moment ce n-o să fim acolo!

— Nu cumva te bate gândul să-l trimiți să mănânce singur cu o necunoscută care a acceptat să-l întâlnească pe un site matrimonial și să-l lași să creadă că discută arhitectură cu o clientă?

Pe Lauren o pufni râsul.

— Ce mi-ar mai plăcea să văd scena, zise ea.

— Și mie, dar hai să nu împingem lucrurile prea departe.

— Chestia n-o să meargă în veci de veci, își vor da seama ce și cum înainte să li se aducă aperitivele.

— Poate. Dar dacă ar fi o șansă ca povestea să țină, fie ea cât de mică? De câte ori n-ai încercat imposibilul în blocul operator, în situații în care toată lumea te silea să renunți?

— Nu mă lua la sentiment. Habar n-am dacă ceea ce suntem pe cale să facem este o scârboșenie sau o glumă bună.

— Probabil că amândouă la un loc! Cu excepția cazului în care stratagema dă roade.

Lauren îi ceru chelnerului nota de plată.

— Unde mergem? zise Arthur.

— Să ne facem bagajele și să căutăm un hotel. Mă tem că mâine o să ne scoată pe ușă afară.

— O idee foarte bună. Să ridicăm tabăra chiar din seara asta, te duc să vizităm Normandia.

*

Lui Paul i se păru oarecum lipsit de maniere că Arthur rezervase sub numele lui și enervant de-a dreptul că ajunsese primul. Chelnerița îl așează la o masă de patru persoane unde erau puse doar două rânduri de tacâmuri. Lucru asupra căruia îi atrase atenția tinerei femei care dispăru.

Mia fu aproape punctuală, îl salută pe Paul și se așează pe bancheta din fața lui.

— Credeam că toți scriitorii sunt bătrâni, zise ea zâmbind.

— Presupun că cei care nu mor tineri ajung până la urmă să îmbătrânească.

— Era o replică a lui Holly Golightly.

— *Mic dejun la Tiffany.*

— Unul dintre filmele mele preferate.

— Pe Truman Capote îl venerez și îl detest, lăsa Paul să-i scape.

— De ce?

— Atât de mult talent pentru un singur om, ai și de ce să fii gelos. Ar fi putut să împartă puțin și cu ceilalți, nu credeți?

- Ba da, poate.
- Îmi pare rău, nu întârzie niciodată.
- Pentru o femeie, cinci minute nu înseamnă că întârzie, răspunse Mia.
- Nu despre dumneavoastră vorbeam, nu mi-aş fi permis. Nu ştiu ce-i cu ei, ar trebui să fie aici.
- Dacă ziceţi dumneavoastră...
- Iertaţi-mă, nu m-am prezentat, Paul, iar dumneavoastră sunteţi...
- Mia, fireşte.
- Prefer să-i aştept ca să începem discuţiile, ceea ce nu ne împiedică să vorbim despre altceva. Aveţi un accent, sunteţi englezoaică?
- Indiscutabil. Aşa cum v-am şi scris în post-scriptum.
- Ah, nu mi-a spus! Iar eu, american, dar ne putem continua conversaţia în limba lui Molière, francezilor le e groază când se vorbeşte engleza la ei acasă.
- Păi, să vorbim în franceză.
- Depart de mine gândul de a vă speria spunându-vă acestea, dar francezilor le plac la nebunie restaurantele străine. Şi e o idee excelentă să deschizi unul la Paris.
- Gătesc mai degrabă într-un stil provensal, replică Mia punându-se în locul lui Daisy.
- Nu intenţionaţi să rămâneţi fidelă originalului?
- Nici nu vă închipuiţi cât de mult ţin la fidelitate. Dar un om poate fi fidel şi original în acelaşi timp.
- Presupun că da, răspunse Paul, perplex.
- Ce anume scrieţi?
- V-a vorbit despre scrisul meu? N-ar fi trebuit. Romanul, dar lucrul acesta nu mă împiedică să profezez în continuare.
- Arhitectura, nu-i aşa?

— Altfel de ce să fi venit? răspunse Paul, provocându-i o oarecare tulburare Mieii. Și ce altceva v-a mai povestit?

— *Vorbește despre el la persoana a treia, ce baftă pe capul meu!*

— Spuneți ceva, dar n-am auzit, continuă Paul.

— Nimic, îmi pare rău, mi se mai întâmplă câteodată, vorbesc de una singură.

Paul îi adresează un zâmbet larg.

— Pot să vă fac o confidență?

— Dacă vreți neapărat.

— Se pare că și mie mi se mai întâmplă să vorbesc de unul singur, lucru asupra căruia mi-au atras atenția. La rândul meu, pot să vă asigur că n-o să uit să le atrag atenția că au întârziat. Nu știu ce să mai cred.

— Eu nici atât, afirmă Mia.

— Ce lipsă de profesionalism, vă asigur că nu le stă defel în fire.

— *Pe deasupra, mai e și nebun... în ce m-am băgat?*

— *Vorbește aiurea, m-apucă groaza, îl omor pe Arthur și apoi îl tai în bucăți, sunt prost de bun, chestia asta o să mă piardă. Dar ce-i cu ei, la naiba?*

— Și dumneavoastră ați șoptit ceva, zise Mia.

— Nu, nu cred, dumneavoastră în schimb...

— Poate că nu a fost o idee prea bună, așa cum v-am spus, e prima oară și e mai jenant decât credeam.

— E prima oară când veniți la Paris? Vă exprimați chiar bine în franceză, unde ați învățat-o?

— Nu la asta mă refeream. Nu e deloc prima oară când vin aici, cea mai bună prietenă a mea e franțuzoaică, ne știm de mici, venea la mine acasă să învețe engleza și apoi a fost rândul meu să-mi petrec vacanțele la ea, în Provența.

— De unde și bucătăria provensală?

— Exact.

Se așternu tăcerea, de-abia câteva minute, dar care li se păru o veșnicie. Chelnerița se întoarse cu meniurile.

— Dacă o țin tot așa, o să comandăm fără ei, exclamă Paul, să le fie învățătură de minte.

— Cred că mi-a cam trecut foamea, spuse Mia punând meniul la loc pe masă.

— Ce păcat, se gătește delicios aici, am citit niște critici foarte bune despre locul acesta.

— O doradă făcută la cuptor cu ierburi de la capătul lumii, așa mi-ați scris.

— Când vi le-am scris? întrebă Paul căscând ochii mari.

— Luați ceva medicamente?

— Nu, de ce, dar dumneavoastră?

— Înțeleg, suspină Mia, e un număr ca să mă faceți să râd ori să încercați să mă relaxez, dar nu vă mai dați osteneala, pentru că toată povestea nu ține și mai degrabă mă înspăimântă. Acuma că am priceput, o să fie bine, dar, vă rog, încetați.

— Nu încercam să vă fac să râdeți... Și cu ce v-am speriat?

— *Bun, tipul ăsta e dus cu pluta. Hai să nu-l contrariem, în cel mai rău caz comand un aperitiv și într-un sfert de oră m-am cărat. Aveți dreptate, să nu-i mai așteptăm, n-aveau decât să vină la timp.*

— Minunat! Să comandăm, și apoi, o să-mi vorbiți despre proiectul dumneavoastră.

— Ce proiect?

— Restaurantul dumneavoastră!

— V-am spus, stil culinar specific sudului Franței, ca să fiu mai precisă, regiunii Nice.

— Ah, Nice, ce-mi mai place orașul ăsta, am fost invitat acolo în iunie, cu prilejul Târgului de carte, era îngrozitor de cald, dar oamenii erau foarte primitivi. În sfârșit, cei câțiva care au venit să le dau autografe pe cărți, ca să fiu cinstiți, nu foarte numeroși.

— Câte romane ați scris?

— Șase, luându-l în calcul și pe primul, bineînțeles.

— De ce nu l-ați fi luat în calcul?

— N-are importanță, adică are, nu știam că sunt pe cale să scriu un roman când îl scriam.

— *Începe să mă scoată rău din minți cu conversația lui debilă.* Dar ce credeți că sunteți pe cale să faceți, niște castele de nisip?

— *E tâmpită de-a dreptul sau are impresia că-s cretin?* Nu, ce voiam eu să spun e că nu-mi imaginam că o să fie publicat, nici nu-mi trecuse prin minte să-l trimit la un editor.

— Dar a fost publicat?

— Da, Lauren l-a trimis în locul meu, fără să-mi ceară, de altfel, permisiunea, ceea ce e culmea, dar asta e, nu i-o pot reproșa. Chiar dacă la început nu prea mi-a plăcut, ei îi datorez faptul că stau aici.

— Pot să vă pun o întrebare care riscă să vă pară indiscretă?

— Dați-i drumul, nimic nu mă silește să răspund.

— Locuiți departe de-aici?

— În arondismentul III.

— E la mai bine de cinci sute de metri de restaurantul ăsta?

— Ne aflăm în arondismentul I, e, într-adevăr, destul de departe, de ce?

— Așa.

— Și dumneavoastră?

— În Montmartre.

— E un cartier foarte frumos. Bun, de data aceasta am hotărât, comandăm ceva.

Paul o chemă pe chelneriță.

— De acord cu dorada? propuse Paul uitându-se la Mia.

— Durează mult până se face o doradă? o întrebă ea pe chelneriță.

Aceasta îi făcu semn cu capul că nu și plecă. Paul se aplecă spre Mia, cu un aer mucalit.

— Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar dacă vă bate gândul să deschideți un restaurant cu pești, ar trebui să aflați cât durează să gătești o doradă, continuă el rânjind.

De data aceasta, tăcerea dură ceva mai mult timp. Paul se uita lung la Mia și Mia se uita lung la Paul.

— Așadar, vă place San Francisco, ați stat acolo? întrebă Paul.

— Nu, am fost acolo de mai multe ori în interes de serviciu, dar, într-adevăr, este un oraș foarte frumos, lumina e magnifică.

— Cred că am ghicit! Ați învățat meserie la Simbad și v-ați hotărât să le importați conceptul aici.

— Cine e Simbad ăsta?

— *O să-i omor, o să-i omor pe amândoi*, bombăni Paul, de data aceasta, vai!, destul de tare ca să-l audă și Mia. Pe bune, și iertați-mă că vă spun toate astea, ar fi putut măcar să fie clar.

— Crima aceasta dublă era la sensul figurat, nu-i așa?

— *E proastă de-ți vine să mori. În ce m-am băgat, dar în ce naiba m-am băgat în loc să fiu la mine acasă?* Stați liniștită, n-am de gând să asasinez pe nimeni, dar recunoașteți că e

culmea! Cum par eu în fața dumneavoastră? Un incompetent care nu-și cunoaște nici măcar dosarul?

— Pentru că eu sunt un dosar?

— O faceți dinadins? Nu dumneavoastră ca persoană, ci faptul care ne aduce aici pe amândoi.

— Bun, zise Mia cu o voce hotărâtă punându-și ambele mâini pe masă, cred că ne-am spus lucrurile esențiale și cum nu mi-e foame... *mor de foame...* veți putea să degustați dorada fără mine.

— Vă rog frumos, răspunse Paul, zăpăcit. Am fost stângaci, vă cer încă o dată scuze. Dar ca să-mi fie cu iertare, a trecut atât de multă vreme de când nu am mai făcut genul acesta de lucruri, se pare că mi-am ieșit din mână. I-am zis eu că n-am să reușesc, ar fi trebuit să refuz, iar el n-ar fi trebuit să mă lase așa, de unul singur, nu-i chiar cinstit din partea lui, din partea lor a amândurora.

— Stați cu niște fantome sau oamenii aceștia la care vă referiți există cu adevărat?

— *O scrântită! Îmi petrec seara cu o englezoaică ce bate câmpii, numai mie mi se întâmplă soiul ăsta de lucruri.*

— Iar vorbiți în șoaptă...

— Mă gândeam la fostul meu asociat, Arthur, și la soția lui, Lauren. Chiar aveți de gând să-i încredințați conceperea noului dumneavoastră restaurant?

— Nu cred, răspunse ea pe un ton circumspect.

— E de înțeles... Vreau să zic, înainte de întâlnirea aceasta catastrofală.

— Nici.

— Păi și atunci, ce faceți aici?

— Până în clipa de față mai aveam o îndoială, dar acum sunt sigură, sunteți nebun. Daisy m-a prevenit, ar fi trebuit s-o ascult.

— Minunat! Nu văd cum Daisy asta ar fi putut să creadă că-s nebun, căci nu cunosc nicio Daisy, ba da, în sfârșit, una, dar era o ambulanță⁷. Uitați ce-am spus acum, este o poveste prea lungă. Cine e Daisy asta?

Paul făcu o pauză, ca să plece, Mia n-o mai aștepta decât pe chelneriță. În prezența acesteia, energumenul n-avea să-ndrăznească să se ia după ea. Odată scăpată de el, urma să se întoarcă în Montmartre, să se năpustească asupra calculatorului, să-și șteargă profilul de pe nenorocirea aceea de site și totul avea să intre în normal. Apoi, o să se ducă să mănânce la restaurantul La Clamada, pentru că murea de foame.

— De ce credeți că sunt nebun? întrebă Paul.

— Ascultați, n-o să meargă, era un joc, îmi pare rău.

Paul scoase un lung oftat de ușurare.

— Bineînțeles! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mă păcăliți de la bun început, v-ați înțeles cu ei! Bravo vouă, zise el aplaudând. Am căzut în plasă. S-au ascuns pe undeva, așa-i? Bun, faceți-le semn, știu să pierd, nu m-am prins de nimic.

Paul zâmbi larg și se întoarse ca să scruteze sala în căutarea lui Arthur și Lauren, în timp ce Mia părea consternată. Se întrebă câtă vreme mai trebuia să aștepte până să vină blestematul acela de pește.

— Chiar sunteți scriitor?

— Da, spuse el uitându-se din nou la ea.

— Lucru care explică, poate, toate acestea. Personajele care îl copleșesc pe autor și ajung să facă parte din viața lui. Nu vă condamn, există chiar un strop de poezie

⁷ În romanul *Și dacă e adevărat...*, Arthur și Paul o transportă pe Lauren aflată în comă de la San Francisco la Carmel într-o veche ambulanță boțezată Daisy. (N.a.)

în țicneala asta. De altfel, era minunat ce mi-ați scris. Acuma, cu bunăvoința dumneavoastră, vă voi lăsa cu ele și mă voi duce acasă.

— Ce altceva v-am mai scris?

Mia scoase din buzunar foaia de hârtie, o despături și i-o întinse lui Paul.

— Sunteți sau nu autorul acestor rânduri?

Paul citi cu atenție textul și se uită perplex la Mia.

— Recunosc că am multe elemente în comun cu bărbatul acesta, ba chiar aș fi putut să scriu aproape aceleași cuvinte ca și cele pe care tocmai le-am citit, dar sunt de părere că gluma a durat destul.

— Eu nu glumesc și nu-i cunosc pe Arthur și nevastă-sa!

— Mă tem atunci că este vorba despre o tulburătoare coincidență. La urma urmelor, nu sunt singurul scriitor din Paris. Presupun că domnul cu care aveți întâlnire se află undeva în sala aceasta, iar eu am ajuns, probabil din greșeală, în alt loc, răspunse Paul pe un ton sarcastic.

— Dar pe fișă era chiar poza dumneavoastră!

— Care fișă?

— Gata, vă rog, situația e și-așa destul de penibilă. Cea pe care ați pus-o pe site-ul de întâlniri.

— N-am intrat niciodată pe niciun site de întâlniri, ce-mi spuneți dumneavoastră acolo? Singura explicație posibilă e că fiecare dintre noi are întâlniri cu o altă persoană.

— Uitați-vă în jurul dumneavoastră, nu vă văd sosia!

— Poate că ne-am înșelat amândoi în privința adresei? spuse Paul dându-și seama de absurditatea pe care tocmai o sugerase.

— Sau poate că, negăsindu-mă pe gustul lui, bărbatul cu care aveam întâlniri și-a bătut joc de mine, pretinzând că e altcineva?

— Imposibil, ar trebui să fie orb ca să acționeze astfel.

— Sunteți amabil, mi-a plăcut sinceritatea dumneavoastră în cele scrise, ați fi putut fi la fel și-n cele spuse.

Mia se ridică, Paul o imită și o prinse de mână.

— Vă rog, așezați-vă la loc. Trebuie să existe o explicație logică la toate acestea. Nu cunosc motivele acestui imbroglío... sau poate... nu, nu pot să-mi imaginez că au pus la cale așa o mișelie.

— Prietenii dumneavoastră invizibili?

— Nici nu știți câtă dreptate aveți, Lauren are un dar al ei de a se face invizibilă, poate chiar așa îi este ei scris. Și credeți-mă că nu-i prima oară când am de tras din pricina asta.

— Dacă ziceți dumneavoastră! O să plec acum, iar dumneavoastră promiteți-mi că n-o să mă urmăriți.

— De ce v-aș urmări?

Mia ridică din umeri. Se pregătea să se ridice de la masă când apăru chelnerița. Dorada era sublimă, iar stomacul Mieii se-apucă să chiorăie atât de tare, încât chelnerița zâmbi când le puse platoul în față.

— Era și timpul să vin! Poftă bună, spuse ea retrăgându-se.

Paul pregăti fileurile și puse două dintre ele în farfuria Mieii. Telefonul primi un mesaj care îi luă ceva vreme până să-l citească.

— De data aceasta, chiar vă rog să mă iertați și încă în felul cel mai sincer cu putință, declară el lăsându-l pe masă.

— Cu plăcere o fac, dar cum terminăm de mâncat, voi pleca.

— Nu vreți să știți de ce îmi cer iertare?

— Nu neapărat, dar dacă țineți cu tot dinadinsul.

— Recunosc că v-am considerat nebună, am acum dovada că nu sunteți așa.

— Iată un lucru care mă bucură, deși, în ceea ce vă privește...

Paul îi întinse telefonul Miei.

Paul dragă,

Am vrut să provocăm un pic soarta și, cum vei fi ghicit deja, ți-am jucat un renghi pe cinste. Sper că petreci totuși o seară plăcută. Trebuie să-ți mărturisesc că a noastră a fost un fermecător amestec de culpabilitate și hohote de râs. Nu spera să te răzbuni întorcându-te acasă, căci spre seară am plecat la Honfleur. De altfel, îți scriu de la restaurantul unde luăm cina. Peștele este excelent, portul, un adevărat decor de carte poștală care a fermecat-o pe Lauren, iar hanul în care dormim la noapte pare la fel de încântător. Ne întoarcem peste două zile, poate mai mult, în funcție de timpul de care vei avea nevoie ca să ne ierți. Probabil că ești furios, dar, peste câțiva ani, o să râdem cu poftă gândindu-ne la toate acestea și cine știe? Dacă Mia aceasta devine femeia vieții tale, o să ne fii recunoscător pe veci. În amintirea tuturor glumelor pe care mi le-ai făcut, iată că suntem chit, în sfârșit, aproape...

Te îmbrățișăm,
Arthur și Lauren

Mia lăasă telefonul pe masă și-și bău paharul de vin dintr-o înghițitură, fapt care, inevitabil, îl uimi pe Paul, dar ce mai conta o surpriză în plus!

— Bine, continuă ea, partea bună a lucrurilor e că cel puțin nu iau masa în compania unui sărit de pe fix.

— Și cea rea? replică Paul.

— Umorul prietenilor dumneavoastră e cum nu se poate mai îndoielnic, mai ales pentru victimele colaterale ale poantelor lor, toată povestea asta e destul de umilitoare pentru mine.

— Dacă-mi dați voie, dintre noi doi, cel care pare un cretin sadea sunt eu!

— Dumneavoastră măcar nu v-ați înscris pe un site de întâlniri. Mă simt de-a dreptul jalnic.

— Mi-a trecut uneori prin minte, mărturisi Paul. Vă asigur că e adevărat, nu zic toate astea din curtoazie, aș fi putut foarte bine s-o fac.

— Dar n-ați făcut-o.

— Intenția contează, nu?

Paul umplu paharul Miei și îi propuse un toast.

— Și pot să știu în cinstea a ce vreți să dați noroc?

— A unei cine pe care nici eu, nici dumneavoastră n-o vom putea povesti vreodată. Este, în sine, o chestie destul de originală. Am să vă fac o propunere, cu cele mai onorabile intenții.

— Dacă e vorba de-un desert, nu sunt împotrivă, confidență pentru confidență, mor de foame și peștele era destul de ușurel.

— Și un desert!

— Vă gândeați la altceva?

— Ați putea să-mi mai arătați o dată scrisoarea pe care aș fi fost în stare să v-o scriu, mi-ar plăcea să recitesc un pasaj.

Mia i-o încredință.

— Iată, exact asta e! Să ne dovedim că avem mai mult curaj decât niște personaje de ficțiune, măcar să-l avem pe acela de a nu ne ridica de la masă cu sentimentul că am fost umiliți, și unul, și celălalt. Să ștergem ce tocmai s-a întâmplat, tot ce ne-am spus până acum. E ușor, e de-ajuns să apăsăm pe o tastă și textul dispare. Să rescriem împreună scena începând din clipa în care ați intrat în restaurantul acesta.

Mia zâmbi auzind propunerea lui Paul.

— Chiar că sunteți scriitor!

— Frumoasă frază pentru un început de capitol, am putea continua cu citatul pe care l-ați dat din Truman Capote.

— Credeam că toți scriitorii sunt bătrâni, repetă ea.

— Presupun că cei care nu mor tineri ajung până la urmă să îmbătrânească.

— Era o replică a lui Holly Golightly.

— *Mic dejun la Tiffany*.

— Unul dintre filmele mele preferate.

— Pe Truman Capote îl venerez și îl detest.

— De ce?

— Atâta talent pentru un singur om, ai și de ce să fii gelos. Ar fi putut să împartă puțin și cu ceilalți, nu?

— Ba da, poate.

— V-a plăcut mesajul pe care vi l-am scris?

— I-am găsit câteva calități, destul de multe ca să mă aflu aici în seara aceasta.

— Am petrecut ore bune în fața ecranului ca să ticluiesc aceste câteva rânduri.

— Iar eu, cu siguranță, la fel de multe ca să vă răspund.

— Îmi va face mare plăcere să recitesc mesajul pe care mi l-ați lăsat. Așa deci, aveți un restaurant cu specific provensal? Original pentru o englezoaică.

— Mi-am petrecut toate verile în Provența, amintirile din copilărie ne formează gusturile și dorințele, în fine, așa cred. Și dumneavoastră unde ați crescut?

— La San Francisco.

— Cum devine parizian un scriitor american?

— E o poveste lungă, nu-mi place să vorbesc despre mine, e o chestie plictisitoare.

— Nici mie nu-mi prea place să vorbesc despre mine.

— Păi, riscăm să ne confruntăm cu sindromul paginii albe.

— Vreți să descriem locurile? Câte pagini ar putea să ne iasă așa?

— Două, trei detalii sunt de ajuns ca să stabilești decorul, ba poate chiar și ambianța, dar apoi cititorul se plictisește.

— Credeam că nu există nicio rețetă când e vorba de scris?

— Vorbea cititorul, nu scriitorul. Dumneavoastră vă plac descrierile lungi?

— Nu, vă dau dreptate, sunt adesea anoste. Așa că ce scriem mai apoi? Ce fac cei doi protagoniști ai cinei noastre?

— Comandă un desert?

— Unul singur?

— Două, vă aduc aminte că e prima cină, trebuie să menținem între ei o oarecare reținere.

— În calitatea mea de coautor, îngăduiți-mi să subliniez faptul că ei i-ar plăcea mult ca el să-i mai toarne niște vin.

— O idee foarte bună, de altfel, el ar fi trebuit să aibă grijă s-o facă înainte ca ea să i-o sugereze.

— Nu, ea ar fi putut să creadă că el vrea s-o îmbete.

— Am uitat că-i englezoaică.

— În afară de asta, ce nu suportați la o femeie?

— Dacă-mi dați voie, de ce să nu punem întrebarea într-un mod mai pozitiv; de pildă, ce apreciați la o femeie?

— Nu sunt de acord, nu-i același lucru și apoi, dacă întrebarea ar fi enunțată astfel, s-ar putea crede că ea și-a pus în minte să-l seducă.

— Discutabil, dar vă dau dreptate. Voi răspunde: minciuna. Dar dacă am fi folosit formularea mea, aș fi zis: sinceritatea.

Mia îl privi lung înainte de a spune:

— N-am chef să mă culc cu dumneata.

— Pardon?

— Am fost sinceră, nu?

— Brutală, dar sinceră. Și dumitale ce-ți place la un bărbat?

— Franchetea.

— N-aveam de gând să mă culc cu dumneata.

— Ți se pare că-s urâtă?

— Ești fermecătoare, trebuie să deduc de-aici că-ți par hidos?

— Nu, ești stângaci și-ți asumi stângăcia, fapt destul de rar și mai degrabă înduioșător. N-am venit la cina asta visând la un alt început în viață, ci mai degrabă ca să las în urmă trecutul.

— Ce m-a adus pe mine aici e frica de avion.

— Nu văd legătura.

— Era o elipsă, un soi de enigmă pe care ai s-o înțelegeți într-un alt capitol.

— Pentru că vor mai fi și alte capitole?

— Cum știm și unul, și celălalt că n-avem chef să împărțim același pat, nimeni nu ne interzice să încercăm să fim prieteni.

— E foarte original. De obicei, personajele fac genul ăsta de declarație în momentul când se despart, „să rămânem prieteni“.

— Mă gândesc chiar că este formidabil de original! exclamă Paul.

— Scoate „formidabil de“.

— Și de ce?

— Adverbele sunt lipsite de eleganță. Prefer adjectivele, dar niciodată mai mult de unul în aceeași frază. „E chiar foarte original“ ar fi mai frumos, nu? În engleză, am spune că e destul de original, nu? E încă și mai delicat.

— Fie, o iau de la capăt... Cum nu sunt genul dumitale de bărbat, crezi că pot fi genul dumitale de prieten?

— Cu condiția ca adevăratul dumitale nume să nu fie Gaspacho2000.

— Să nu-mi spui că ăsta-i pseudonimul cu care m-au împopoțonat?

— Nu, zise Mia râzând, te păcăleam. E un lucru pe care ni-l putem permite între prieteni, nu-i așa?

— Așa cred, replică Paul.

— Dacă ar trebui să citesc una dintre cărțile dumitale, pe care mi-ai recomanda-o?

— Una scrisă de un alt autor.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Una al cărei rezumat ți-ar da ghes să-i întâlnești personajele.

— Aș începe cu prima.

— Mai ales nu cu prima.

— De ce?

— Pentru că e prima. Ai vrea ca oamenii care-ți vin în restaurant să te judece după primul fel de mâncare pe care l-ai gătit?

— Un om nu trebuie să judece niciodată un prieten, învață doar să-l cunoască din ce în ce mai bine.

Chelnerița le aduse două deserturi.

— Ecler cu lucuma și kalamansi, tartă cu smochine și înghețată din brânză proaspătă. Cadou din partea bucătarului-șef, anunță ea.

Și dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Ai cumva habar ce sunt astea, lucuma și kalamansi?

— Primul e un fruct peruvian, explică Paul, celălalt, din familia citricelor, undeva între tangerină și kumquat.

— Acum chiar că mă impresionezi!

— Dumneata ar trebui să le știi, ești bucătăreasă-șefă, nu?

— Ei bine, nu le cunoșteam!

— Le-am citit când te așteptam adineauri, sunt scrise în meniu.

Mia ridică ochii în sus.

— Ai fi putut să fii actriță, continuă Paul.

— De ce spui asta?

— Pentru că fața dumitale e foarte expresivă când vorbești.

— Îți place cinemaul?

— Da, dar nu mă duc niciodată la cinematograful. E îngrozitor, n-am mai văzut niciun film de când sunt la Paris. Scriu seara și apoi, cinematograful de unul singur nu e o chestie agreabilă.

— Mie îmi place să mă duc singură la cinematograful, să mă pierd în mijlocul spectatorilor, să observ sala.

— Ești singură de mult timp?

— De ieri.

— Într-adevăr, e destul de recentă treaba. Prin urmare, când te-ai înscris pe site nu erai celibatară?

— Credeam că am aruncat la gunoi partea asta a textului? Și apoi, voiam să spun în mod oficial. Iar dumneata?

— Nu, în sfârșit, nu în mod oficial. Femeia pe care o iubesc locuiește la celălalt capăt al lumii, de altfel, nu prea mai știu ce avem în comun. Așadar, ca să-ți răspund la întrebare, sunt singur de la ultima ei vizită, acum șase luni.

— Nu te duci niciodată s-o vezi?

— Mi-e frică de avion.

— Iubirea ne dă aripi, nu?

— Dacă-mi dai voie, chestia cu aripile e cam convențională.

— Cu ce se ocupă?

— E traducătoare, e chiar traducătoarea mea, deși, în domeniul acesta, mă îndoiesc că-mi e fidelă. Și prietenul duminică ce meserie are?

— Bucătar, ca și mine, în fine, în ceea ce-l privește mai degrabă ajutor de bucătar.

— Lucrați împreună?

— Ni s-a întâmplat. O idee foarte proastă.

— De ce?

— A ajuns până la urmă să se culce cu fata de la vase.

— Ce lipsă de tact!

— I-ai fost mereu fidel traducătoarei duminică?

Chelnerița aduse nota de plată. Paul puse mâna pe ea.

— Nu, facem pe jumătate, protestă Mia, e o cină între prieteni.

— Ți-ai primit partea de mitocănie și, nu te supăra pe mine, sunt stângaci și pe stil vechi.

*

Paul o însoți pe Mia până la stația de taxiuri.

— Sper că seara aceasta nu a fost chiar așa de jalnică.

— Pot să-ți pun o întrebare? răspunse Mia.

— Numai ce-ai făcut-o.

— Crezi că o femeie și un bărbat pot să devină prieteni fără să existe între ei nici cea mai mică ambiguitate?

— Dacă prima de-abia a ieșit dintr-o relație, iar cel de-al doilea este prins, cred că da... În orice caz, e plăcut să-ți povestești viața în fața unei necunoscute fără să te temi că ai să fii judecat.

Ea lăsă ochii în jos și adăugă:

— Cred că acum chiar aș avea nevoie de un prieten.

— Îți propun un lucru, spuse Paul. Dacă în următoarele zile ne vine cheful să ne revedem, între prieteni, hai să ne contactăm. Dar numai dacă avem chef. Fără obligații.

— De acord, zise Mia pe când urca într-un taxi. Vrei să te las undeva?

— Mi-am parcat mașina nu departe de-aici, aș fi putut să-ți propun același lucru, dar cred că e prea târziu.

— Atunci, poate că pe curând, concluzionă Mia în timp ce închidea portiera.

*

— Strada Poulbot, în Montmartre, îi spuse Mia șoferului.

Paul privi taxiul îndepărtându-se. Merse în sus pe strada 29 Juillet, noaptea era senină, sufletul, plin de veselie, iar mașina, ridicată de poliție.

*

— De acord, seara s-a terminat mai bine decât a început, dar rămâi la ce-ai hotărât. De cum te întorci la Daisy, îți ștergi profilul și gata cu întâlnirile cu necunoscuți. Măcar de te-ai învăța minte.

— Sunt douăzeci de ani de când fac meseria asta, nu-i nevoie să-mi sufli itinerarul, domnișoară, spuse șoferul.

— De acord, nu era nebun, dar ar fi putut foarte bine să fie. Ce-ai fi făcut în cazul ăsta? Și dacă te recunoștea cineva în restaurant? Nu dramatiza, nimeni nu te-ar fi putut recunoaște... Să nu povestești niciodată ce s-a petrecut în seara asta, nici măcar lui Daisy... mai ales nu lui Daisy, m-ar omorî... nimănui... iată, o să fie micul tău secret, o poveste pe care ai să le-o destăinui nepoților când o să fii o bunică bătrână, dar bătrână rău.

*

— De ce nu-i niciodată niciun taxi în orașul acesta? bombănea Paul pe când mergea pe strada Rivoli. Ce mai cină! Chiar am crezut că e nebună, în sfârșit, trebuia să fie un pic cu să se ducă pe un site de întâlniri... În privința asta, știu doi care sigur s-au distrat pe cînste toată seara și probabil că încă mai râd în hanul lor de la Honfleur, dar stați așa, mi-a venit și mie rîndul să râd pe socoteala lor. Dacă tu crezi că suntem chit, bătrâne, înseamnă că mă cunoști mai puțin decât ai tu impresia. Știu că răzbunarea este o mâncare bună de mâncat când e rece, dar eu am s-o savurez calduță. Dar ce mai băgăcioși, nu zău, așa vi se pare vouă că am nevoie de voi ca să întâlnesc pe cineva? Mă văd cu cine vreau, când vreau! Dar ce părere aveți voi despre mine? Era totuși cam dîsă cu pluta, nu? În sfârșit, hai să nu fim nedrepti, vorbesc și eu așa pentru că-s furios, dar ea n-are nicio vină. Oricum,

n-o să sune niciodată și n-am s-o sun niciodată. După tot ce s-a întâmplat, ar fi așa de jenant! Și mașina mea... roțile din față de-abia dacă atingeau trecerea de pietoni. Chiar că își bat joc de noi în orașul ăsta. Ah, totuși, era și timpul... Taxi! urlă Paul agităndu-și brațul.

*

Mia coborî la intersecția cu strada Poulbot, plăti cursa și intră în clădire.

— Oricum, n-am numărul lui, iar el nu-l are pe-al meu, șopti ea pe când urca scara... *atât ar mai lipsi, să aibă telefonul meu*, gândi Mia căutându-și cheile în geantă. Mâna dădu peste un obiect necunoscut, îl scoase: *La naiba, telefonul lui!*

Intrând în apartament, o găsi pe Daisy așezată la masa din bucătărie, cu un pix în mână.

— Ai și ajuns? întrebă Mia.

— E totuși douăsprezece și jumătate noaptea, răspunse Daisy, cu ochii într-un caiet. Ciudat de mult a mai ținut și filmul ăsta al tău.

— Da... în sfârșit, nu, am ratat reprezentația de la orele 20, așa că am asistat la următoarea.

— Măcar a fost bun?

— Un pic straniu la început, mai bine după aceea.

— Cu ce era?

— O cină cu niște oameni care nu se cunoșteau.

— Te-ai dus să vezi un film suedez?

— Tu ce faci?

— Socoteli. Te porți ciudat, continuă Daisy ridicând capul.

Mia îi evită privirea și, căscând, dispăru spre camera ei.

Odată ajuns acasă, Paul se așeză la birou și dădu drumul la calculator ca să se-apuce de treabă. Descoperi un post-it lipit de ecran și recunoscă scrisul lui Arthur care avusese drăgălășenia de a-i comunica numele de utilizator și parola pe care le folosisă ca să-l înscrie pe site-ul de întâlniri.

8.

După micul dejun, Paul își dădu seama că-și pierduse telefonul mobil. Își întoarse pe dos buzunarele de la haină, ridică numeroasele hârtii care-i umpleau biroul, verifică din ochi rafturile bibliotecii, se asigură că nu era în baie și încercă să-și aducă aminte când îl folosisese ultima oară. Se văzu arătându-i Miei mesajul de la Arthur. Acum era sigur, îl uitase pe masa de la restaurant. Furios, telefonă la Uma și dădu peste robot. Localul nu deschisese încă.

Dacă îl găsisse, chelnerița îl luase, poate, cu ea, la urma urmelor, îi lăsase un bacșiș generos... își formă propriul umăr, norocul te poate lovi oricând.

★

Mia își lua micul dejun împreună cu Daisy, când vocea Gloriei Gaynor intonă „I Will Survive” lângă balcon. Și una, și cealaltă se mirară.

— Mi se pare că vine din canapea, spuse Daisy, pe un ton detașat.

— Ai o canapea muzicală, nu-i cam ciudat?

— S-ar zice mai degrabă că geanta îți face vocalize matinale.

Mia căscă ochii și se năpusti spre obiectul delictului. Băgă mâna în geantă, când vocea se întrerupse.

— Gloria e ostenită? ironiză cu nonșalanță Daisy din bucătărie.

Melodia se auzi din nou.

— Ah, nu, continuă ea, își păstra forțele pentru un bis. A naibii Gloria, știe cum să ridice o sală în picioare!

De data aceasta, Mia înhăță telefonul la timp și răspunse.

— Da, șopti ea. Nu, nu sunt chelnerița... da, eu sunt, nu credeam că ai să suni așa devreme... am înțeles foarte bine, te păcăleam... Da, pot... unde? Habar n-am... în fața palatului Garnier, la ora 13... așa rămâne, pe curând... da, la revedere... bineînțeles, te rog... la revedere.

Mia băgă telefonul la loc în geantă și se întoarse la masă. Daisy îi mai turnă o cană de ceai și o privi ținută.

— Plasatorul era și el tot suedez?

— Cum?

— Cine era Gloria Gaynor?

— Cineva care și-a uitat telefonul la cinematograful, eu l-am găsit și el m-a sunat să i-l dau înapoi.

— Tare civilizați mai sunteți voi, englezii... te vei duce la palatul Garnier ca să-i înapoiezi mobilul unui necunoscut!

— Sunt lucruri care se fac, nu? Dacă ar fi fost al meu, aș fi fost fericită să-l fi găsit cineva de bun-simț.

— Și chelnerița?

— Care chelneriță?

— Treacă de la mine, prefer să nu știu nimic decât să cred că mă iei drept o idioată.

— Bine, lăsa Mia de la ea, întrebându-se cum să iasă din încurcătura aceasta. Filmul era plicticos, am ieșit din sală, tipul de lângă mine, la fel, ne-am întâlnit pe trotuar și am băut ceva pe terasa unei cafenele. A plecat uitându-și telefonul, l-am luat și o să i-l dau înapoi. Știi totul acum, ești mulțumită?

— Și cum era tipul ăsta de lângă tine?

— În niciun fel, adică vreau să spun oarecare, simpatic.

— Oarecare și simpatic!

— Încetează, Daisy, am băut ceva și nimic mai mult.

— E caraghios că nu mi-ai povestit toate astea când te-ai întors acasă ieri seară, alaltăieri erai mult mai vorbăreață.

— M-am plictisit de moarte, aveam chef să beau ceva, nu-ți mai imagina nimic altceva, căci nu mai e nimic de imaginat. Îi înapoiez mobilul și atâta tot.

— Dacă zici tu. Diseară, vii să-mi dai o mână de ajutor la restaurant?

— Da, de ce nu?

— Poate că aveai chef să te întorci la cinema.

Mia se ridică, își puse farfuria în mașina de spălat vase și se duse să facă un duș, fără să mai scoată o vorbă.

*

Paul aștepta în fața palatului Garnier în mijlocul mulțimii. Îi recunoscuse chipul printre oamenii care ieșeau din gura de metrou. Purta niște ochelari de soare, o eșarfă pe cap și geanta pe braț.

Îi făcu semn, ea îi răspunse cu un zâmbet timid și veni spre el.

— Nu mă întreba de ce, habar n-am, spuse ea în loc de „bună ziua“.

— Ce anume să nu te întreb? replică Paul.

— Tocmai, habar n-am, presupun că a alunecat.

— E prea devreme ca să mă gândesc că ai băut.

— Așteaptă o secundă, continuă ea băgând mâna în geantă.

Scotoci în van, ridică un picior ca s-o pună pe genunchi și-și continuă căutările într-un echilibru precar.

— Un flamingo roz?

Cu un aer de reproș, ea scoase triumfătoare telefonul.

— Nu sunt o hoată, habar n-am cum de-a ajuns în geanta mea.

— Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

— Suntem de acord că întâlnirea asta nu se pune.

— Cum adică nu se pune?

— Nu m-ai sunat pentru că aveai chef și n-am venit să te văd pentru că aveam chef, singurul motiv al acestei întâlniri e telefonul.

— De acord, nu se pune. Și-acum, mi-l dai înapoi?

Ea îi întinse mobilul.

— De ce Opera?

Paul se întoarse spre palatul Garnier.

— E decorul viitorului meu roman.

— Am priceput.

— Mă îndoiesc că pricepi mare lucru, povestea se desfășoară în interior.

— Ba da, ba da, am priceput.

— Ce încăpățânată mai ești! Măcar ai fost vreodată înăuntru?

— Dar dumneata?

— De zeci de ori, inclusiv când e închisă pentru public.

— Și ce se petrece în această Operă?

— Vezi prea bine că nu pricepi nimic. Eroina mea e o cântăreață care și-a pierdut vocea și vine să bântuiască locul.

— A!

— Ce „a“?

— Nimic.

— N-ai să pleci lăsându-mă aici cu un „a“ și cu un „nimic“!

— Ce vrei să fac?

— Habar n-am, dar trebuie să găsești ceva.

— Am putea să admirăm împreună fațada preț de câteva minute?

— Haide, bate-ți joc de mine! Nici nu știi dumneata cât de fragil e scrisul. „A“-ul ăsta al dumitale mă poate pricopsi cu trei zile de pagină albă.

— Să aibă „a“-ul meu o așa putere? Te asigur că era un „a“ foarte anodin.

— Crezi că textul de coperta a patra e anodin? Are putere de viață sau de moarte asupra destinului cărții.

— Ce e un text de coperta a patra?

— Rezumatul tipărit pe spatele... cărții.

— Liniștește-mă și spune-mi că ce mi-ai povestit nu era rezumatul?

— Din ce în ce mai bine, am ajuns acum la cel puțin o săptămână de pagină albă!

— Atunci, ar fi mai bine să-mi țin gura!

— Prea târziu, răul e făcut.

— Mă păcălești.

— Deloc! Oamenii cred că e o meserie ușoară și, în anumite privințe, chiar este. Nu tu program, nu tu superior ierarhic, nu tu structură, dar tocmai aia e, să lucrezi fără

o structură înseamnă să navighezi pe o barcă în mijlocul oceanului. Un val cât de mic pe care nu l-ai văzut venind și, bâldâbâc, la fund cu tine. Întreabă-l pe-un actor dacă cineva care tușește în timpul unei reprezentații nu riscă să-l facă să-și uite textul. Nu poți înțelege.

— Nu, probabil că nu, răspunse Mia cu o voce tăioasă. Să-mi fie cu iertare, nu voiam ca „a”-ul meu să te destabilizeze în halul ăsta.

— Scuză-mă, sunt în toane proaste. Ieri, când m-am întors acasă, nu mi-a ieșit nici măcar un rând, deși am vegheat până târziu în noapte.

— Din cauza cinei noastre?

— Ce zic eu și ce se-nțelege.

Mia se uită cu atenție la Paul.

— E prea multă lume aici, exclamă ea.

Și cum Paul părea perplex, îl luă de mână și îl trase spre treptele palatului Garnier.

— Așază-te, ordonă ea, înainte de a se instala cu două trepte mai sus, în spatele lui. Ce i se întâmplă eroinei dumitale?

— Chiar te interesează?

— Din moment ce te întreb.

— Nimeni nu înțelege de unde-i vine infirmitatea, nu suferă de nicio boală. Sărăcită de o serie de tratamente rămase fără efect, stă singură la ea în apartament. Cum Opera era toată viața ei și cum nu mai are bani s-ajungă acolo nici măcar ca spectatoare, se angajează ca plasa-toare. Cei care plăteau cândva o avere ca s-o audă cântând sunt aceiași care îi dau de-acum un bacșiș când îi conduce la locul lor. Într-o zi, un critic muzical, tulburat de chipul ei, e convins că a recunoscut-o.

— Frumos rol. Promițător. Și apoi?

— Încă n-am scris urmarea.

— Se sfârșește bine?

— De unde vrei să știu eu?

— A, să fie clar, se sfârșește bine!

— Încetează cu „a”-urile dumitale, încă n-am hotărât nimic.

— Nu ți se pare că-s destule drame în viața adevărată, că oamenii sunt îndeajuns de-mpovărați de nenorociri, minciuni, lașități și meschinării, vrei să mai adaugi și dumneata altele? Să-ți pierzi timpul povestindu-le întâmplări care se sfârșesc rău?

— Romanele trebuie să fie pe potriva unei anumite realități, altfel riscă să pară prea sentimentale.

— Dar să-i ia naiba pe ăia căroră nu le plac poveștile fericite, să se ducă învărtindu-se cu sinistroza lor cu tot, și-așa ne plictisesc deja de moarte, n-o să le lăsăm și ultimul cuvânt.

— E un punct de vedere.

— Nu, e o chestiune de bun-simț și de curaj. Ce rost are să joci, să scrii, să pictezi ori să sculptezi, să-ți asumi asemenea riscuri, dacă nu pentru a-i face fericiți pe ceilalți? Să storci lacrimi prin casele oamenilor, pentru că e mai valorizant așa? Știi ce-ți trebuie ca să iei un Oscar în zilele noastre? Să-ți fi pierdut brațele sau picioarele, pe taică-tău sau pe maică-ta, iar toate patru la un loc ar fi și mai bine. O doză îndesată de nenorocire, de sordid, de josnicii care să smulgă hohote de plâns și lumea te și vede genial, dar nici nu se uită la tine dacă o faci să râdă și să viseze. Mi s-a luat de hegemonia culturală a marasmului. Așa că romanul dumitale o să se termine cu bine și cu asta, basta!

— Am priceput, răspunse Paul cu timiditate.

Tulburat fiindcă o vedea emoționată, nu voia în niciun caz să o contrarieze.

— Și o să-și recapete vocea, nu-i așa? continuă Mia.

— O să vedem noi.

— Ar fi mai bine așa, altfel n-am să-l cumpăr.

— O să ți-l ofer.

— Nu-l voi citi.

— De acord, am să fac ceva în privința asta.

— Contez pe dumneata! Acuma, hai să bem o cafea și o să-mi povestești ce va face criticul după ce-o recunoaște. De altfel, e un tip bine sau un ticălos?

Și înainte ca Paul să aibă timpul să răspundă, Mia continuă cu aceeași patimă.

— Formidabil ar fi să fie un ticălos la început și să devină un tip bine mulțumită ei, iar ea să-și recapete vocea datorită lui. N-ar fi o idee minunată?

Paul scoase un pix din buzunar și i-l întinse Miei.

— Hai la cafea, dumneata o să-mi scrii romanul și, între timp, eu o să mă duc să fac o ciorbă de pește.

— Nu cumva nu prea știi de glumă?

— Nu prea cred.

— Pentru că n-am niciun chef să beau o cafea cu cineva care nu știe de glumă.

— Dacă-ți spun că nu e cazul meu.

— De acord, dar tot nu se pune.

— La dumneata-n bucătărie, cu așa o șefă, tare s-or mai fi distrând.

— Era un compliment sau un sarcasm?

— Atenție, o să te calce, exclamă el ținând-o de braț, în timp ce ea se năpustea spre șosea. Suntem la Paris aici, nu la Londra, mașinile vin pe cealaltă parte.

Se așezară la terasa de la Café de la Paix.

— Mi-e foame, declară Mia.

Paul îi întinse meniul.

— Restaurantul dumitale e închis la ora prânzului?

— Nu.

— Cine se ocupă de el?

— Asociata mea, răspunse Mia lăsând ochii în jos.

— E practic să ai o asociată, în meseria mea, din păcate, ar fi greu.

— Așa îți și este puțin traducătoarea, în felul ei.

— Ea nu-mi scrie romanele când eu lipsesc. De ce-ai plecat din Anglia și ai venit în Franța?

— N-am avut de trecut un ocean, ci doar Canalul Mânecii. Și dumneata?

— Eu am întrebat primul.

— O dorință de alte locuri, presupun, o nevoie de a-mi schimba viața.

— Din cauza fostului dumitale prieten? Și totuși, nu ești aici de ieri, de azi?

— Aș prefera să vorbim despre altceva, explică-mi mai degrabă de ce ai plecat din San Francisco.

— După ce dăm comanda. Până la urmă, și mie mi-e foame.

De cum îi lăasă chelnerul, Paul îi povesti episodul care urmasese după publicarea primului său roman, îi vorbi despre această mică notorietate care îl pusese la grea încercare.

— Te-a doborât celebritatea? întrebă Mia, amuzată.

— Hai să nu exagerăm, un scriitor n-o s-o cunoască niciodată pe aceea a unui cântăreț de rock sau a unui star de cinema, dar eu nu interpretam un rol, îmi dădusem, vorba vine, bineînțeles, tot sufletul pe foaia de hârtie, și sunt de o pudoare maladivă, așa sunt eu. La liceu, ca să pricepi, îmi făceam duș cu chiloții pe mine.

— Poza dumitale e pe prima pagină a ziarului și, a doua zi, același ziar e folosit la împachetarea de Fishs & Chips. Iată la ce se poate rezuma notorietatea, zise Mia.

— Ai servit multe Fishs & Chips?

— Sunt iarăși la modă, replică ea zâmbind. Ce prostie, mi-ai făcut poftă.

— Ți-e dor de-acasă?

— Nu, în privința asta, nu mi-e dor deloc.

— Așa de tare te-a făcut să suferi?

— M-am trezit brusc la realitate, eram singura care nu vedea că juca un rol.

— Ce rol?

— E o expresie.

— Iubirea te orbește.

— Presupun că, în cazul meu, această supărătoare banalitate are și-o parte de adevăr. Ce te ține cu adevărat de nu te duci după traducătoarea dumitale? Un scriitor poate lucra oriunde, nu-i așa?

— Nu știu dacă îți dorește așa ceva. Dacă ar fi vrut-o, mi-ar fi dat un semn.

— Nu-s așa de sigură. Vorbiți mult?

— Pe Skype, o dată în fiecare weekend, și ne scriem câte un mail din când în când. Nu știu decât un colțisor din apartamentul ei, acela care se zărește pe ecranul calculatorului meu, restul mi-l imaginez.

— La douăzeci de ani, mi se aprinseseră călcâiele după un new-yorkez, cred că distanța îmi intensifica sentimentele față de el. Imposibilitatea de a ne vedea, de a ne atinge, totul ținea de domeniul imaginarului. Într-o zi, mi-am strâns toți banii puși deoparte și am luat avionul. Am petrecut una dintre cele mai frumoase săptămâni din viața mea. M-am întors acasă fermecată de această

călătorie, plină de speranță și hotărâtă să fac într-un fel ca să ajung să locuiesc acolo.

— Ai reușit?

— Nu, de cum i-am spus despre planul meu, totul s-a schimbat. M-a sunat din ce în ce mai rar, relația noastră s-a răcit la apropierea iernii. Mi-a luat îngrozitor de mult timp să-l uit, dar n-am regretat niciodată că am trăit această aventură.

— Poate că de-aia rămân eu aici... acest îngrozitor de mult timp ca să uit.

— Deci nu e din pricina fricii de avion?

— A, ba da, e nevoie de un bun pretext ca să te minți în față. Și care e pretextul dumitale?

Mia își dădu farfuria la o parte, dădu paharul de apă pe gât și îl puse la loc.

— Ce pretext am putea să găsim pentru viitoarea noastră întâlnire? întrebă ea, cu zâmbetul pe buze.

— E nevoie de unul?

— Cu excepția cazului în care accepți să fii primul dintre noi doi care are chef să-l sune pe celălalt.

— Nu, nu, nu, e prea ușor. Nicio lege nu stipulează că, în prietenie, bărbații trebuie să facă primul pas, de altfel, mi se pare că, în numele egalității sexelor, femeile ar trebui să fie acelea care să aibă această grijă.

— Nu sunt deloc de aceeași părere.

— Firește, din moment ce nu-ți convine.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, uitându-se la trecători.

— Te-ar amuza să vizitezi Opera când e închisă pentru public? reluă Paul.

— E adevărat că există un lac subteran?

— Și niște stupi pe acoperiș.

— Cred că mi-ar plăcea mult.

— Foarte bine, am să văd eu, o să te sun ca să-ți spun când o să se poată.

— Ar trebui mai întâi să-ți dau numărul meu.

Paul luă un pix și-și deschise carnetul.

— Te ascult?

— Nu mi l-ai cerut. Și nu te uita așa la mine, e bine să te porți frumos și cu prietenii.

— Pot să-ți cer numărul de telefon? oftă Paul.

Mia îi luă pixul și mângăli ceva pe o foaie a carnetului. Paul se miră.

— Ai păstrat abonamentul englez?

— Da, mărturisi ea, tulburată.

— O să recunoști și dumneata că sufletul femeii e complicat.

— Al meu sau al femeilor în general?

— Al femeilor în general, mormăi Paul.

— Ce v-ați mai plictisi dacă n-am fi noi! De data asta, eu plătesc și să nu te-aud.

— M-aș mira să accepte chelnerul. Iau prânzul aici o dată la două zile. E la ordinele mele și apoi, dacă și cardul dumitale e tot englez...

Mia se văzu silită să accepte.

— Atunci, pe curând, îi spuse ea întinzându-i mâna.

— Pe curând, răspunse Paul.

O privi dispărând în gura de metrou.

9.

Arthur îl aștepta pe Paul pe palier.

— Mi-e teamă că ți-am pierdut cheile, zise el.

— Din ce în ce mai bine, răspunse Paul deschizând ușa.
Cum a fost la Honfleur?

— Minunat.

Paul intră în apartament fără să mai scoată o vorbă.

— Așa de supărat ești pe mine? N-a fost decât o glumă.

— Unde e nevastă-ta?

— S-a dus să-și vadă un confrate care face un stagiul la Spitalul american.

— Aveți vreun plan diseară? întrebă Paul făcând o cafea.

— N-ai să povestești nimic, asta-i răzbunarea ta?

— Dacă tu crezi că eu am timp de pierdut, bătrâne,
crești un pic.

— Așa dezastru a fost?

— Te referi la jumătatea de oră cât a crezut femeia că
ia cina cu un nebun sau la momentul când mi-am dat
seama de ridicolul în care mă băgaseși?

— Părea simpatică, ați fi putut să petreceți o seară
frumoasă.

Paul se apropie de Arthur și-i puse cu de-a sila o ceașcă de cafea în mâini.

— Cum ar fi putut să petreacă o seară frumoasă când cel mai bun prieten al bărbatului cu care era la masă și-a bătut joc de ea cum niciun bărbat nu are dreptul să-și bată joc de o femeie?

— Ți-a plăcut! șuieră Arthur. Păi da, dacă îi iei apărarea înseamnă că ți-a plăcut de ea!

Aplaudă, se îndreptă spre biroul lui Paul și se așează pe scaunul lui.

— Și mai ales simte-te ca la tine acasă.

— Bine, ai să te răzbuni, nu știu încă nici când, nici cum, dar știu c-am să ți-o plătesc scump. Acuma, hai să lăsăm asta și povestește-mi.

— N-am nimic să-ți povestesc, farsa a durat zece minute. De cât timp credeai că vor avea nevoie două persoane înzestrate cu o inteligență normală ca să înțeleagă că li s-a jucat un renghii odios? M-am scuzat în numele tău, i-am explicat că cel mai bun prieten al meu este foarte drăguț, dar de-a dreptul idiot și ne-am despărțit. Nu-mi mai amintesc nici măcar cum o cheamă.

— Asta-i tot?

— Da, tot!

— Bun, de fapt, nimic grav.

— Nu, nimic grav, dar într-o privință ai dreptate, am să mă răzbun.

★

Ieșind de la metrou, Mia se îndreptă spre o librărie. Se plimbă printre mese și, negăsind ce căuta, îl întrebă pe librar. El se uită în calculator și se apropie de niște rafturi.

— Mi se pare că am unul în stoc, o asigură el ridi-cându-se pe vârfuri. Uitați, iată-l, este singurul titlu pe care-l am de el.

— Ați putea să mi le comandați pe celelalte?

— Da, bineînțeles. Dar dacă vă place să citiți, am să vă propun și alți scriitori.

— De ce? Autorul acesta nu-i pentru oamenii cărora le place să citească?

— Ba da, dar să zicem că sunt alții mai literari.

— I-ați citit deja vreunul dintre romane?

— Din păcate, nu pot să citesc tot, zise librarul.

— Atunci, cum de puteți judeca ce scrie?

Librarul o privi de sus și se întoarse în spatele măsuței sale.

— Vreți să vă comand și altele? continuă el încasând banii pe volumul pe care îl lua Mia.

— Nu, răspunse Mia, o să încep cu acesta și am să le comand pe celelalte într-o librărie mai puțin literară.

— Nu voiam să fiu lipsit de respect, este un autor american, adesea e mai puțin bine când e tradus.

— Sunt traducătoare, zise Mia, cu mâinile pe șolduri.

Librarul rămase câteva minute cu gura căscată.

— Bine, la nivelul ăsta de dat cu băta-n baltă, vă fac o reducere!

Mia mergea pe stradă răsfoind romanul, îl întoarse ca să-i citească rezumatul și zâmbi văzând fotografia lui Paul. Era pentru prima oară când ținea în mâini o carte scrisă de o persoană pe care o cunoștea, chiar dacă de-abia o cunoștea. Se gândi iarăși la schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu librarul și se întrebă ce-o apucase de-l înfruntase așa. Nu-i stătea în fire s-o facă, dar era fericită că exprimase ce gândea. Ceva din ea era pe cale să se

schimbe, îi plăcea vocea aceea interioară care o împingea să se afirme. Chemă un taxi și-l rugă pe șofer să o lase pe strada Rivoli, în fața librăriei engleze.

Ieși de-acolo câteva minute mai târziu cu primul roman al lui Paul în ediția sa originală americană. Începu să-l citească în drum spre Montmartre, continuă pe când urca pe strada Lepic și se așează pe o bancă din piața Tertre fără să-l lase din mână.

Caricaturistul era în spatele șevaletului său, îi zâmbi, dar ea nu-i văzu zâmbetul.

*

Mia se prezintă la restaurant după-masa târziu. Daisy se apucase deja de treabă. Își lăasă oalele în grija lui Robert, ajutorul de bucătar, și o trase pe Mia deoparte, lângă bar.

— Știu că n-ai tu CV-ul pentru soiul ăsta de slujbă, dar chelnerița mea n-o să se mai întoarcă și o să am nevoie de câteva zile ca s-o înlocuiesc. Te-ai descurcat bine seara trecută, știu că-ți cer mult, dar...

— Da, încuviință Mia înainte ca Daisy să termine ce-avea de spus.

— Accepți?

— Numai ce ți-am zis-o.

— Și Cate Blanchett n-o să protesteze?

— N-o să aibă dreptul să vorbească, de altfel, de-aș fi în locul ei, aș investi într-un restaurant. Tu ai probleme cu banii, eu, nu, am putea să redecorăm sala, să angajăm o chelneriță de încredere pe care s-o plătești îndeajuns ca să și rămână...

— Sala mea e foarte bine așa cum e, o întrerupse Daisy. Deocamdată, am nevoie doar de-o mână de ajutor.

— Nu te obligă nimeni să dai un răspuns pe loc, gândește-te la propunerea mea.

— Cum a fost la Operă?

— I-am înapoiat telefonul și am plecat.

— Și nimic altceva?

— Nimic.

— E homosexual?

— Nu l-am întrebat.

— Tu traversezi Parisul ca să-i dai telefonul înapoi, iar tipului îi sunt de-ajuns un „mulțumesc“ și un „la revedere“? Poate că era suedez, pe bune, dar unul chiar din nordul Suediei.

— Tu vezi răul peste tot.

— Cine te-a făcut să crezi că mă gândeam la ceva rău?

Mia se abținu să răspundă, își legă șorțul și începu să pună tacâmurile.

Paul luase cina împreună cu Arthur și Lauren într-un bistrou de pe strada Bourgoigne. Vinul cursese, iar gluma a cărei victimă fusese ajunsese o simplă amintire. A doua zi, prietenii săi aveau să plece să viziteze Provența, iar el dorea să profite de prezența lor.

— Cred că tipa are dreptate, lăsa Paul să-i scape pe când ajungeau pe esplanada Invalizilor.

— Cine? întrebă Lauren.

— Editorul meu.

— Credeam că e bărbat? obiectă Arthur.

— Bineînțeles că e bărbat, continuă Paul.

— Și în ce anume are dreptate? reluă Lauren.

— Trebuie să mă duc în Coreea și să mă lămuresc pe bune. Frica aceasta de avion e ridicolă.

— Ai putea să te folosești de acest frumos elan de curaj ca să te întorci la San Francisco, sugeră Arthur.

— Lasă-l în pace, interveni Lauren, dacă vrea să meargă la Seul, trebuie să-l încurajăm s-o facă.

Arthur îl luă pe Paul de umeri.

— Dacă fericirea ta e acolo, n-o să ne despartă zece mii de kilometri în plus.

— Departe de mine gândul că ești un zero barat în geografie, dar ți-a trecut deja prin minte că, pe la vest, ne apropiem? Să n-o spui nimănui, dar pământul e rotund!

Întors la el în apartament, Paul se așează lipsit de inspirație la calculator. Pe la ora 1 noaptea, scrisese un e-mail.

Kyong,

De multă vreme ar fi trebuit să vin să te văd fără să-ți cer părerea. Mă gândesc la tine când mă trezesc, cât e ziua de lungă, seara târziu, fără ca vreodată gândurile acestea să se anunțe în vreun fel. Mi-e de-ajuns să închid ochii ca să te văd apărând. Ești acolo, așezată la biroul meu, mă citești și mă traduci în același timp, fără să scoți o vorbă. Știi că te observ și nu lași să se vadă nimic. Un scriitor și o traducătoare care se îmbrățișează în tăcere; ca într-o scenă ieșită dintr-un film de frații Marx.

Dacă patimile inimii ar fi contagioase, m-ai iubi la fel-de mult cât te iubesc eu pe tine.

Când sentimentele noastre n-au nicio formă, avem speranța că o să capete una crescând. Ale mele s-au făcut mari, dar se încăpățânează să nu semene a nimic. Oamenii pot să facă totul din cuvinte,

inclusiv să scrie minunate povești, de ce e viața atât de complicată?

O să vin nu pentru Târgul de carte, ci spre tine, iar dacă îți dorești, o să facem câțiva pași împreună, ai să mă înveți să-ți cunosc orașul, prietenii sau pur și simplu o să mă aștern la scris, iar de data aceasta, tu ai să fii aceea care mă va privi.

Pe foarte curând, chiar dacă atunci când năzuim spre celălalt, timpul pare să îmbătrânească și să meargă cu pași înceți.

Paul

Terminând scrisoarea, se gândi că Kyong se trezise deja. În ce moment al zilei avea să citească rândurile pe care tocmai i le trimisese? Întrebarea aceasta îi alungă somnul departe în noapte.

★

Arthur își pusese calculatorul pe genunchi. Intră pe site-ul de întâlniri, introduse numele utilizatorului și parola și căută fișa pe care o crease, doar ca s-o șteargă. Un plic mic apărea și dispărea sub fotografia celui mai bun prieten al său. Arthur se întoarse spre Lauren, dormea. Șovăi, două secunde, poate mai puțin, și dădu click pe pliculeț.

Dragă Paul,

Am vorbit despre telefon, dar nu despre mail-uri, deci ele nu se pun.

Cu toate acestea, îl vei afla pe-al meu la sfârșitul acestui bilețel, căci dacă am putea să comunicăm

printr-un alt mijloc decât site-ul acesta, ar fi un mod plăcut de-a nu mai fi nevoiți să ne aducem aminte de niște minute umilitoare.

Voiam să-ți mulțumesc pentru acest dejun neprevăzut, să-ți spun să nu-ți faci niciun fel de griji pentru acel „A” al meu. M-am gândit iarăși la povestea dumitale și mi-ai dat ghes să-i cunosc urmarea, așa că uită paginile albe sau, mai degrabă, înnegrește-le cât mai repede cu putință. Mă bucură gândul că am să vizitez Opera aceasta, mai ales în orele când le este interzisă celorlalți. Interdicțiile au farmecul lor aparte.

Am avut o seară grea la restaurant, multă lume, aproape prea multă, dar acesta e prețul succesului, gătesc într-un fel irezistibil.

Îți urez noapte bună.

Pe curând,

Mia

★

— Pot să-mi recuperez calculatorul? întrebă Daisy ițindu-și capul prin ușa camerei Miei.

— Acum am terminat.

— Cui îi scriai? Te-am auzit dând în taste ca o apucată.

— Mi-e greu cu tastaturile voastre franțuzești, literele nu sunt în același loc.

— Cui? insistă Daisy așezându-se lângă pat.

— Lui Creston, îi spuneam ce mai fac.

— Și faci bine?

— Îmi place viața mea pariziană și chiar slujba de la restaurant.

— Astă-seară n-a fost cine știe ce lume, dacă lucrurile o țin tot așa, o să fiu nevoită să închid șandramaua.

Mia lăasă calculatorul deoparte ca să-i acorde toată atenția lui Daisy.

— E doar o pasă proastă, oamenii n-au bani, criza n-o să dureze o veșnicie.

— Dar nici eu n-am bani și, în ritmul ăsta, nici restaurantul meu n-o să dureze o veșnicie.

— Dacă nu mă vrei ca asociată, măcar lasă-mă să te împrumut.

— Nu, mulțumesc. Sunt lefteră, dar am demnitatea mea.

Daisy se întinse lângă Mia. Ceva o jena sub pernă, băgă mâna sub ea și scoase o carte. O întoarse ca să-i citească prezentarea.

— De ce mi-e cunoscută fața asta? declară ea uitându-se la fotografia autorului.

— E un american foarte celebru.

— N-am niciodată timp să citesc. Și totuși, mutra lui îmi spune ceva. Poate c-a venit la restaurant.

— Cine știe? răspunse Mia roșindu-se toată.

— Ai cumpărat-o astăzi? Despre ce e vorba?

— Încă n-am început-o.

— Ai cumpărat-o fără să știi despre ce e vorba-n ea?

— Mi-a recomandat-o librarul.

— Bun, te las să citești, mă duc să mă culc, sunt frântă.

Daisy se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Cartea? ceru cu timiditate Mia.

Daisy o păstrase, se uită încă o dată la fotografie și o aruncă pe pat.

— Pe mâine.

Închise ușa ca s-o deschidă iarăși aproape imediat.

— Te porți ciudat.

— Ciudat cum?

— Nu știu. E necunoscutul de la telefon care ți-a oferit cartea?

— Vezi prea bine că nu e scrisă în suedeza din nordul Suediei!

Daisy se uită lung la Mia înainte de a ieși din cameră.

— Te asigur că te porți ciudat, o auzi ea bombănind în spatele ușii.

10.

Ceasul deșteptător sună, Lauren se întinse cât era de lungă și se cuibări lângă Arthur.

— Ai dormit bine? întrebă ea sărutându-l.

— Cum nu se poate mai bine.

— De ce ești așa de vesel?

— Trebuie să-ți arăt ceva, spuse el amuzat, ridicându-se în capul oaselor.

Scoase calculatorul de sub pat și îl deschise.

— Pentru o cină care n-a durat decât zece minute, mi se pare că-i o scrisorică pe cînste!

Lauren își dădu ochii peste cap.

— S-au plăcut unul pe celălalt, foarte bine, pentru că gluma ta era de un desăvârșit prost-gust. Nu te pripzi să tragi concluzii.

— Mă mulțumesc să citesc și să constat, asta-i tot.

— E îndrăgostit de traducătoarea lui coreeană și mă îndoiesc că necunoscuta aceasta schimbă în vreun fel lucrurile sau că are de gând s-o facă.

— Până una, alta, am să scot scrisorica la imprimantă și am s-o pun la vedere pe biroul lui.

— Și de ce?

— Ca să-i arăt că nu sunt prost.

Lauren reciti textul.

— Îi vorbește de parc-ar vrea să-i fie doar prietenă.

— De unde știi tu?

— Pentru că sunt femeie și pentru că scrie negru pe alb, *Mail-urile nu se pun*, tradus în limbaj muieresc: *Nu vreau să te seduc*. Apoi, se referă la cina aceasta la care s-a dus ca să se întâlnească cu cineva. Felul în care o relatează arată că nu Paul este bărbatul cu pricina.

— Dar fraza cu *Interdicțiile au farmecul lor aparte* nu e cu vino-ncoace?

— Tu ai face pe dracu-n patru ca Paul să nu plece din Paris. Dacă vrei părerea mea, femeia aceasta iese dintr-o relație. Caută realmente un prieten și nimic mai mult.

— Ar fi trebuit să alegi psihologia în loc de neuro-chirurgie!

— Te las în pace cu glumița ta prăpădită cu tot, dar hai să ne imaginăm că e un dram de ambiguitate în mesajul ei, dacă vrei ca Paul să se uite la tipa asta, nu-i vorbi despre ea.

— Ești sigură?

— Uneori, am impresia că-l cunosc mai bine pe cel mai bun prieten al tău, în orice caz, felul în care funcționează!

Acestea fiind spuse, Lauren se duse să pregătească micul dejun.

Intrând în salon, îl zări pe Paul care dormea pe canapea. Când o văzu, el căscă și se ridică.

— N-ai izbutit s-ajungi până la tine-n pat?

— Am lucrat până târziu, voiam să fac o pauză, dar am impresia că așa mi-a trecut noaptea.

— Tot așa târziu lucrezi, Paul?

— De multe ori, da.

— Arăți ca vai de lume. Trebuie să ai un pic grijă de tine.

— Vorbește doctorul din tine?

— Prietena.

În timp ce Lauren îi turna cafeaua, Paul își verifică mail-urile, deși știa că Kyong nu-i răspundea niciodată imediat. Înciudat, se întoarse la el în cameră.

Arthur intră în încăpere. Lauren îi făcu semn să se apropie.

— Ce? șopti el.

— Poate că ar trebui să ne amânăm plecarea.

— Ce are?

— Întreabă-mă mai degrabă ce n-are: poftă de viață.

— Aseară mi s-a părut că era în formă.

— Asta era aseară.

— Pofta mea de viață o duce bine, strigă Paul din camera lui, și vă mai și aud foarte bine, adăugă el alăturându-li-se. Arthur și Lauren rămaseră preț de-o clipă tăcuți.

— De ce n-ai veni și tu cu noi câteva zile în sud? propuse Arthur.

— Pentru că scriu un roman. Îmi mai rămân trei săptămâni înainte de plecare. Vreau să am cel puțin o sută de pagini pe care să i le dau la citit lui Kyong și mai ales ca paginile să-i placă și ca, de data aceasta, să fie mândră de ele.

— Ieși din cărțile tale și intră în viață, întâlnește oameni, alții decât pe prietenii tăi scriitori.

— Întâlnesc o groază de cititori când dau dedicații.

— Și în afară de „Bună ziua, doamnă“, „Mulțumesc, domnule“, „La revedere, doamnă“, ce le mai spui? Îi suni când te simți singur? protestă Arthur.

— Nu, pentru asta te am pe tine, chiar dacă decalajul orar nu mă ajută întotdeauna. Nu vă mai faceți griji din pricina mea, dacă ar fi să mă iau după voi, aş ajunge să cred că am o problemă. N-am niciuna. Îmi plac viața și munca mea, îmi place să-mi petrec nopțile în poveștile mele, așa mă simt eu bine, așa cum ție, Lauren, îți place uneori să ți le petreci pe ale tale în blocul operator.

— Mie mult mai puțin, suspină Arthur.

— Dar e felul ei de a trăi și tu nu-ncerci să i-l schimbi, pentru că o iubești așa cum e, îi răspunse Paul, nu suntem chiar așa de diferiți. Profitați de călătoria asta în doi, iar dacă periplul meu coreean mă vindecă de fobia de avion, o să vin să vă văd în toamnă la San Francisco. Ia te uită, ar fi un titlu drăguț pentru un roman „O toamnă la San Francisco“.

— Încă și mai frumos dacă tu ai fi personajul principal.

Arthur și Lauren își făcură bagajele. Paul îi însoți la gară și, când trenul dispăru de lângă peron, în ciuda tuturor lucrurilor pe care li le povestise, singurătatea îi apăsă umerii.

Rămase câteva clipe chiar în locul unde le spusese la revedere prietenilor săi, apoi se întoarse, cu mâinile în buzunare.

Își luă mașina din parcare și descoperi un bilețel pe scaunul din dreapta.

Dacă te muți la Seul, îți promit că eu am să vin să te văd la toamnă.

O toamnă la Seul ar putea la fel de bine să devină un titlu drăguț.

Ai să-mi lipsești, bătrâne.

Arthur.

Reciti bilețelul de două ori, îl strecură în portmoneu.

Se gândește cum să-și înveselească dimineața și se hotărăște să se ducă la Operă. Avea să-i ceară un serviciu directorului.

*

Mia stătea pe banca ei, în piața Tertre. Caricaturistul o observa. Când o văzu deschizându-și geanta ca să ia o batistă, își părăsi șevaletul și veni să se așeze lângă ea.

— O zi proastă? spuse el.

— Nu, o carte bună.

— Chiar așa de tristă?

— Până acum era mai degrabă veselă, dar personajul principal primește o scrisoare de la maică-sa după moartea ei. Sunt ridicolă, dar cuvintele ei m-au emoționat.

— Nu-i deloc ridicol să exprimi ceea ce simți. Mama dumitale a murit?

— E cum nu se poate mai vie, dar mi-ar fi plăcut să-mi scrie niște rânduri asemenea.

— Poate că, într-o bună zi, o va face.

— Date fiind relațiile noastre, m-aș mira.

— Ai copii?

— Nu.

— Atunci, așteaptă să fii la rândul dumitale mamă, o să-ți vezi copilăria sub un alt unghi, iar părerea pe care o ai despre mama dumitale se va schimba total.

— Chiar nu văd cum.

— Părinții perfecți nu există, copiii perfecți, nici atât. Sunt nevoit să te părădesc, un turist dă târcoale desenelor mele. Că veni vorba, cum i s-a părut portretul prietenei dumitale?

— Încă nu i l-am dat, iartă-mă, am uitat, am s-o fac diseară.

— A rămas luni de zile în cùtiile mele, nu-i nicio grabă. Caricaturistul se întoarse la șevaletul său.

*

Paul se strecură pe la intrarea artiștilor. Câțiva angajați cărau elemente din decor.

— Aveam întâlnire?

— Nu, vă rețin doar un minut, am să vă cer o mică favoare.

— Încă una?

— Da, dar de data aceasta mică de tot.

Paul îi aduse la cunoștință ce anume voia, directorul refuză. Făcuse o excepție pentru el și numai pentru el. Cum Opera îi servea drept decor în roman, ținea ca lucrurile să fie descrise așa cum erau și nu cum și le imaginau unii. Părțile interzise publicului așa și trebuiau să rămână.

— Înțeleg, zise Paul, dar este asistenta mea.

— Era și când ați intrat la mine în birou?

— Bineînțeles, nu am angajat-o de la ușă și până la acest fotoliu.

— Ați spus „o prietenă“!

— O prietenă asistentă, cele două nu sunt incompatibile.

Directorul se uită în tavan ca să reflecteze.

— Nu, îmi pare rău, nu insistați.

— Să nu veniți să-mi reproșați că v-am descris prost Opera, nu pot să fiu pe toate fronturile.

— N-aveți decât să alocați mai mult timp pentru documentarea dumneavoastră. Acuma lăsați-mă, am treabă.

Paul plecă, hotărât să nu lase lucrurile așa. O promisiune era o promisiune și înfruntase în viața lui interdicții mult mai complexe. Merse la ghișeu, cumpără două locuri pentru reprezentația serii și se duse să-și pună planul la cale.

De cum ajunsese în fața Operei, formă numărul Miei, se răzgândi și alese să-i trimită un mesaj:

Vom vizita Opera în seara aceasta.
la un pulover, un impermeabil și, mai ales, lasă
pantofii cu toc, deși nu te-am văzut purtând așa
ceva până acum. Ai să înțelegi la fața locului, nu-ți
spun mai multe, e o surpriză.
Ora 20.30 pe a cincea treaptă.
Paul
PS: SMS-urile nu se pun.

Mobilul Miei vibra, ea citi mesajul și zâmbi, apoi își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Daisy și zâmbetul i se șterse.

*

Gaetano Cristoneli îl aștepta pe Paul la terasa cafelei Bonaparte.

— Ai întârziat!

— Spre deosebire de biroul dumitale, al meu nu e chiar la doi pași și, spre surpriza mea, erau ambuteiaje peste tot.

— Surpriză ar fi trebuit să fie dacă n-ar fi fost deloc. La telefon, mi-ai vorbit de ceva urgent, ai vreo problemă?

— E vreo modă acum ca toată lumea să creadă că am probleme? Doar n-o să te-apuci și dumneata s-o faci.

— Atunci, ce voiai să-mi dai de veste?

— Accept să mă duc la Târgul acela de carte de la capătul lumii.

— Iată o veste excelentă. Oricum, n-aveai de ales.

— Avem mereu de ales și pot și-acum să-mi schimb părerea. Că veni vorba, am ceva să-ți cer, ceva destul de personal. Dacă m-aș hotărî să petrec un an sau doi la Seul, ai accepta să-mi plătești un mic avans, ca să am cu ce să mă instalez acolo? Nu vreau să mă despart de apartamentul meu de la Paris înainte să fiu sigur.

— Sigur de ce?

— Tocmai, că o să rămân acolo.

— De ce te-ai duce să stai în Coreea, nu vorbești nici măcar limba?

— E o dificultate la care nu mă gândisem. Presupun că voi fi nevoit s-o învăț.

— Ai să te-apuci de coreeană?

— *Nai niga naie palkarakeul paraımdultaıga nomu djoa?*

— Ce mai e și bălmăjeala asta?

— Asta înseamnă „Tare îmi mai place când îmi sugi degetele de la picioare” în coreeană.

— Gata, ai înnebunit, ai luat-o razna de tot!

— Nu-ți cer o consultație psihanalitică, ci un avans din drepturile mele de autor.

— Vorbești serios?

— Dumneata mi-ai spus cu gura dumitale că succesul meu de-acolo se va răsfrânge în Statele Unite și-apoi în Europa. Dacă te-am înțeles bine, eu iau avionul și

amândoi facem avere. Așa că, potrivit raționamentului dumitale, un avans mic n-o să-ți pună nicio problemă.

— Am emis și eu o ipoteză... viitorul o va confirma sau nu.

Apoi, înainte să continue, Cristoneli păru să cadă pe gânduri:

— În același timp, ar fi o chestie dacă i-ai anunța mass-mediei coreene că vrei să rămâi în țara lor. Dacă ești la dispoziția editorului dumitale, el va fi mai interesat să facă pe dracu-n patru ca să-ți promoveze operele.

— Așa-i și-n primul, și-n al doilea caz, oftă Paul. Și acum, batem palma?

— Cu o condiție! Orice s-ar întâmpla acolo, rămân editorul dumitale principal, nu vreau s-aud vorbindu-se despre un contract semnat direct între coreeni și dumneata, să fie clar! Eu te-am împins de la spate până aici!

— Da, în sfârșit, nu se poate spune că m-ai ținut chiar așa de departe.

— Câtă nerecunoștință! Vrei sau nu avansul?

Paul își ținu gura. Mâzgăli pe șervețelul de hârtie suma pe care spera să i-o stoarcă lui Cristoneli. Acesta dădu ochii peste cap, tăie numărul și îl împărți la doi.

Își strânsesă mâinile, ceea ce în mediul acesta echivala pe deplin cu un contract.

— O să-ți dau un cec când te voi conduce la aeroport, așa, ca să mă asigur că iei avionul.

Paul îl lăsă pe Cristoneli să se îngrijească de nota de plată.

*

Întorcându-se acasă după serviciul de prânz, Daisy o descoperi pe Mia într-un halat de baie, întinsă pe canapea, cu o cutie de Kleenex în mâini și un prosop ud pe ochi.

— Ți-e rău?

— O migrenă oftalmică, simt că o să-mi explodeze capul, răspunse Mia.

— Vrei să chem un doctor?

— N-are rost, mi s-a mai întâmplat, durează în general vreo zece ore și apoi trece.

— Când te-a luat?

— Cam după prânz.

Daisy se uita când la ceas, când la prietena ei.

— Bine, nu poți să lucrezi în halul în care ești. În seara asta, dă-l încolo de restaurant, o să mă ajuți mâine.

— Da' de unde, protestă Mia, îmi revin eu.

Și, cum rosti vorbele acestea, se apucă cu mâinile de cap și scoase un geamăt ușor.

— Cu mutra asta? O să-mi pui clienții pe fugă! Du-te și te întinde la tine-n cameră.

— Nu, o să vin, supralicită Mia tot culcată, cu brațul atârându-i de-a lungul canapelei, nu pot să te las de izbeliște.

— Robert o să se descurce în bucătărie în timp ce eu am să servesc clienții, doar nu-i prima oară. Du-te și te odihnește, e un ordin.

Mia înhăță cutia de Kleenex și plecă bâjbâind, cu prosopul pe ochi, spre camera ei.

Ieși din cameră de îndată ce Daisy părăsi apartamentul. Își lipi urechea de ușa de la intrare ca să audă cum zgomotele pașilor se sting în casa scărilor. Se năpusti apoi pe balcon și o urmări cu privirea până când dispăru la colțul străzii.

Se grăbi spre baie, își spală fața cu apă rece ca s-o curețe de talcul pe care și-l aplicase și făcu același lucru cu linia creionată pe pleoapa inferioară. Dacă exista vreun lucru util pe care îl învățase în meseria ei era faptul că se folosea de machiaj ca să-și susțină jocul. Pe când căuta un impermeabil în dressing-ul lui Daisy, se miră că n-o încearcă nicio remușcare. Ba chiar se simțea veselă și trecuse prea mult timp de când nu mai trăise așa ceva ca să nu profite pe deplin.

Alese o pereche de bascheți și, dintr-odată, se întrebă care erau motivele unui asemenea stil vestimentar pentru o seară la Operă. În Anglia, oamenii mergeau la Operă mai degrabă prea îmbrăcați decât nu îndeajuns.

Se privi îndelung în oglindă, i se păru că are ceva din Audrey Hepburn care nu-i plăcea deloc, șovăi dacă să adauge și ochelarii de soare la panoplie, îi aruncă în geantă și plecă.

Întredeschise ușa de la intrarea în imobil, se asigură că drumul era liber și merse cu un pas grăbit spre taxiul parcat pe trotuarul de vizavi.

*

Paul o aștepta pe cea de-a cincea treaptă a palatului Garnier.

— Parc-ai fi inspectorul Clouzot⁸, spuse el întâmpi-nând-o pe Mia care se îndrepta spre el.

— Un adevărat gentleman! Mi-ai zis să port un impermeabil și pantofi fără toc.

Paul o examinează.

8 Inspectorul Clouseau este un celebru personaj din filmul-cult *Pantera roz* (1963) de Blake Edwards. (N.t.)

— Ești încântătoare, vino după mine.

Se alăturară publicului care intra în Operă. După ce traversară mai multe vestibule unul după celălalt, Mia se opri cu o privire admirativă în fața mării scări. Insistă să se apropie de bazinul Pythiei.

— Ce frumoasă e! exclamă ea.

— Fermecătoare, dar acumai hai să ne grăbim, o imploră Paul.

— Arăt ca o caraghioasă îmbrăcată așa în mijlocul atâtor frumuseți, ar fi trebuit să-mi pun o rochie.

— În niciun caz! Haide.

— Nu înțeleg, trebuia să mă faci să vizitez locul acesta în afara programului... o să asistăm la reprezentație?

— Ai să înțelegi mai târziu.

Ajunși la mezanin, o luară prin galeria orchestrei.

— Ce se joacă în seara asta? se interesă Mia în timp ce se apropiau de intrarea în sală.

— Habar n-am. Bună seara, spuse el trecând prin fața a două statui.

— Pe cine saluți? șopti Mia.

— Pe Bach și pe Haydn, îi ascult când scriu, măcar atâta să fac, nu?

— Pot să știu și eu unde mergem? continuă Mia în timp ce Paul își vedea mai departe de drum.

— Să ne așezăm la locurile noastre.

În chip de locuri, plasatoarea îi instală pe niște strapontine. Paul i-l oferi pe primul Miei și se așază pe cel din spatele ei.

Șezutul era tare, nu se vedea decât partea dreaptă a scenei. Ce deosebire față de serile de avanpremieră când Mia ședea pe cel mai bun rând!

Și totuși, nu părea zgârcit, gândi ea și cortina se ridică.

Paul lăsa să treacă primele zece minute. Mia se fâșâia pe fotoliul ei, în căutarea unei iluzii de confort. El o bătu ușor pe umăr.

— Îmi pare rău dacă mă mișc întruna, dar mă doare fundul, șopti ea.

Paul se ținu să nu râdă și se aplecă spre urechea ei.

— O să-i prezinți sincerele mele scuze posteriorului dumneata, ia-te după mine, am plecat.

Merse îndoit de spate până la ieșirea de urgență aflată chiar în fața lor. Mia se uită la el încremenită.

Sau e nebun de-a binelea...

— Hai odată! murmură Paul, tot aplecat în fața ușii.

Mia se supuse, aplecându-se și ea ca să i se alăture lui Paul.

Împinse încetișor ușa și o trase într-un culoar.

— O să stăm multă vreme să ne jucăm de-a piticii? întrebă Mia.

— Joacă-te de-a ce vrei, dar în tăcere.

Paul o luă pe coridor, apucând-o pe Mia de mână. Și cu cât pătrundeau mai adânc în labirintul acesta, cu atât mai multe întrebări își punea ea.

La capătul unui alt hol, ajunseră la o scară în spirală. Paul o pofti pe Mia să urce prima, ca s-o prindă în cazul în care avea să se împiedice, totul în el sugerându-i să evite s-o facă.

— Unde suntem? șuieră Mia care începea să se prindă-n joc.

— O s-o luăm pe pasarela aceasta din fața noastră. Te rog eu frumos, în liniște, o să trecem pe deasupra scenei. De data aceasta, eu deschid calea.

Paul își făcu cruce și, cum Mia se mira de așa lucru, îi mărturisi la ureche că suferea de vertij.

Când Paul ajunsese în partea cealaltă, se întoarse și o văzu, oprită în mijlocul pasarelei, cu ochii țintă la sală. Avu impresia că-i zărește chipul de copil; până și impermeabilul îi părea prea mare. Nu mai era femeia cu care se întâlnise pe treptele palatului Garnier, ci o fetiță suspendată, fermecată de un spectacol feeric.

Așteptă câteva clipe și își asumă riscul de a tuși ușor ca să-i atragă atenția.

Mia îi zâmbi larg și i se alătură.

— Era incredibil, șopti ea.

— Știu și încă n-ai văzut nimic.

O luă iarăși de mână și o conduse spre o ușă care dădea spre o altă scară.

— O să mergem să vedem lacul?

— Sunteți totuși cam ciudați în Anglia. Crezi că au pus lacul la ultimul etaj?

— Am fi putut foarte bine să coborâm scările acestea!

— Ei bine, nu, o să le urcăm. Lacul nu există, nu este decât un rezervor de apă într-un cuvelaj de beton, altfel mi-aș fi luat labele și tubul de înot.

— Și-atunci, pentru ce era impermeabilul? întrebă Mia, agasată.

— Ai să vezi!

Pe când urcau pe o scară veche din lemn, auziră un huriu înfiorător. Mia se opri, înțepenită de groază.

— Sunt mecanisme decorului, nu-ți face griji, o liniști Paul.

Ajunseseră la ultimul palier, când Paul apăsă pe bara care slujea la deschiderea unei uși din fier și o pofti pe Mia să treacă dincolo.

Ea înaintă pe zincul acoperișurilor Operei Garnier, descoperind o priveliște magistrală a Parisului.

Înjură în engleză și se întoarse spre Paul.

— Poți să te duci, nu-i niciun pericol, o asigură el.

— Dumneata nu vii?

— Ba da, ba da, vin acuma.

— De ce m-ai adus până aici dacă suferi de vertij?

— Pentru că dumneata n-ai problema asta. Panorama de-aici e unică în lume. Continuă, te-aștept aici. Umple-ți ochii, cei care au avut norocul să descopere așa Orașul luminilor se numără pe degetele unei mâini, să zicem ale câtorva mâini. Înaintează, nu pierde nimic din spectacol. Într-o seară de iarnă, în fața șemineului unui vechi conac englezesc, le vei spune strănepoților dumitale povestea unei alte seri când ai admirat Parisul de pe acoperișurile Operei. Vei fi așa de bătrână, încât îmi vei fi uitat prenumele, dar îți vei aminti că ai avut un prieten la Paris.

Mia îl observă pe Paul care se crampona de mânerul ușii. Înaintă pe acoperișuri. Din locul unde se afla, distingea biserica Madeleine, Turnul Eiffel al cărui fascicul de lumină brăzda cerul, un cer la care Mia se uita cu ochii unei copile care numără stelele, convinsă că o să izbutească să le dea de capăt. Apoi, privirea i se îndreptă spre turnurile cartierului Beaugrenelle. Câți oameni cinau, râdeau sau plângeau în spatele acelor ferestre un pic mai mari decât stelele care sclipeau pe firmament? Întorcându-se, zări biserica Sacré-Cœur cocoțată pe dealul Montmartre și se gândi la Daisy. Parisul întreg i se oferea, iar ea nu văzuse niciodată ceva mai frumos.

— Nu poți să pierzi așa ceva.

— Chiar nu sunt în stare.

Mia se întoarse spre el, îi scoase eșarfa și i-o legă la ochi. Apoi, apucându-l de mână, îl călăuzi pe zinc. Paul înainta ca un echilibrist, dar se lăsa în voia ei.

— E egoist din partea mea, zise ea redându-i vederea, dar cum aş putea eu oare să le povestesc această clipă micilor mei lorzi fără s-o fi împărtăşit cu prietenul meu parizian.

Paul şi Mia se aşezară pe coama acoperişului şi admirară oraşul.

Începu să plouă mărunţ. Mia îşi scoase impermeabilul şi-l puse pe umerii amândurora.

— Te gândeşti mereu la tot?

— Mi se mai întâmplă. Şi-acum, mă duci înapoi? îi spuse el arătând spre eşarfă.

*

La baza scării, fură luaţi în primire de doi agenţi de pază care îi escortară până în biroul directorului unde îi aşteptau trei poliţişti.

— Ştiu, v-am încălcat interdicţia, dar n-am făcut rău nimănui, îi spuse Paul directorului.

— Îl cunoaşteţi pe domnul acesta? întrebă agentul Moulard.

— Nu, nu-l mai cunosc, îi puteţi lua pe sus.

Agentul Moulard le făcu semn colegilor săi care scoaseră două perechi de cătuşe.

— Poate că nu e necesar să împingeţi lucrurile aşa de departe, protestă Paul.

— Ba eu cred că da, adăugă directorul, indivizii aceştia mi se par de-a dreptul incontrollable.

Mia îşi întinse încheieturile mâinilor spre poliţist, aruncă o privire spre ceas şi, văzând ce oră era, i se făcu frică.

*

Inspectorul de poliție îi audie. Paul recunoscuse faptele de care era învinuit, atribuindu-și întreaga responsabilitate și minimizându-le gravitatea. Se jură pe toți sfinții că n-o să mai facă dacă îi lăsau să plece. Doar n-aveau să petreacă noaptea la secție?

Inspectorul oftă.

— Sunteți cetățeni străini. Atâta vreme cât n-am să pot să vă contactez consulatele și să vă verific identitățile, mi-e imposibil să vă las să ieșiți.

— Am un permis de ședere, l-am uitat acasă, dar sunt rezident francez, se jură Paul.

— Așa susțineți dumneavoastră.

— Asociata mea o să mă omoare, șopti Mia.

— Cineva vă amenință, domnișoară? chestionă inspectorul.

— Nu, era un fel de-a spune.

— Atunci, supravegheați-vă vocabularul, suntem într-un comisariat.

— Dar de ce să te omoare? întrebă Paul aplecându-se spre Mia.

— Ce-am zis eu? reluă inspectorul.

— Bine, gata, doar nu suntem la școală! Aparent, situația aceasta o împinge pe prietena mea într-o încurcătură profesională inextricabilă, ați putea să dați dovadă de puțină înțelegere.

— Trebuia să vă gândiți la toate acestea înainte de a săvârși o efracție într-o clădire publică.

— A, dar noi n-am săvârșit nicio efracție, toate ușile erau deschise, inclusiv acelea care dădeau pe acoperiș.

— Pentru că, după mintea dumneavoastră, plimbatul pe acoperișul Operei nu-i o efracție? Vi s-ar părea normal să vin să fac la fel în țara dumneavoastră?

— Dacă așa vă dă inima ghes, inspectore, pe mine nu mă deranjează absolut deloc. Ba chiar pot să vă recomand două, trei locuri unde priveliștea e sublimă.

— Bun, oftă polițistul, la celulă cu zevzecii ăștia doi și băgați-mi-l pe păcălici primul.

— Așteptați! imploră Paul. Dacă un cetățean francez ar veni să depună mărturie pentru identitatea mea, dacă v-ar aduce și dovada, ne-ați îngădui să plecăm?

— Dacă vine până într-un ceas, pot să mă mai gândesc, după aceea mi se termină tura și va trebui să așteptați până mâine dimineață.

— Pot să dau un telefon?

Inspectorul răsuca aparatul pus pe biroul său și-l împinse spre Paul.

*

— Vorbești serios?

— Păi da.

— La ora asta?

— În soiul acesta de împrejurări, nu ne alegem momentul.

— Și pot să știu de ce?

— Ascultă-mă, Cristoneli, pentru că n-am timp. Fugi la birou, iei o copie după toate documentele mele și vii la comisariatul din arondismentul IX în mai puțin de-o oră, altfel, îmi semnez următoarea carte cu Tchiung Chan Voo.

— Cine e Tchiung Chan Voo?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar sigur e cineva pe care îl cheamă așa la editorul meu coreean! urlă Paul.

Cristoneli îi închise telefonul în nas.

— O să vină? întrebă Mia cu o voce rugătoare.

— Cu el, totul e posibil, răspunse Paul circumspect, punând la loc receptorul.

— Bine, reluă inspectorul ridicându-se, dacă domnul la care urlați adineauri e destul de prost ca să vă facă un serviciu, o să dormiți acasă la voi, în cazul contrar, avem și noi niște pături. Franța e o țară civilizată.

Paul și Mia fură escortați spre celule. Din curtoazie, fură scutiți de aceea în care se trezeau doi bețivani.

Ușa se închise în urma lor. Mia se așează pe o bancă și-și luă capul în mâini.

— N-o să mă ierte niciodată.

— Doar n-am călcat o bătrânică. De ce să-ți faci griji? N-are cum să afle că suntem aici.

— Împărțim același apartament, când o să se întoarcă de la restaurant, o să vadă că nu-s acasă și nici mâine dimineață n-am să fiu.

— La vârsta dumitale ai dreptul să dormi și-n altă parte, nu? Îți e doar asociată sau...?

— Sau ce?

— Nu, nimic.

— M-am prefăcut că am o migrenă ca să nu lucrez în seara asta, deși ea avea nevoie de mine.

— Recunosc că e urât.

— Mulțumesc pentru faptul că învârtești cuțitul în rană.

Paul se așează lângă ea și rămase tăcut.

— O idee, dar nu-i decât o idee, declară el într-un sfârșit. Poate că nu merită să le povestești micilor lorzi tărășenia cu interpelarea, cătușele și comisariatul.

— Glumești, e fără nicio îndoială partea pe care o vor prefera din toată seara. Granny care și-a petrecut noaptea la secție!

*

Auziră o cheie care se învârtea în broască. Ușa celulei se deschise și un polițist le ordonă să iasă. Îi conduse în biroul inspectorului, unde Cristoneli, după ce prezentase o copie a permisului de ședere al lui Paul, semna un cec ca să plătească amenda.

— Perfect, zise inspectorul. Dumneavoastră puteți pleca cu el.

Întorcându-se, Cristoneli descoperi prezența Miei și îl fulgeră pe Paul din priviri.

— Cum adică, i se adresă el din nou scandalizat inspectorului, la prețul ăsta nu pot să-i iau pe amândoi?

— Doamna nu are niciun document!

— Doamna este nepoata mea! asigură Cristoneli, lucru pe care îl afirm pe onoarea mea.

— Dumneavoastră sunteți italian, iar nepoata e englezăoică? Ia te uită, ce mai internațională!

— Sunt naturalizat francez, domnule inspector! ripostă Cristoneli, și, într-adevăr, în familia mea, suntem europeni de trei generații încoace, meteci sau avangardiști, după cât de deschis la minte sunteți.

— Cărați-vă de-aici, iar pe dumneavoastră, domnișoară, vreau să vă revăd mâine după-masă cu pașaportul, e clar?

Mia încuviință dând din cap.

*

Ieșiți din comisariat, Mia îi mulțumi lui Cristoneli care o salută cu respect.

— A fost o plăcere, domnișoară. E ciudat, dar am impresia că ne-am mai întâlnit, chipul dumneavoastră îmi e cunoscut.

— Mă îndoiesc, răspunse Mia roșind. Poate cineva care îmi seamănă?

— Probabil, și totuși, aș fi jurat...

— Ce jalnic! șuieră Paul.

— Dar ce-i cu dumneata? zise Cristoneli, uitându-se la el.

— Așa abordezi dumneata femeile, cu trucurile astea vechi și răsuflate? „Sunt sigur că ne-am mai întâlnit undeva“, repetă el strâmbându-se ușor. Lamentabil!

— Ai mințile vraiste, dragule, eram într-un totul sincer, sunt sigur că am mai văzut-o pe domnișoara.

— Ei bine, nu ne pasă, ne grăbim, caleașca domnișoarei se va transforma în curând în bostan, o să ne spunem salamelecuri în altă seară.

— Și-un mulțumesc! bombăni Cristoneli.

— Se înțelege de la sine, mulțumesc mult și, acum, la revedere.

— Se înțelege de la sine și că o să-ți rețin amenda din avans...

*

— Arătați ca un cuplu bătrân, îi scăpă Miei, amuzată, când Cristoneli se urcă în coupé-ul lui.

— Mai ales el e bătrân. Hai să ne grăbim. La ce oră se întoarce asociata dumatăle de la restaurant?

— În general, între unsprezece și jumătate și miezul nopții.

— Ceea ce ne lasă în cel mai rău caz douăzeci de minute și-n cel mai bun cincizeci!

O trase pe Mia într-o cursă nebunească până la mașină.

După ce-i deschise portiera și-i ordonă să-și pună centura, demară în trombă.

— Unde locuiești?

— Strada Poulbot, Montmartre.

Iar Saab-ul traversă rapid Parisul. Paul intră pe culoarele autobuzelor, se strecură printre taxiuri, fu înjurat la greu de un motociclist pe care mai că nu-l agățase în piața Clichy, de niște pietoni pentru că trecuse pe o culoare portocalie cu nuanțe clare de roșu pe strada Caulaincourt și o coti pe strada Joseph-de-Maistre scrâșnind din pneuri.

— Am avut destule bătăi de cap cu poliția în seara asta, ar trebui să ridici piciorul de pe accelerație, sugerează Mia.

— Și dacă ajungem după ce se întoarce asociata dumitale?

— OK... dă-i bice!

Mașina goni pe strada Lepic. Pe strada Norvins, Mia se făcu mică pe scaunul ei.

— Aici e restaurantul?

— Numai ce-am trecut prin fața lui, șopti ea.

Ultima curbă pe strada Poulbot. Mia arată cu degetul spre o clădire. Paul frână brusc.

— Grăbește-te, zise el, o să ne zicem la revedere altă dată.

Se uitară unul la celălalt și Mia se năpusti spre ușa imobilului. Paul așteptă ca ea să intre, așteptă chiar un pic mai mult, cercetă din privire fațada clădirii și zâmbi văzând cum ferestrele de la ultimul etaj se aprind scurt înainte de a se stinge la loc. Se pregătea să demareze când zări o femeie urcând strada și intrând în bloc. Claxonă de trei ori și plecă.

Daisy intră în apartament, frântă de oboseală, salonul era cufundat în întuneric. Aprinse lumina și se prăbuși direct pe canapea. Privirea i se îndreptă spre măsuță, apoi spre o carte. O apucă și examinează din nou fotografia autorului.

Se duse să bată ușor la ușa camerei Miei și o întredeschise.

Mia se prefăcu că se trezește.

- Cum te simți?
- Mai bine, mâine o să fiu în formă.
- Nici nu știi ce bine-mi pare.
- N-a fost prea greu la restaurant în seara asta?
- În ciuda ploii, a fost multă lume.
- A plouat mult?
- Așa se pare. A plouat cumva și în apartament?
- Nu, ce idee, dar de ce?
- Așa.

Daisy închise ușa fără niciun alt comentariu.

*

Paul își parchează mașina și urcă în apartament. Se așează la birou ca să se apuce de un nou capitol în care cântăreața lui mută se aventura pe acoperișurile Operei, când ecranul telefonului său mobil se aprinse.

Micii mei lorzi mi se alătură ca să îți spunem că viitoarea lor bunică a petrecut o seară minunată.

Te-ai întors la timp?

Dacă mai întârziem două minute, era vai de capul meu.

Am claxonat ca să te atenționez.

Am auzit.

Colega de apartament nu a bănuț nimic?

Cred că mi-a văzut impermeabilul care ieșea de sub plapumă.

Dormi în impermeabil?

N-am avut timp să-l scot.

Îmi pare sincer rău pentru comisariat...

Facem amenda pe din două? Insist.

Nu, ești invitata mea.

Mergem să vizităm catacombele săptămâna viitoare?

Se pune sau nu?

Nu se pune.

Nu văd de ce.

De-aia așa!

Într-adevăr, e un motiv
foarte bun.

Așadar, ești de acord?

N-ai prefera o expoziție la Grand
Palais, e cu mai puțini morți.

Ce expoziție?

Stai să mă uit.

Stau.

Tudorii.

Mi s-a luat de Tudori...

Muzeul Orsay?

Grădina Luxembourg?

De acord.

Lucrezi?

Încerc.

Te las atunci. Poimâine, la
trei după-masă?

La intrare, pe strada
Guynemer.

Ecranul se stinse și Paul se întoarse la romanul său.
Cântăreața înainta pe acoperiș, când ecranul se aprinse
din nou.

Mor de foame.

Și eu.

Dar eu nu pot să ies de la
mine din cameră.

Scoate-ți impermeabilul și încearcă să
te furișezi până la frigider.

Bună idee... Acum, te las
pe bune să lucrezi.

Mulțumesc.

Paul își puse telefonul pe birou. Privirea îi părăsea întruna ecranul ca să se întoarcă spre mobil. Dezamăgit, îl băgă într-un sertar pe care îl lăsa totuși deschis.

*

Mia se dezbracă în liniște, își puse un halat de baie și întredeschise ușa de la cameră. Întinsă pe canapeaua din salon, Daisy citea romanul lui Paul. Mia se duse la loc în pat și-și petrecu ceasul următor ascultând cum îi chiorăie mațele.

11.

Se simțea vinovat că nu scrisese îndeajuns în ultimele zile. Iar seara nu schimbase lucrurile-n bine. Voia să mai lucreze la primele capitole, să-i placă lui Kyong, chiar dacă încă nu-i răspunsese, fapt la care se gândea mult.

Trase perdelele ca să cufunde încăperea în întuneric, își aprinse lampa de pe birou și se așeză în spatele ecranului.

Ziua fu prolifică, zece pagini, cinci cafele, doi litri de apă și trei pachete de chipsuri în șapte ore.

Acum îi era foame, o foame de lup, așa că se gândi că venise timpul să o dea încolo de muncă și să se ducă la cafeneaua de la parterul blocului. Nu era cea mai bună din tot arondismentul, dar măcar n-avea să mănânce singur. Când se așeza la tezghea, proprietarul îi povestea mereu despre una, alta. El îi aducea la cunoștință noutățile cartierului. Care vecin murise sau divorțase, care se mutase, care magazin se deschisese ori închisese, schimbările meteo, dar și scandalurile politice, tot freamățul orașului și al vieții îl ajungea prin glasul lui Mustață, căci astfel îi spunea Paul proprietarului cafenelei.

Întors acasă, trase perdelele ca să vadă cum se lasă seara și își aprinse iarăși calculatorul. Intră în căsuța e-mail, nu descoperi nicio veste de la Kyong, ci un alt mesaj.

Dragă Paul,

Sper că totul e OK. Sejurul nostru în sudul Franței a fost magic, mă întreb și-acum de ce am stat patru ani la Paris în loc să mă instalez în Provența. Când văd amabilitatea oamenilor, frumusețea peisajelor, piețele sub cerul liber și vremea minunată... pe scurt, poate că ar trebui să te gândești la toate acestea. Fericirea se află adesea mai aproape de noi decât ne imaginăm.

Ne-a fost foarte dor de tine. Suntem pentru câteva zile în Italia, unde numai ce-am ajuns. Portofino este unul dintre cele mai frumoase orașe pe care le cunosc, toată Liguria este fermecătoare.

Ne-am hotărât să ne ducem apoi la Roma și de acolo o să ne întoarcem direct la San Francisco.

O să te sun de cum ajungem acasă. Dă-ne vești, ce mai e nou în viața ta?

Lauren te sărută, eu, la fel.

Arthur

Mail-ul fusese trimis cu câteva minute mai devreme, Paul presupuse că Arthur încă nu se deconectase și îi răspunse fără întârziere.

Moșule dragă,

Sunt încântat că sejurul se petrece cum nu se poate mai bine. Ar trebui să-l prelungiți, mai ales că

am dat, printr-o întâmplare dintre cele mai întâmplătoare, peste un site de imobiliare, cu închirieri pe termen scurt. Am vrut să-l testez, căci mi s-au spus numai lucruri nemaipomenit de bune despre el, iar apartamentul vostru a făcut furori.

M-am ocupat de tot. Chiriașii voștri, pe care i-am ales pe sprânceană, un cuplu fermecător cu cei patru copii ai lor cu tot, o să rămână acolo până la sfârșitul lunii. Chiria o să fie plătită direct în contul agenției, nu ai decât să te duci să ieși cecul. Iată un fapt care, sper eu, va contribui la finanțarea călătoriei voastre în Italia.

Și acum suntem chit!

Altfel, nimic special în viața mea, din moment ce chestia asta te interesează, cu excepția faptului că scriu mult și că data plecării la Seul se apropie cu pași mari.

Sărut-o pe Lauren din partea mea.

Paul

Pe ecran apăru imediat:

Spune-mi că n-ai făcut una ca asta?!!!

Savurându-și răzbunarea, Paul șovăi dacă să-l mai lase pe Arthur să se perpelească, dar știind că acesta l-ar fi hărțuit, preferă să-i răspundă înainte de a se apuca din nou de treabă.

Arthur,

Dacă nu mi-ar fi fost teamă că finul meu o să petreacă mai mult timp decât se cuvine la nașă-sa,

aș fi îndrăznit fără nicio șovăire, dar sunt prea bun, de-aici o să mi se tragă sfârșitul.

Acestea fiind spuse, n-ai nimic de pierdut dacă aștepți.

Te sărut.

Paul

După care se lăsă cuprins de noaptea pe care o consacra, întreaga, scrisului unui nou capitol.

*

— Cum l-ai întâlnit?

— Pe cine?

— Pe el, răspunse Daisy împingând cartea pe bar.

— Nu m-ai crede.

— Când ai dat buzna la mine acasă cu bocceluța ta, când mi-ai cerut să te găzduiesc, când ai bocit o noapte întreagă în brațele mele din pricina sorții pe care ți-a rezervat-o David, dând toată vina pe el, te-am crezut sau nu?

— Pe site-ul tău de întâlniri, mărturisi Mia lăsând ochii în jos.

— Știam eu că i-am văzut fața pe undeva, bombăni Daisy. Pe bune că ai un tupeu!

— Nu e ce crezi, mă jur.

— Te rog, nu te jura, e ceva sfânt.

Daisy trecu prin fața Miei și se duse să pregătească sala de mese.

— Lasă, zise Mia alăturându-i-se, e treaba mea, tu ai destule de făcut în bucătărie.

— În restaurantul meu, o să fac mai ales ce vreau eu.

— Mă dai afară?

— Te-ai îndrăgostit?

— Deloc, protestă Mia, cu vehemență, e doar un prieten.

— Un prieten în ce fel?

— Cineva cu care vorbesc, fără nici cea mai mică ambiguitate.

— În mintea lui sau în mintea ta?

— A amândurora, așa ne-am înțeles de la prima cină.

— Să-nțeleg că ați mâncat împreună? Când? În seara când dormeai cu impermeabilul pe tine pentru că aveai o migrenă oftalmică?

— Nu, în seara aia eram la Operă.

— Din ce în ce mai bine!

— Când ți-am povestit că am fost la cinema.

— Suedezul! Și-n tot timpul ăsta m-ai mințit?

— Tu ai spus că e suedez.

— Și mobilul?

— A fost adevărat, îl uitase.

— Și migrena ta?

— Trecătoare...

— Înțeleg!

— Nu-i decât un prieten, Daisy, pe care, de altfel, aș putea să ți-l prezint, sunt sigură că v-ați plăcea unul pe celălalt.

— Și mai ce?!

— Lucrează noaptea, ca și tine, e un pic stângaci, dar foarte caraghios, ca și tine, e american, stă la Paris și e singur, ca și tine.

— Și ție nu-ți place de el?

— Aproape singur.

— Ia uită tu de mine, haide, eu mi-am luat doza de planuri prăpădite cu falși celibatari. Bun, pui mesele sau vopsești tavanul?

Mia nu se lăsă rugată și luă un teanc de farfurii pe care le așează pe mese. Daisy se duse la ea în bucătărie și se apucă de curățat niște legume.

— Ar trebui măcar să-l întâlnești, zise Mia.

— Nu!

— Dar de ce?

— Pentru că treaba asta nu merge niciodată așa, apoi pentru că este „aproape“ singur și mai ales pentru că îți place mai mult decât crezi.

Mia se întoarse spre Daisy, cu mâinile înfipte-n șolduri.

— Știu totuși ce simt!

— A, da? Și de când? Străbați Parisul ca să-i dai înapoi telefonul, minți ca o școlăriță, te duci la Operă...

— Nu, nu la Operă, ci pe Operă!

— Poftim?

— N-am asistat la vreo reprezentație, m-a dus pe acoperișuri, ca să văd Parisul noaptea.

— Ori ești cu adevărat ingenuă, ori te minți pe tine însăși, dar, în ambele cazuri, păstrează-ți scriitorul și lasă-mă pe mine-n pace.

Mia își încruntă sprâncenele și rămase pe gânduri.

— La treabă, clienții nu mai întârzie mult! strigă Daisy.

*

La ora 2 noaptea, Paul încă se mai poticnea în ultimul rând al paragrafului. Pentru seara asta, era de preferat să se oprească aici. Își mai consultă o dată căsuța de e-mail și dădu în sfârșit peste un răspuns al lui Kyong pe care îl scoase la imprimantă. Îi plăcea să-i descopere cuvintele puse pe hârtie, așa îi părea mai puțin virtuală.

Apucă foaia din cutia imprimantei și așteaptă să fie în așternuturi ca s-o citească.

Câteva minute mai târziu, stinse lumina și strânse perna în brațe.

*

La ora 3 dimineța, Mia fu trezită de vibrațiile telefonului. Îl apucă de pe noptieră. Prenumele lui David clipea pe ecran.

Inima începu să-i bată nebunește. Puse telefonul la locul lui, se întinse și strânse perna în brațe.

12.

Mia ajunsese cu întârziere în fața porților grădinii Luxembourg. Îl căută pe Paul și-și luă telefonul ca să-i trimită un mesaj.

Unde ești?

Pe o bancă.

Care bancă?

Mi-am pus un impermeabil galben ca să mă recunoști.

Pe bune?

Nu!

Când o văzu sosind, Paul se ridică și îi făcu semn cu mâna.

— Ia te uită, astăzi dumneata ți-ai pus un impermeabil, zise ea, deși nu plouă.

— Rămâne de văzut, răspunse el pornind la pas, cu mâinile la spate.

Mia îl urmă.

— Toată noaptea a fost numai din pagini albe?

— Nu, am terminat chiar și un capitol, o să-ncep un altul diseară.

— Vrei să facem o partidă? îi propuse ea arătând spre jucătorii de petancă.

— Știi să joci?

— N-are cum să fie foarte complicat.

— Ba da, e foarte complicat, totul e complicat în viață.

— Ești prost dispus?

— Dacă am să câștig, îmi pregătești cina!

— Și dacă pierzi?

— Ar fi necinstit să te las să speri... am devenit profesionist la jocul acesta idiot.

— O să-mi încerc totuși norocul, replică Mia înaintând spre pista de joc.

Îi întrebă pe cei doi jucători care stăteau de vorbă pe niște scaune dacă ar accepta să le împrumute materialul și, în fața reticenței lor, se aplecă spre cel mai în vârstă ca să-i șoptească la ureche câteva cuvinte. Bărbatul începu să zâmbească și îi arătă terenul unde zăceau bilele și ținta, purcelușul.

— Îi dăm drumul? îi zise ea lui Paul.

Paul începu prima tură și aruncă purcelușul. Așteptă să se imobilizeze, se aplecă legănându-și brațul și trase. Bila descrise în aer un arc de cerc înainte de a se rostogoli pe teren și de a se opri lângă țintă.

— Mai aproape de-atât nici că se poate, fluieră el. E rândul dumitale.

Mia se pregăti sub privirea amuzată a celor doi bătrânei care păreau interesați de partidă. Bila i se ridică mai puțin decât a lui Paul și se opri la câțiva centimetri în spatele ei.

— Nu-i rău, dar nu-i de-ajuns, se bucură Paul.

Imprimă celei de-a doua aruncări o ușoară mișcare de rotație din încheietura mâinii. Bila le ocoli ușurel pe celelalte două care se aflau deja pe pistă și se lipi de țintă.

— Și uite-așa, exultă Paul, triumfător.

Mia se poziționează, miji ochii și ținti. Cele două bile ale lui Paul fură propulsate departe, pe când cele ale Mieii păreau că înconjoară purcelușul.

— O, ce i-a mai tras-o! strigă unul dintre bătrânei, iar celălalt izbucnea în râs.

— Și uite-așa, declară Mia.

Paul o privi, aiurit, și se îndepărtă.

Mia îi salută pe cei doi bărbați care o aplaudau și alergă spre Paul.

— Nu-i frumos să nu știi să pierzi! zise ea prinzându-l din urmă.

— Pentru că vrei să mă faci să cred că era prima oară când jucai?

— Toate verile mele în Provența⁹... nu le ascuți nicio dată pe femei când îți vorbesc.

— Ba da, te ascultam, protestă Paul. În seara aia, cu riscul de a-ți aminti circumstanțele întâlnirii noastre, nu eram chiar în toate mințile.

⁹ Petanca este un joc extrem de popular în sudul Franței. (N.t.)

- Ce-i cu dumneata?
Paul scoase o foaie de hârtie și i-o întinse.
- L-am primit ieri seară, mormăi el.
Mia se opri ca să citească.

Dragă Paul,

Sunt fericită că vii la Seul, chiar dacă nu vom avea vreme să ne bucurăm unul de celălalt așa cum mi-aș fi dorit. Târgul de carte îmi impune o serie de obligații profesionale de la care nu mă pot sustrage. Vei fi surprins în mod agreabil de primirea pe care ți-o vor rezerva cititorii tăi și mult mai solicitat decât mine. Ești celebru aici, oamenii te așteaptă cu nerăbdare. Pregătește-te să muncești mult. La rândul meu, mă voi elibera cât îmi va fi cu putință și te voi duce să vizitezi orașul... dacă editorul tău ne acordă acest timp.

Mi-ar fi plăcut să te primesc la mine acasă, dar este imposibil. Familia mea locuiește în același bloc cu mine și tatăl meu este foarte sever. Un bărbat care să doarmă la fiica lui ar fi o încălcare a regulilor de bun-simț pe care nu ar tolera-o. Îți bănuiesc dezamăgirea și o împărtășesc, dar trebuie să înțelegi că moravurile și cutumele de-aici nu sunt aceleași ca la Paris.

Mă bucur să te văd în curând.

Să ai o călătorie plăcută.

Traducătoarea ta preferată.

Kyong

- E cam rece, fu de acord Mia înapoindu-i foaia de hârtie.

- De gheață, da!
- Nu trebuie să exagerezi în niciun fel și să știi să citești printre rânduri. Văd multă pudoare în mesajul ei.
- Când vine la Paris, nu pudoarea o caracterizează.
- Dar acum ai să fii la ea acasă, nu-i același lucru.
- Femeie fiind, dumneata trebuie să știi mai bine decât mine să citești printre rânduri. Mă iubește sau nu mă iubește?
- Sunt sigură că te iubește.
- De ce n-o scrie, e un lucru așa de greu de mărturisit?
- Când cineva e pudic, da.
- Când iubești un bărbat, dumneata nu i-o spui?
- Nu neapărat.
- Ce anume te împiedică?
- Frica, răspunse Mia.
- Frica de ce?
- Frica de a provoca frică.
- Cât e de complicat totul! Și-atunci, ce trebuie să facă cineva, să spună ori să nu spună, atunci când e îndrăgostit.
- Trebuie să aștepte un pic.
- Să aștepte ce, să fie prea târziu?
- Să nu fie prea devreme.
- Și de unde știi când a venit momentul să dezvălui adevărul?
- Când te simți în siguranță, presupun.
- Te-ai simțit vreodată în siguranță?
- Da, mi s-a întâmplat.
- Și i-ai spus că îl iubești.
- Și asta.
- Iar el ți-a spus că te iubește?
- Da.

Chipul Miei se întuneacă, lucru de care Paul își dădu seama.

— Numai ce te-ai despărțit, iar eu m-apuc să-ți redeștept necazul cu bocancii mei cu tot, sunt cam egoist.

— Nu, mai degrabă înduioșător. Dacă toți bărbații ar avea curajul de a arăta că și ei știu să fie fragili, faptul acesta ar schimba așa de multe lucruri.

— Crezi că trebuie să-i răspund?

— Cred c-ai s-o revezi în curând și, când ai să fii cu ea, o să se lase cucerită de farmecul dumatăle.

— Îți bați joc de mine, nu-i așa? Știu, sunt ridicol.

— Dar deloc, ești sincer, să nu cumva să te schimbi.

— Ai poftă de-o gofră cu Nutella?

— De ce nu, oftă Mia.

Paul o trase spre chioșc. Cumpără două gofre și i-o oferă pe prima Miei.

— Dacă s-ar întoarce, zise el cu gura plină, dacă ți-ar cere iertare, i-ai da o a doua șansă?

— Habar n-am.

— Nu te-a mai sunat de când...

— Nu, îl întrerupse Mia.

— Bun, într-acolo e bazinul unde țăncii se joacă de-a navigatul cu corăbioarele lor cu tot, dar noi n-avem copii, într-aici sunt plimbările pe măgari... nu te tentează?

— Nu prea, nu.

— Perfect, văd și-așa destul de mulți măgari. În direcția asta, terenurile de tenis, dar noi nu jucăm tenis, cred că n-am uitat nimic! Hai de-aici, mi s-a luat de grădina asta și de cuplurile astea care se pupă întruna.

Mia îl urmă pe Paul spre ieșirea în strada Vaugirard. Coborâra pe strada Bonaparte, ocoliră piața Saint-Sulpice unde se ținea un târg de vechituri.

Îi străbătură aleile și se opriă în fața unui stand.

— E drăguț, reluă Mia, uitându-se la un ceas vechi.

— Da, dar sunt prea superstițios ca să port un obiect care i-a aparținut cuiva. Sau ar trebui să știu dacă persoana respectivă a fost fericită. Nu-ți râde de mine, dar cred în memoria obiectelor. Ele emit unde bune sau rele.

— Serios?

— În urmă cu câțiva ani, am cumpărat la un târg de vechituri aidoma acestuia un prespapier din cristal. Vânzătorul m-a asigurat că data din veacul al XIX-lea. Nu l-am crezut nicio clipă, dar înăuntru era gravat un chip de femeie care mi se părea drăguț. Din ziua în care l-am cumpărat n-am avut parte decât de căcaturi.

— Ce fel de căcaturi?

— Îți stă bine când vorbești urât din când în când.

— Cum adică?

— Nu știu, dar cu accentul dumitale, ai un ceva anume sexy. Unde rămăsesem?

— La căcaturile dumitale.

— Zău că-ți stă bine! Totul a început cu o țeavă spartă, a doua zi mi s-a stricat calculatorul, a treia zi mi-au ridicat mașina, în weekend am avut o gripă țeapănă, luni, vecinul de sub mine a făcut infarct și apoi, de cum puneam vreo cană pe birou lângă prespapier, o și răsturnam. Într-o zi, s-a spart până și toarta, mai că nu m-am fript pe picioare. De altfel, atunci am și început să-i suspectez puterile malefice. Eu care îți vorbeam despre sindromul paginii albe, apoi a fost alb, alb și nimic altceva decât alb, de parcă scriam pe coasta muntelui Kilimanjaro. M-am împiedicat și în covor, mi-am rupt nasul când am căzut cu fața în jos, atunci să mă fi văzut, cu sângele curgându-mi gârlă, cu capul pe spate, urlând la mine-n

apartament. După aceea am leșinat. Din fericire, unul dintre colegii mei scriitori e clarvăzător. O dată la două săptămâni, iau cina cu câțiva confrăți într-un bistrou, ne mai spunem unii altora ce scriem. De altfel, n-am să mă mai duc, întâlnirile astea sunt sinistre. Descoperindu-mă cu pansamentul pe nas, s-a temut pentru soarta mea, i-am povestit ce mi se tot întâmpla de când cumpărasem prespapierul cu pricina. A închis ochii și m-a întrebat dacă în sticlă era incrustat un chip.

— Nu pomeniseși de el?

— Poate, nu-mi mai amintesc. Pe scurt, mi-a sugerat să scap de prespapier cât mai repede cu putință, dar cu grijă să nu cumva să-l sparg, ca să nu eliberez puterile malefice, lucru de la sine înțeles, desigur.

— L-ai aruncat la gunoi? întrebă Mia strângând din buze.

— Mai mult de-atât. L-am înfășurat într-o cârpă groasă și l-am legat bine. Mi-am recuperat mașina, am mers până la podul Alma și baldâbâc, în Sena.

Mia nu se mai putu abține multă vreme și izbucni în râs.

— Să nu te schimbi, zise ea, cu ochii împăienjeniți. Te ador.

Paul o privi, interzis, și o porni iar la pas.

— La dumneata, să-ți bați joc de mine e o manie.

— Îți jur că nu... Și necazurile au încetat după ce-ai înecat prespapierul?

— Ei bine, da, imaginează-ți. Totul a reintrat în normal.

Mia râse în hohote și se agăță de brațul lui când Paul iuți pasul.

Trecură prin fața unei librării specializate în manuscrise vechi. Într-o vitrină tronau o scrisoare a lui

Victor Hugo și un poem de Rimbaud mângălit pe o foaie dintr-un caiet.

Mia le privi, emoționată.

— Un poem sau o scrisoare frumoasă n-au cum să poarte ghinion, nu-i așa?

— Nu, nu cred, reluă Paul.

Ea împinse ușa magazinului.

— E așa de frumos să ții în mâini o scrisoare a unui scriitor ilustru, e ca și cum ai intra în intimitatea lui, i-ai deveni confident. Peste un secol, oameni ca noi se vor minuna descoperindu-le pe acelea pe care le adresai traducătoarei dumitale. Ea îți va fi devenit soție, iar scrisorile acestea vor fi marcat începutul unei prețioase corespondențe.

— Nu sunt un scriitor ilustru, nu voi fi niciodată.

— Nu sunt de părerea dumitale.

— Ai citit vreunul din romanele mele?

— Două. Iar scrisorile mamei din primul m-au făcut să plâng.

— E-adevărat?

— Nu pot să scuip aici, ar fi ceva foarte urât, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

— Nu arăți de parcă ți-ar părea rău, e prima oară când te văd zâmbind astăzi.

— Mărturisesc că sunt mulțumit, nu pentru că ai plâns... ba da, un pic, totuși. Ca să sărbătorim toate acestea, te duc să mâncăm o prăjitură la Ladurée. E la doi pași de-aici și, dacă n-ai gustat niciodată din pricormigdalele lor, încă n-ai cunoscut voluptatea absolută. În sfârșit, poate că dumneata da, din moment ce ești bucătăreasă-șefă.

— De acord, dar apoi va trebui să mă întorc la restaurant, bucatele mele n-ar putea fi voluptuoase dacă eu nu-s la cratițele mele.

Se așezară la o masă într-un colț și comandară o ciocolată caldă pentru Mia, o cafea pentru Paul și un asortiment de pricomigdale. Pregătindu-le platoul, chelnerița nu-i scăpa din ochi; Paul și Mia o surprinseră șoptindu-i ceva colegei sale în timp ce-i privea.

La naiba, m-a recunoscut. Unde sunt toaletele? Nu, nu toaletele, chelnerița o să-i vorbească în lipsa mea. Dacă povestește cuiva, oricui, că m-a văzut aici în compania unui bărbat, Creston mă omoară. Să-i spun că mă confundă cu altcineva și să fiu convingătoare e singurul lucru care-mi rămâne de făcut.

Chelnerița se întoarse câteva clipe mai târziu și, aranjând cămile, întreabă cu o voce timidă:

— Scuzați-mă, dar e incredibil cât de mult semănați cu...

— Nu semăn cu nimeni, replică Paul pe un ton autoritar, nu sunt nimeni!

Foarte jenată, tânăra femeie se îndepărtă după ce-și ceru iertare.

Mia, al cărei chip se înroșise, își puse ochelarii de soare și se întoarse spre Paul.

— Îmi pare rău, se scuză el, mi se mai întâmplă din când în când.

— Înțeleg, răspunse Mia a cărei inimă bătea cu o sută la oră. Nu ești celebru doar la Seul.

— Poate un pic în cartierul ăsta, dar nu mai departe. Crede-mă, pot să petrec două ore într-un Fnac¹⁰ fără ca

¹⁰ Cunoscută rețea de librării din Franța. (N.t.)

vreun librar să mă recunoască și, de altfel, e mai bine așa. E o cititoare, n-ar fi trebuit să reacționez astfel, sunt timid, ți-am mai spus-o, nu?

— *Ego-ul dumitale tocmai mi-a salvat viața!* Nu-i nicio problemă. Data viitoare, adu-i una dintre cărțile dumitale cu dedicație, cu siguranță o să-i facă plăcere.

— E o idee excelentă.

— Că veni vorba, ce mai face cântăreața dumitale de operă?

— Criticul a urmărit-o până la ea acasă. A abordat-o, fără să-i dezvăluie bănuielile sale. Se prezintă drept scriitor, pretinde că seamănă cu personajul romanului său. Cred că începe să aibă niște sentimente care îl tulbură.

— Iar ea?

— Habar n-am, e prea devreme ca s-o spun. Ea nu-i mărturisește că i-a remarcat de multă vreme prezența, îi e teamă și, în același timp, se simte mai puțin singură.

— Ce-o să hotărască?

— Să fugă, cred, ca să-și păstreze taina. Nu poate să fie sinceră cu el și să-l mintă în privința adevăratei sale identități. Mă bătea gândul să-l aduc în scenă pe fostul ei impresar. Dumneata ce părere ai?

— Nu știu, ar trebui să citesc înainte de a-ți spune ce și cum.

— Ți-ar plăcea să descoperi primele capitole?

— Dacă vrei dumneata, aș fi foarte fericită.

— N-am dat niciodată la citit niciunul dintre manuscrisele mele înainte să fie gata, cu excepția lui Kyong. Dar părerea dumitale ar putea să conteze mult.

— Perfect, când te vei simți pregătit, voi fi prima dumi-tale cititoare și-ți promit să-ți spun ce cred.

— În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea să vin într-o seară să gust din mâncărurile dumi-tale.

— Nu, nu vreau. Un bucătar-șef nu-i niciodată foarte simpatic la orele de vârf. Multă agitație, sudoare... nu te supăra pe mine, dar chiar nu vreau.

— Înțeleg, zise Paul.

Se despărțiră în fața stației de metrou Saint-Germain-des-Prés. Paul trecu prin fața clădirii editorului său și i se păru că-l zărește la fereastra biroului. Își văzu mai departe de drum și se întoarse acasă.

Își consacră seara manuscrisului său, încercând să imagineze ce-avea să se întâmple cu fosta cântăreață. Cu cât înainta în poveste, cu atât căpăta mai mult înfățișarea Miei, felul ei de a merge, de a răspunde la o întrebare printr-o altă întrebare, zâmbetul ei fragil când se simțea emoționată, hohotele de râs, privirile absente, eleganța ei discretă. Se băgă în pat când se lumina de ziuă.

★

Paul fu trezit de un apel de la editorul său după orele prânzului. Cristoneli îl aștepta la birou. Pe drum, se opri să-și cumpere un croissant, îl măncă la volanul Saab-ului și ajunse cu numai o jumătate de ceas întârziere.

Cristoneli îl primi cu brațele deschise, iar Paul se temu de o lovitură sub centură.

— Am două vești bune, exclamă editorul, de-a dreptul grozăvitoare.

— Începe cu cea real!

Cristoneli se uită lung la el, mirat.

— Am primit un mesaj de la coreeni, ești invitat la jurnalul de seară care va fi urmat de o mare emisiune literară.

— Și cea bună?

— Dar tocmai ți-am spus-o!

— Am un trac de-mi vine să mor când dau dedicații undeva unde sunt mai mult de douăzeci de persoane, cum vrei dumneata să apar la televizor? Ai chef să leșin în direct?

— N-o să fiți decât voi doi în platou, n-are niciun sens să ai trac.

— Noi doi?

— Murakami este invitatul principal. Îți dai seama de șansa pe care-o ai?

— Din ce în ce mai bine, o s-ajung la televizor cu Murakami. Înainte să dau ochii peste cap, poate c-am să vomit peste pantofii prezentatorului, o să fie de-a dreptul senzațional.

— O idee foarte bună, probabil că o să se vândă tone de cărți încă de-a doua zi.

— Dumneata auzi ce-ți spui eu aici? Sunt incapabil să apar la televizor, o să mă sufoc, mă sufoc deja, o să mor în Coreea în fața a milioane de telespectatori, vei fi complice la o crimă.

— Ia mai lasă comedia, n-ai decât să bei un coniac bun înainte să intri pe scenă și totul o să fie bine.

— Beat la televizor, o să fie grozăvitor!

— Fumează și dumneata ceva.

— Am fumat și eu ceva o singură dată în viața mea și, vreme de două zile, am văzut vaci care zburau pe tavanul camerei mele.

— Ascultă, dragul meu Paul, ai să te stăpânești și totul o să fie minunat.

— Ai spus două vești, care era a doua?

— Din pricina acestui program de presă care se aglomerează întruna, vei pleca mai devreme.

Paul plecă fără să-și salute editorul. Înainte să părăsească birourile, luă un exemplar al ultimului său roman care zăcea pe o masă la intrare.

Coborî pe strada Bonaparte și se opri în fața vitrinei anticariatului. Intră și ieși peste cincisprezece minute, după ce se târguise aprig pentru o bucată mică de bristol scrisă de mâna lui Jane Austen, plătită în trei rate.

Continuându-și drumul, poposi în patiserie, o recunoscu pe chelneriță și o întrebă cum o cheamă.

— Isabelle, răspunse ea, mirată.

Paul deschise exemplarul romanului său și scris pe prima pagină.

Lui Isabelle, fidelă cititoare, cu mulțumirile și scuzele mele pentru ieri.

Cu prietenie,

Paul Barton

Îi întinse volumul, ea citi dedicația fără să priceapă nimic.

Alegând să rămână politicoasă, chelnerița îi mulțumi, lăsă cartea pe tejghea și se întoarse la treaba ei.

*

Avea chef să-l sune pe Arthur, dar nu mai știa dacă prietenul său era tot la Roma sau deja în avionul care îl ducea înapoi în California.

Pe strada Jacob, i-ar fi plăcut să găsească un magazin de unde să poată cumpăra un frate sau o soră, iar dacă nu, măcar să închirieze unul pentru câteva ceasuri. Se vedea deja singur în apartamentul lui, pradă unui atac de panică. Își recuperează mașina pe care o parcase în fața hotelului Bel Ami, răsese strâmb uitându-se la frontispiciu și porni în goană spre Montmartre.

*

— *Uite că am și eu noroc*, bombăni el când dădu peste un loc de parcare pe strada Norvins.

Parcă și urcă strada pe jos.

— Mi-a interzis să vin să mănânc în restaurantul ei, dar nu și să-i fac o vizită. E sau nu o mitocănie? Risc s-o deranjez, dar, pe de altă parte, nu stau mult, îi dau cadouașul, primele capitole din roman, și am plecat. Nu, nu paginile romanului cu darul, ar putea să creadă că cele două intenții sunt legate. Intru, i-l ofer și ies. Da, așa e bine, ba chiar e perfect.

Paul bătu cale întoarsă, băgă manuscrisul în portbagajul Saab-ului și păstră frumosul plic cu fundă care conținea bilețelul lui Jane Austen.

Câteva clipe mai târziu, trecu prin fața restaurantului La Clamada, se uită prin vitrină și dintr-odată încremeni.

Mia, care purta un șorț mare de culoarea violetelor de Parma, pune mesele.

Daisy, care se zărea în bucătărie în fundul sălii, părea să-i dea ordine.

Paul observă scena și grăbi pasul, ascunzându-și chipul cu mâna. De îndată ce trecu de restaurant, merse și mai repede până în piața Tertre.

— De ce minciuna aceasta, ce importanță are dacă e chelneriță sau patroană de restaurant? Și mai fac unii glume pe seama ego-ului bărbaților... ce-ar zice ei acum? Ce-o fi fost în mintea ei? Că n-aș vrea să fiu prieten cu o chelneriță? Ce părere și-a făcut despre mine? De acord, n-am fost foarte amabil cu tipa de la Ladurée, dar a început cu balivernele cu mult timp înainte. Și dă-i cu „mâncarea mea e voluptuoasă"! În același timp, nu-i cine știe ce grav. În alte împrejurări, și eu m-am prefăcut că sunt altcineva. Hai să ne gândim, fie o prind în flagrant... mi-ar plăcea, dar ar fi o dovadă de răutate, fie nu zic nimic și-i întind o mână de ajutor ca să mărturisească adevărul. Ar fi mai elegant așa.

Se așază pe o bancă, își luă mobilul și-i trimise un mesaj Miei.

Ești bine?

Mia își simți telefonul vibrând în buzunarul șortului. Noaptea trecută, David îi lăsase trei mesaje, implorând-o să-l sune înapoi. Până atunci se ținuse tare, n-avea să cedeze acum. Aranjă șervețelele, trăgând cu ochiul la buzunarul ca de cangur al șortului.

— Te uiți să vezi dacă buricul ți-e tot acolo? Întrebă Daisy.

— Nu!

— David mai insistă și acum?

— Așa cred.

— Închide-ți telefonul sau citește-ți mesajul, ai să-mi spargi vasele.

Mia își scoase mobilul și, zâmbind, butonă ceva.

Da, și dumneata?

Ai putea să-mi consacrî un scurt moment?

Sunt la bucătărie.

N-o să dureze mult.

Nu mă deranjează să te sun, dar pentru că
dumneata mi-o ceri, să nu sperî că se pune!

Sunt pe o bancă, în piața Tertre, de data
aceasta fără impermeabil.

Toate bune și frumoase?

Da. Vii?

Lasă-mă cinci minute.

Cu un polonic în mână, Daisy se uita la Mia.

— Iartă-mă, îi strigă Mia. Am ceva de cumpărat. N-ai
nevoie de nimic?

— În afară de cineva care să se îngrijească de sală, nu!

— Tacâmurile sunt puse, iar sala e goală. Mă întorc
într-un sfert de oră, răspunse Mia scoțându-și șorțul.

Se uită în oglinda de deasupra barului, își aranjă părul,
își luă geanta și-și puse ochelarii de soare.

— Să-mi aduci niște Krisprolls, zise Daisy.

Mia ridică din umeri.

— Nu mă duc la supermarket.

*

Grăbi pasul, trecu prin fața caricaturistului fără să-l salute și căută banca pe care ședea Paul.

— Cu ce treabă pe-aici? se interesă ea așezându-se aproape de el.

— Venisem să-ți aduc primele capitole și, cum sunt un mare idiot, le-am uitat acasă. Mi s-ar fi părut o prostie să plec fără să te văd.

— E drăguț din partea dumitale.

— Îmi pare că te frământă ceva... fără nicio aluzie de prost-gust.

— N-am prea dormit. Am visat urât ieri noapte.

— Un coșmar e un vis care a îmbătrânit urât.

Mia îl privi lung.

— De ce te uiți așa la mine? continuă Paul.

— *Pentru că ai spus ce-ai spus, îmi vine să te sărut chiar acum...* Așa.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Din moment ce ți-ai uitat capitolele, dă-mi măcar vești despre cântăreața noastră.

— E bine. De fapt, nu, are o problemă.

— Gravă?

— I-ar plăcea să fie prietenă cu criticul. E adevărat că e din ce în ce mai drăguț cu ea.

— Și ce-o împiedică?

— Poate faptul că nu i-a spus adevărul în ceea ce o privește. Poate că nu acceptă că e doar o simplă plasatoare.

— Ce importanță are?

— Tocmai asta mă întreb și eu.

— Genul acesta de prejudecată nu mai e la modă.

- De când?
- Dacă n-a trecut de faza asta, n-o merită.
- Sunt de acord cu dumneata.
- Nu, nu ține. Trebuie să-i găsești o altă problemă.
- Criticul nu mai are nicio îndoială în privința adevăratei sale identități.
- Dar ea nu știe.
- Desigur, dar cum poate ea să fie sinceră cu el, dacă îl minte?

Mia se uită țintă la Paul și își lăasă ochelarii să-i alunece pe vârful nasului.

- De unde veneai când m-ai sunat?
- De la Saint-Germain, de ce?
- I-ai oferit cartea dumitale chelneriței de ieri?
- E ciudat că-mi pui întrebarea asta, pentru că răspunsul este da.

Mia simți că inima i-o ia la goană.

- Ce ți-a spus?
- De-abia un „mulțumesc” din vârful buzelor. Probabil că e ranchiunoasă.
- Nimic altceva?
- Nu, era multă lume, și-a văzut mai departe de treabă, iar eu am plecat la ale mele.

Mia își scoase ochelarii, ușurată.

- N-am să pot sta mult, zise ea. Voi ai să-mi spui ceva anume? Și pe dumneata pare că te frământă ceva.
- M-am dus la Saint-Germain pentru că m-a chemat editorul. Plec mai devreme în Coreea.
- E o veste nemaipomenită, ai să-ți vezi prietena în curând.
- Vestea proastă constă în ceea ce îmi grăbește plecarea. Sunt invitat la o emisiune de televiziune.

— E formidabil!

— Formidabil e faptul că, de când mi-a dat vestea, m-a apucat tahicardia. Ce-o să pot eu să spun ori să povestesc în emisiunea asta, e groaznic!

— În fața camerelor de luat vederi, nu cuvintele contează, ci muzica lor. Vorbele dumitale n-o să aibă cine știe ce importanță dacă zâmbești; iar dacă ai trac, telespectatorilor li se va părea o chestie încântătoare.

— Dar ce te pricepi dumneata la camerele de filmat? N-ai fost niciodată pe un platou de televiziune. Așa că gata!

— Nu, într-adevăr, replică Mia tușind ușor, iar dacă ar trebui să trec prin așa ceva, aș fi la fel de terorizată ca și dumneata. Vorbeam ca spectatoare.

— Ține, zise Paul scoțând din buzunar plicul cu fundiță, e pentru dumneata.

— Ce e?

— Deschide, ai să vezi. Atenție, e fragil.

Mia scoase bilețelul din plic și îl citi.

— „Trei livre de morcovi, o livră de făină, un pachet de zahăr, o duzină de ouă, o oca de lapte...“, recită Mia. E foarte drăguț că-mi oferi așa ceva, vrei să-ți fac cumpărăturile?

— Uită-te la semnătura de jos, oftă Paul.

— Jane Austen! exclamă Mia.

— În persoană! Recunosc că nu e proza ei cea mai frumoasă, dar voiai ceva intim. Oamenii iluștri trebuie și ei să mănânce.

Fără să se gândească, Mia îl sărută pe Paul pe obraz.

— E așa delicat din partea dumitale, nu știu ce să zic.

— Nu spune nimic.

Mia ținea cartonașul în mâini, mângâindu-i cerneala cu vârful degetului arătător.

— Nu se știe niciodată, reluă Paul, poate că însemnarea aceasta o să-ți inspire vreo rețetă. Mi-am imaginat că ai putea s-o înrămezi și s-o agăți în bucătăria duminică. Într-un anume fel, Jane Austen îți va fi alături când gătești.

— Nimeni nu mi-a oferit niciodată nimic asemănător.

— Nu-i decât o bucată de bristol.

— Redactată și semnată de mâna uneia dintre cele mai mari scriitoare engleze.

— Chiar îți place?

— O s-o port mereu cu mine!

— Iată un lucru care mă face fericit. Du-te, ai probabil ceva pe foc, n-aș vrea ca specialitatea zilei să fie răscoaptă din pricina mea.

— Mi-ai făcut o minunată surpriză.

— Suntem de acord că vizita aceasta era neprevăzută?

— Da, de ce?

— Deci nu se pune!

— Nu, nu se pune.

Mia se ridică și, înainte să plece, îl sărută din nou pe obraz pe Paul.

Caricaturistul văzuse toată scena.

El și Paul o priviră coborând strada.

*

Când ajunse în fața restaurantului La Clamada, telefonul îi vibră iarăși.

Restaurantul duminică e închis duminică?

Da.

Știi ce mi-ar plăcea?

Mia își mușcă buza.

Am putea să luăm prânzul la dumneata,
cu cele mai onorabile intenții.

Prin vitrină, Mia se uită la Daisy.

Colega mea de apartament va fi prezentă.

Vei găti pentru trei.

Ea împinse ușa restaurantului.

Pe duminică atunci, știi adresa, e la ultimul etaj.

Pe duminică.

Mulțumesc, semnat Mia Austen ☺

- Ai găsit ce căutai? întrebă Daisy ieșind din bucătărie.
- Trebuie să-ți vorbesc.
- În sfârșit!

*

Daisy refuză categoric să ia parte la planul Miei.

— Nu poți să mă lași baltă, iar eu nu pot să-l primesc singură acasă la tine.

— Și de ce nu?

— Ar fi dubios.

— Pentru că așa nu e?

— Nu, n-a spus și n-a făcut nimic care să se poată interpreta.

— Nu de el vorbeam, ci de tine.

— Ți-o repet, între noi e începutul unei prietenii. Nu m-am vindecat de David.

— Nu era nevoie să-mi precizezi lucrul ăsta, e de-ajuns să mă uit la fața ta când îți vibrează mobilul. Și totuși, joci un joc periculos.

— Nu mă joc, trăiesc. E simpatic, nu încercă să mă seducă. Are pe cineva, ea e departe, nu facem nimic rău, luptăm amândoi împotriva singurătății noastre.

— Ei bine, mâine la prânz, o să continuați lupta, dar fără mine.

— Nu știu să fac nici măcar o omletă!

— E de-ajuns să spargi niște ouă și să le bați cu un pic de smântână.

— N-are rost să fii rea, îți ceream un serviciu, nimic mai mult.

— Nu sunt rea, nu vreau să fiu complice la un fiasco.

— De ce vezi mereu totul în negru?

— Nu pot să cred că tu-mi spui mie așa ceva. Ai de gând să-i dezvălui cândva adevărul prietenului tău? Te identifiți cu rolul tău de chelneriță așa de mult, că ai uitat cine ești? Ce-o să faci când o să-ți iasă filmul în săli, când o să trebuiască să-l promovezi?

— Paul pleacă în curând în Coreea, probabil că o să rămână acolo. La timpul potrivit, am să-i scriu și am să-i mărturisesc adevărul. Până atunci, o să-și revadă traducătoarea și o să fie fericit.

— Vezi viața ca pe-un scenariu.

— Foarte bine, o să anulez totul.

— N-ai să anulezi nimic, ar fi o mitocănie. O să-ți joci rolul până la capăt, cu riscul de a-ți mușca degetele.

— De ce-mi faci asta?

— De-aia așa! bombăni Daisy după care se duse să întâmpine niște clienți care tocmai intraseră în restaurant.

13.

Mia numai ce aruncase la gunoi a treia omletă. Prima se arsesse, a doua era ca o pastă, a treia aducea oarecum a ouă jumări.

Masa era aranjată frumos. Pusese trei tacâmuri — Mia preferând să anunțe o falsă deroadă a lui Daisy în ultimul moment decât să fie nevoită să-i explice absența —, un buchet de flori la mijloc și un coșuleț cu patiserii. Măcar așa urma să aibă ceva comestibil. Mobilul îi vibra, se spală pe mâini și pe antebrațele murdare de gălbenuș de ou, deschise pentru a zecea oară frigiderul și se rugă pentru ca Paul să-i dea de veste că nu poate să vină.

Sunt jos.

Urcă.

Aruncă o ultimă privire în încăpere și alergă să deschidă fereastra. Mânerul din bachelită al unei oale în care voise să încălzească un piure de mere cumpărat de la băcănie se încinsese, răspândind un miros acru.

Se auzi soneria.

Paul intră, cu un pachetel în mână.

— E foarte drăguț din partea dumitale, ce e? întrebă Mia.

— O lumânare parfumată.

— O vom aprinde imediat, zise ea, gândindu-se cu dușmănie la Daisy.

— Bună idee. *N-o să fie vreo delicatesă, miroase de parcă a gătit cauciucuri la cuptor.*

— Ziceai ceva?

— Nu, apartamentul mi se pare încântător, iar privești e sublimă. *Nu-i în largul ei, n-ar fi trebuit să mă pofdesc de unul singur. Aș putea să-i propun să mergem pe terasa vreunui restaurant, e o vreme minunată afară. Nu, s-a chinuit ca un câine, ar fi și mai rău.*

— O să începem cu patiseriile. *Așa, o idee foarte bună, o să-l ghiftuiesc cu croissante și foietaje până o să explodeze și apoi o să dau cu aspiratorul.*

— E singura zi liberă pe care o ai, iar eu te oblig să gătești, ce nepriceput mai sunt, n-ar fi trebuit să dau așa buzna. Ce-ai spune de o terasă la soare?

— Dacă vrei dumneata... *Dumnezeu există! Iartă-mă, Doamne, că m-am îndoit uneori de tine, mâine, îți făgăduiesc, am să mă duc să aprind o lumânare la biserică.*

— În sfârșit, eu propun, dar dumneata te-ai străduit și n-aș vrea să par lipsit de delicatețe, tocmai ca să nu fiu astfel te invitam să ieșim.

— *Zece lumânări! Douăzeci, dacă vrei!*

— Serios, nu te stresa, facem cum vrei dumneata.

— E adevărat că azi e frumos afară, ar fi trebuit să pun masa pe balcon... *Dar te-ai tâmpit sau ce, de-i propui așa ceva?*

— Vrei să pun masa afară?

— La ce terasă te gândeai? se interesă Mia cu o voce febrilă.

— La niciuna anume. Mi-e foame de mor.

— *Ia-ți geanta până nu se răzgândește, îi spui că e o idee genială și o zbughești pe scări.*

Ușa apartamentului se deschise. Se întoarseră amândoi. Daisy intră cu două coșuri mari de cumpărături.

— Ai fi putut să iei măcar unul, zise ea punându-le pe bar.

Scoase trei farfurii mari acoperite cu folie de aluminiu.

— Bună ziua, eu sunt Daisy, asociata Miei, iar dumneata, dumneata ești scriitorul suedez?

— Da, dar nu... american.

— Asta voiam să spun și eu..

— Ce-i acolo? întrebă Paul trăgând cu ochiul spre bar.

— Brunch-ul! Asociata mea e o bucătăreasă nemaipomenită, dar numai eu mă ocup de partea cu servirea, chiar și duminică, ceea ce nu-mi place deloc.

— Exagerezi, protestă Mia, mâncarea încă nu era gata, trebuia ca să pună cineva masa.

Daisy trecu prin fața Miei călcând-o pe picioare.

— Să vedem ce ne-ai pregătit, reluă Daisy dând la o parte foliile de aluminiu. O pizza provensală, o turtă de sfecă albă și niște legume umplute la cuptor. Dacă după toate astea încă ne e foame, nu ne mai rămâne decât să schimbăm bucătăreasa!

— Miroase foarte bine, laudă Paul adresându-se Miei.

Daisy se apucă să adulmece, o dată, de două ori, a treia oară se îndreptă spre masă, reperă lumânarea parfumată, se strâmbă stingând-o și se duse s-o arunce direct

la coșul de gunoi, fără să-și stăpânească un zâmbet când îi văzu conținutul.

— Și uite-așa am scăpat de-o treabă, declară Paul, un pic surprins.

Cu un gest complice, Mia îi dădu de înțeles că asociata ei avea uneori niște comportamente ciudate. Schimb care nu-i scăpă lui Daisy.

— La masă! porunci ea pe un ton ușor ironic.

Paul dorea să afle cum au devenit prietene. Mia se apucă să povestească prima călătorie în Anglia a lui Daisy. Daisy o întrerupse ca s-o povestească pe a Miei în Provența, frica pe care o avea față de greieri. Descrise escapadele lor nocturne, nenumăratele nebunii făcute împreună. Paul o ascultă cu o ureche distrată, gândindu-se întruna la adolescența lui cu Arthur, la pensiunea unde se cunoscuseră, la casa de la Carmel.

La cafea, Paul trebui să răspundă la rândul său la multiplele întrebări ale lui Daisy. De ce stătea la Paris, ce anume îl împinsese să scrie, care îi erau măștrii spirituali și sursele de inspirație, felul de a lucra. Paul intră în joc și îi răspunse cu amabilitate. Prânzul trecu fără timpi morți, doar Mia tăcea și îi observa.

Se ridică de la masă ca să strângă farfuriile și se duse în spatele barului. Un pic mai târziu, Paul încercă să-i atragă atenția, dar ea-și vedea mai departe de vasele ei.

După masă, se pregăti să plece, le mulțumi amănunțor pentru că-l primiseră și o felicită pe Mia pentru mâncarea excelentă. Nu se mai desfătase așa de multă

vreme. Când să iasă pe ușă, îi promise lui Daisy să aducă cinstire Provenței într-unul dintre capitolele sale. Ea-l conduse până pe palier. Mia ștergea vasele, îi făcu semn cu mâna. Paul dădu ochii peste cap și plecă.

Daisy închise ușa și așteptă o clipă.

— E mult mai bine în realitate decât în poza din carte, zise ea căscând. Mă duc să trag un pui de somn, sunt frântă. A fost bun, nu-i așa? În orice caz, mi s-a părut că i-a plăcut cum gătesc... în sfârșit, cum gătești.

Acestea fiind spuse, fiecare se duse la ea în cameră și cele două prietene nu mai schimbă o vorbă toată ziua.

*

Întinsă pe pat, Mia își luă mobilul și reciti toate mesajele lui Paul.

Pe înserat, își puse niște blugi, un pulover subțire și trânti ușa când ieși.

*

Taxiul o lăsă în piața Alma. Se așeză la terasa unei braserii, comandă o cupă de șampanie *rosé* pe care o bău pe nerăsuflăte, cu ochii la telefon. Îi cerea chelnerului să-i mai aducă una, când ecranul se aprinse. De data aceasta, nu era un mesaj, ci un apel. Șovăi înainte să răspundă.

— Îmi spui și mie ce-a fost prânzul acesta? întrebă Paul.

— Un brunch ca la Nisa!

— De acord, hai să ne jucăm de-a imbecilii.

— Mă întreb cine a fost imbecilul sau imbecila!

— Unde ești?

— La Alma.

- Ce faci la Alma?
- Contemplu podul.
- Serios? Dar de ce?
- Pentru că îmi place, n-am dreptul?
- Și de unde îl contempli?
- De pe terasa de la Chez Francis.
- Vin acum.

Paul ajunsese după alte patru cupe de șampanie. Își parcă mașina neregulamentară pe stradă și se apropie de Mia.

— Ai digerat bine? Întrebă ea.

— Puțin îmi pasă mie că nu știi să gătești și încă și mai puțin că ești chelneriță sau patroană, dar ceea ce nu accept e că ai pus toată stratagema asta la cale doar ca să mi-o prezinți pe amica dumitale.

Mia rămase perplexă.

— A fost pe gustul tău sau nu?

— Îmi vorbești cu „tu” acum?

— Nu, rămânem la „dumneata”, e mai cuviincios așa, nu?

— Daisy e încântătoare, plină de viață și o bucătăreasă desăvârșită, fu de acord Paul ridicând vocea, dar numai eu hotărâsc dacă vreau sau nu vreau să o întâlnesc. Le interzic vechilor mei prieteni să se amestece în viața mea privată, atunci și ție, adică dumitale.

— Vrei s-o mai vezi? supralicită Mia vorbind încă și mai tare decât Paul.

Și în timp ce se certau, chipurile li se apropiau puțin câte puțin, așa încât până la urmă buzele li se atinseră ușor.

Înainte să-și revină, amândoi rămaseră muți, uluiți.

— Am urât momentul acesta de la dumneata de-acasă, zise Paul cu o voce calmă.

— Și eu.

— Eram departe.

— Da, eram departe.

— La noapte o să scriu o scenă de ceartă și împăcare. Am cu ce să umplu pagini întregi.

— Înseamnă că prânzul acesta și-a avut rostul lui. Dacă vrei părerea mea, ar fi bine ca el să-i ceară iertare și să spună că a greșit.

Paul apucă paharul Miei și îl goli dintr-o înghițitură.

— Și-așa ai băut destul și mi-era și sete. Nu mai face pe mironosița, ochii îți lucesc și te trădează. Te duc acasă.

— Nu, o să mă întorc cu un taxi.

Paul luă nota de pe masă.

— A da, nu mai puțin de șase cupe!

— Nici măcar nu-s amețită!

— Ia nu mă mai contrazice tot timpul. Te duc acasă, e un ordin.

O duse pe Mia spre mașină. Ea se clătină un pic pe trotuar, el o așează în Saab înainte de a se urca la volan.

Merseră în tăcere până pe strada Poulbot. Paul parcă în fața clădirii și coborî.

— O să te descurci? Își făcu el griji pe când îi deschidea portiera.

— E cam tensionată situația acolo sus, dar ne-am mai ciondănit noi, o să treacă.

— Vorbeam de urcatul scării.

— Am băut un pic de șampanie, nu sunt o bețivancă!

— Plec din Paris la sfârșitul săptămânii, anunță el lăsând ochii în jos.

— Deja?

— Ți-am spus că mi s-a grăbit plecarea, nu-i ascuți niciodată pe bărbați când îți vorbesc.

Mia îi trase un cot.

— Nu putem să rămânem cu prânzul acesta ca ultimă amintire, reluă Paul.

— Când, la sfârșitul săptămânii?

— Vineri dimineață.

— La ce oră?

— Avionul meu decolează la 13:30. Am fi putut cina împreună înainte, dar dumneata lucrezi...

— În ajunul plecării, ar fi un pic cam trist. Miercuri, poate?

— Da, miercuri, ar fi bine. Ce restaurant ți-ar plăcea?

— La dumneata acasă, orele 20.

Mia îl sărută pe Paul pe obraz, împinse ușa de la intrare, se întoarse, îi zâmbi și dispăru în clădire.

★

Apartamentul era cufundat în întuneric. Mia înjură când se lovi de un fotoliu, evită în ultimul moment măsura din salon, intră într-un dulap din care ieși degrabă și reuși într-un sfârșit să pătrundă la ea în cameră. Se strecură în așternuturi și adormi.

Când ajunse acasă, și Paul deschise un dulap din perete. Șovăi între două valize, o alese pe cea mai mică și o puse la piciorul patului. O mare parte din noapte își căută cuvintele în fața calculatorului. Pe la ora trei dimineața, îi trimise un mail lui Kyong, reamintindu-i numărul zborului și ora când avea s-aterizeze. Apoi, se duse la culcare.

Daisy era așezată la masă pentru micul dejun. Când Mia ieși din cameră, îi turnă un ceai și o încurajă să vină să ia loc în fața ei.

— Ce te-a apucat ieri?

— Mă pregăteam să-ți pun aceeași întrebare.

— Vrei să știi de ce ți-am sărit în ajutor, de ce am gătit toată dimineața de duminică pentru ca tu să poți fi, încă o dată, minunata, extraordinara Mia, cea căreia-i reușește totul?

— Te rog, nu fi ipocrită, ai jucat o scenă de seducție cum rar te-am văzut făcând-o.

— Fiindcă vine din partea unei actrițe așa de talentate, o iau ca pe-un compliment. Și apoi, nu tu voiai să mi-l prezinți?

— Ba da, dar nu ca să te-apuci tu să-l agăți. Am avut realmente impresia că eram în plus.

— Mă întreb dacă nu cumva, fiind în prim-plan în atâtea filme, n-ai ajuns să crezi că ești mereu în prim-plan și-n viață.

— Așa vezi, dă-mi în cap. Ai dreptate, oricum tu ai mereu dreptate.

— Aveam dreptate cel puțin în privința unui lucru. Nu ești nici pe departe atât de inocentă pe cât pretinzi în jocul ăsta de nimic. Și i-ai prins gustul.

— Mă enervezi, Daisy.

— Și tu mă enervezi, Mia.

— De acord, ne enervăm una pe cealaltă, o să-mi fac bagajul, mă duc să dorm la hotel.

— Când ai să te hotărăști să crești odată?

— Când am să fiu la fel de bătrână ca tine!

— M-a sunat David.

— Poftim?

— Sunt mai bătrână decât tine cu trei luni, dar surda ești tu.

— Când te-a sunat?

— Ieri dimineață, în timp ce pregăteam o turtă cu sfeclă albă pentru suedezul tău.

— Încetează! Ce voia de la tine?

— Să te conving să răspunzi la mesajele lui și să-i dai o șansă.

— Ce i-ai răspuns?

— Că nu lucrez la poștă. Că ți-a făcut mult rău și că va trebui să fie foarte creativ ca să te recucerească.

— De ce ar trebui să-i dau încă o șansă?

— Pentru că e soțul tău. „Încă nu m-am vindecat de David“ sunt chiar cuvintele tale când mi te smiorcăiai pe umăr seara trecută, nu-i așa? De acord, David a avut o aventură, o legătură trecătoare, dar pe tine te iubește. Mă, trebuie să-ți pui ordine în gânduri. În ziua când ai aterizat la mine, pretindeai că vrei un prezent doar pentru tine. Ai avut prezentul acesta. Numai că, peste câteva zile, prietenul tău american va pleca să-și revadă iubita din Coreea, iar tu, tu ce-ai să faci? Chelneriță într-un bistrou din Montmartre, ca să fugi în continuare de propria-ți viață? Cât timp?

— Nu vreau să mă întorc la Londra, nu acum, nu mă simt pregătită.

— Fie, dar gândește-te bine. Dacă vrei să-ți salvezi cuplul, nu aștepta ca David să treacă la altceva. Ai grijă, tu și singurătatea n-ai făcut niciodată casă bună împreună. Te cunosc de prea multă vreme ca să pretinzi contrariul. Că suferi din cauza altcuiva, iată un lucru pe care nu-l pot împiedica, dar nu vreau să te văd suferind din

cauza ta. Sunt prietena ta și, dacă aș tăcea, m-aș simți răspunzătoare.

— Haide să deschidem restaurantul, tu ai să te bagi în bucătărie, iar eu am să aranjez sala. O să vorbim de vacanță, am putea să plecăm câteva zile în Grecia, amândouă, în septembrie...

— Septembrie e încă departe, până atunci hai să profităm de aceste ultime două zile fără să ne certăm.

— Aceste ultime două zile?

— Am angajat o chelneriță, începe miercuri.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru tine.

14.

Cu o zi înaintea plecării, Paul se culcase pe la miezul nopții și pusese ceasul să sune. La ora 9, ieși din apartament, se opri să bea o cafea, îl salută pe Mustață și plecă să-și facă piața. Prima escală, la vânzătorul de legume și fructe a cărui tarabă strălucea de culori. Se grăbi apoi la măcelar, poposi la pescărie, apoi la magazinul de brânzeturi, ca să-și termine periplul la patiserie. Ajuns în fața blocului său, bătu cale întoarsă, spre vânzătorul de vinuri. Alese două sticle dintr-un bordeaux de calitate, își verifică lista de cumpărături și se duse, în sfârșit, acasă.

Își consacră restul timpului bucătăriei, puse masa pe la ora patru, făcu o baie pe la cinci, se îmbracă pe la șase și se așază pe canapea, încercând să-și recitească cu un ochi ultimele capitole, celălalt fiind ocupat cu supravegherea ceasului.

*

Mia își îngăduise să doarmă până târziu. În ajun, sărbătorise împreună cu Daisy ultima tură în sală cu o cină stropită din belșug. Ametește rău, cele două prietene

ieșiseră la aer curat în piața Tertre încercând să se trezească din beție. Așezate pe o bancă, pusese ră lumea la cale fără să ajungă la niciun rezultat. Mia reușise totuși să-i smulgă lui Daisy promisiunea că o să închidă La Clamada în ultimele zile din septembrie ca să le petreacă împreună în Grecia.

La prânz, Mia se duse să se plimbe, urcă până în piața Tertre și-l salută pe caricaturist. Își luă micul dejun pe terasa unei cafenele și trecu pe la coafor. Apoi, se opri într-un magazin din care ieși cu o rochie primăvărată. Se întoarse la apartament pe la ora cinci și își pregăti o baie.

La șapte și jumătate seara, Paul verifică temperatura cuptorului, rumeni racii, tocă mănunchiul de plante aromatate proaspete înainte de a le amesteca cu salata, împănă coastele de miel cu o felie de parmezan, se duse iarăși ca să se convingă că nu lipsea nimic de pe masă, destupă vinul ca să-l lase să respire, se întoarse în salon ca să citească, reveni un sfert de oră mai târziu în bucătărie ca să pună cotletele de miel la cuptor, se îndreptă iar spre salon, aruncă o privire spre fereastră, se uită în oglindă, își băgă încă o dată cămașa în pantaloni, o scoase imediat, scăzu temperatura din cuptor, aruncă iar un ochi spre fereastră, de data aceasta aplecându-se ca să vadă mai bine strada, se hotărî să aerisească încăperea, scoase friptura de miel din cuptor, se așeză din nou pe canapea, verifică ora la ceasul de la mână, trimise un prim SMS, își reluă lectura, trimise un al doilea SMS la ora nouă,

stinse lumânările candelabrului la ora nouă și jumătate și trimise un al treilea SMS la ora zece.

★

- De ce te tot uiți la mobil?
- Fără un motiv anume, e un obicei.
- Mia, uită-te în ochii mei, am traversat Canalul Mânecii ca să te văd.
- Mă uit în ochii tăi, David.
- Unde te duceai când am sunat la ușă la Daisy?
- Nicăieri.
- Eras machiată, coafată, de altfel, ce te-a apucat de te-ai tuns așa?
- Aveam chef să schimb ceva la mine.
- Nu mi-ai răspuns, aveai întâlnire cu cineva?
- Mă duceam să mă culc cu amantul, dacă asta vrei să auzi. Și uite că suntem chit.
- Am venit ca să ne împăcăm.
- Ai mai văzut-o?
- Nu, ți-am mai spus, sunt singur la Londra de când ai plecat și nu m-am gândit decât la tine. Ți-am trimis zeci de mesaje, nu mi-ai răspuns niciodată, așa că iată-mă... Te iubesc, am făcut o prostie, nu mă iert eu pe mine.
- Dar ai vrea ca eu să te iert.
- Aș vrea să-i mai dai o șansă căsătoriei noastre, să înțelegi că greșeala aceasta e lipsită de importanță.
- Pentru tine, poate.
- Eram într-o pasă proastă, filmarea asta ne-a pus la grea încercare, tu erai inaccesibilă. Am fost slab și aș fi gata de orice ca să mă ierți. N-o să te mai fac niciodată

să suferi, ai cuvântul meu de onoare. Dacă ai accepta să tragi o linie peste greșeala aceasta, să uiți de ea...

— Să pui degetul pe-o tastă de la un calculator și să privești trecutul care se șterge ca paginile unui manuscris..., murmură Mia.

— Ce spui tu acolo?

— Nimic.

David apucă mâna Miei și o sărută. Ea îl privi, cu un nod în gât.

De ce mă tulburi așa, de ce nu mai sunt eu însămi în prezența ta?

— La ce te gândești?

— La noi.

— Dă-ne șansa de-acum. Îți mai amintești de hotelul acesta? Am dormit aici în timpul primei noastre escapade la Paris, numai ce ne întâlniserăm.

Mia examinează apartamentul pe care-l rezervase David. Secreterul Ludovic al XVI-lea, scaunul Lyre și berjera care mobilau salonașul, iar în cameră, marele pat în stil polonez cu baldachinul lui.

— La vremea aceea dormeam într-o cămăruță.

— Am bătut ceva cale de-atunci, continuă David luând-o în brațe. Măine, am putea să ne jucăm din nou de-a turiștii, să mergem în sus pe Sena cu vaporeșul și chiar să mâncăm niște înghețată pe Île de la Cité, nu-mi mai amintesc cum se chema locul acela, dar îți plăcuse la nebunie.

— Era pe insula Saint-Louis.

— Atunci, pe Saint-Louis să fie. Te rog, Mia, rămâi cu mine în seara asta.

— Nu mi-am luat lucrurile cu mine.

David o trase pe Mia spre dressing. Pe umerașe atâr-nau trei rochii, două fuste, două bluze, doi pantaloni din pânză, două pulovere cu anchior. Deschise sertarele în care erau aranjate patru seturi de lenjerie de damă. Apoi o duse spre baia cu marmură strălucitoare. Pe chiuvetă erau puse o trusă de machiaj și o periuță de dinți.

— Am ajuns de dimineată cu primul avion și mi-am petrecut ziua făcând cumpărături și gândindu-mă la tine.

— Sunt obosită, hai să ne culcăm, zise ea.

— La restaurant nici nu te-ai atins de farfurie, vrei să-ți comand ceva de mâncare în cameră?

— Nu, nu mi-e foame, vreau numai să dorm și să mă gândesc.

— M-am gândit eu deja, conchise David și o îmbrățișă. În noaptea asta rămânem împreună și de mâine o luăm de la zero.

Mia îl împinse ușor spre cameră și închise cu cheia ușa de la baie.

Lăsa apa să curgă, își luă mobilul și derulă mesajele pe care le primise în timpul serii.

Totul e gata, grăbește-te.

Ce faci? Mi se arde mâncarea.

Dacă ai treabă la restaurant, nu-i grav, înțeleg.
Spune-mi numai că totul e OK.

Recitea pentru a treia oară ultimul mesaj al lui Paul, când telefonul vibră în căușul palmei sale.

Mă apuc de scris. Îmi închid telefonul.
Vorbim iarăși mâine sau nu.

Era aproape miezul nopții, Mia își opri telefonul, se dezbracă și se băgă sub duș.

★

Paul coborî scările în goană, împinse ușa de la intrare și trase adânc în piept aerul serii. Mustață cobora grilajul metalic de la cafenea. Auzi pași și se întoarse.

— Ce faceți aici, domnule Paul, rătăcind pe trotuar ca un suflet chinuit?

— Îmi plimb câinele.

— V-ați pricopsit c-un câine? Și unde e, a plecat după cățele?

— Ți-e foame, Mustață?

— Eu mereu aş ronțai câte ceva, dar acum bucătăria e închisă.

— A mea nu e. Haide.

Intrând în apartamentul lui Paul, Mustață se miră să vadă o masă acoperită cu o pânză de bumbac alb, pe care trona un candelabru în mijlocul unor tacâmuri puse cu eleganță.

— Salată de primăvară cu raci, cotlete de miel în coajă de parmezan și o prăjitură Saint-Honoré la desert... a, era cât pe-aici să uit, un platou foarte frumos cu brânzeturi și un Sarget de Gruaud-Larose 2009 ca să ude totul, o să-ți convină? întrebă Paul.

— Că doar nu-s năzuros, dar lămuriți-mă, cina asta cu lumânările n-ați pregătit-o pentru mine, domnule Paul? Pentru că...

— Nu, Mustață, nu era pentru dumneata, de altfel, coletele de miel au stat prea mult la cuptor.

— Înțeleg, răspunse Mustață întinzându-și șervetul.

Cei doi bărbați mâncară până târziu în noapte. Mustață îi vorbi despre locul lui de baștină, din Auvergne, de unde plecase în urmă cu douăzeci de ani ca să devină măcelar. Își povesti nunta și divorțul, cum cumpăraseră prima cafenea la Bastille înainte ca burjuii cu fasoane de boemi să invadeze arondismentul — n-ar fi trebuit în veci de veci s-o vândă —, apoi pe următoarea la Belleville înainte de mutarea acelorași burjui și cum ajunsese într-un cartier al cărui viitor era sigur.

Paul nu povesti nimic, își asculta musafirul, pierdut în gândurile sale.

La ora două noaptea, Mustață se pregăti de plecare, felicitându-l pe Paul pentru calitatea celor gătite.

Pe pragul ușii, îl bătu ușor pe umăr și oftă.

— Sunteți un tip bine, domnule Paul. Nu v-am citit niciodată cărțile, nu prea le am cu lectura, dar oamenii din cartier mi-au spus numai lucruri bune despre ele. Când o să vă întoarceți de acolo, o să vă duc să mâncăm într-un loc unde se întâlnesc muncitorii din tura de noapte. Bodega nu-i trecută-n ghiduri, dar patronul e un bucătar pe cinste, o să mai vorbim noi.

Paul îi încredință un rând de chei mărturisindu-i că nu știa când avea să se întoarcă. Mustață vârî legătura în buzunar și ieși fără să mai scoată o vorbă.

15.

Era frig în joia aceea. Pe când navigau pe Sena, David aminti câteva întâmplări din timpul primului lor sejur la Paris. Dar vorbele sunt vorbe, trecutul e trecut. Mâncară împreună o înghețată pe insula Saint-Louis și se întoarseră la hotel. Făcură dragoste și mai lănceziră un pic în pat.

După-masă, David sună la recepție ca să rezerve două locuri la cea mai bună piesă de teatru ce se juca atunci și două bilete de avion pentru Londra pentru a doua zi. Când închise, îi spuse Miei că venise clipa să se întoarcă acasă. Îi propuse să meargă cu ea ca să-și ia lucrurile din Montmartre.

Mia îi răspunse că prefera să-și facă bagajele de una singură. Avea să-și ia la revedere de la Daisy și apoi să i se alăture. Îi promise că n-o să întârzie și ieși din apartament.

Mașina hotelului o duse pe strada Poulbot. Mia îl rugă pe șofer să binevoiască s-o aștepte. Urcă în apartament, lăsându-și mâna să alunece ușor pe balustrada scării.

Când termină de făcut valiza, scoase din dulap portretul lui Daisy și apoi plecă.

*

Paul își scoase capitoarele la imprimantă și aranjă foile într-un dosar pe care îl băgă în valiză.

Goli frigiderul, închise obloanele și verifică robinele. În sfârșit, făcu turul apartamentului, duse gunoiul și plecă să se întâlnească cu editorul său.

*

Când ieșeau din Montmartre, Mia îi ceru șoferului să o ducă pe strada Bretagne.

— Puteți să vă opriți acolo o clipă? zise ea în fața numărului 38.

Coborî geamul și scoase capul. Obloanele de la etajul patru erau închise.

Când mașina porni iarăși, ea își luă telefonul ca să citească mesajul pe care îl primise înainte de prânz.

Mia,

Sunt furios, dar nu vreau să știi.

Astă-noapte, mi-am împins cântăreața sub un autobuz, n-avea decât să fie atentă când trecea strada.

Am sunat la restaurant, Daisy mi-a spus că nu ți s-a întâmplat nimic grav, e lucrul cel mai important.

Îți înțeleg tăcerea, poate că e mai bine așa, n-are niciun sens să-ți iei la revedere.

Îți mulțumesc pentru momentele acestea prețioase.

Ai grijă de dumneata, chiar dacă fraza aceasta n-are niciun sens.

Paul

Când ajunse la hotel, Mia scorni că are o migrenă. David îl preveni pe receptionist să contramandeze locurile de la teatru și să le trimită masa în apartament.

*

La ora unsprezece seara, Daisy își salută ultimii clienți. Când pătrunse în apartament, dădu peste un portret al ei însoțit de un bilețel lăsat pe barul din bucătărie.

Draga mea Daisy,

Mă duc înapoi în Anglia. N-am avut curajul să trec pe la restaurant. O invidiez pe noua ta chelneriță. Adevărul e că, văzându-te, probabil că m-aș fi răzgândit. Zilele pe care mi le-ai oferit tu la Paris mi-au schițat o nouă viață, o viață care începuse să-mi placă. Îți ascult sfatul, așa că mă întorc la a mea și te las pe tine cu a ta.

O să te sun de la Londra peste câteva zile, după ce mă reacomodez. Habar n-am dacă ai aflat că David urma să vină după mine, bine ai făcut că nu mi-ai spus nimic. N-o să știu niciodată cum să-ți mulțumesc pentru că ești prietena mea, pentru că ești mereu prezentă când am nevoie de tine, pentru că mă înfrunți, pentru că îți asumi riscul de a ne certa fie numai și pentru o seară, pentru că nu mă minți niciodată. Eu te-am mințit pe tine, știi tu în legătură cu ce, și îmi cer iertare.

Portretul ți l-a făcut un caricaturist din piață. Ai să-l recunoști ușor, e un bărbat destul de bine, aproape la fel de frumos ca privirea cu care te învăluie.

Îmi lipsești deja.

Prietena ta care te iubește ca pe-o soră.

Mia

PS: Nu-ți uita promisiunea. La sfârșitul lui septembrie, Grecia va fi a noastră și numai a noastră. Mă ocup eu de tot.

Daisy se năpusti spre telefon. Nereușind să dea de Mia, îi trimise un mesaj.

Sper că am să-ți lipsesc la fel de mult cât îmi lipsești tu. Noua mea chelneriță e o împiedicăță, are păr la subsuori și mi-a spart două farfurii. Să nu îndrăznești să nu mă suni în curând. Fii nebună, dar nu într-atât încât să-mi ascuți sfaturile. Te rog eu să n-o faci niciodată. În afara bucătăriei, cea mai bună prietenă a ta e un zero barat în toate și mai ales în ceea ce privește viața. Și eu te iubesc ca pe o soră.

★

Șoferul o luă pe ieșirea care ducea la aeroport. Parcă lângă trotuar. David deschise portiera și-i întinse mâna Mieii. Se pregătea să iasă din mașină când ușile termină-lului se deschiseră. Mia avea destulă experiență ca să-i recunoască pe paparazzi, mai ales când aceștia nici nu-și dădeau osteneala să se ascundă. Reperă doi care așteptau în fața ghișeelor de înregistrare.

Ticălosul! Cine altcineva decât tine putea să-i fi prevenit? Vizita la Paris, felul în care m-ai vrăjit erau ca să fim văzuți împreună. Pe vaporeș te-ai fi dat singur de gol, dar la aeroport e, bineînțeles, o întâmplare. Iar eu, ca o proastă, te-am crezut...

— Vii odată? se grăbi David.

— Așteaptă-mă înăuntru, aș vrea s-o sun pe Daisy, am să-i spun o chestie ca între fete.

— Mă ocup eu de bagaje?

— Nu, du-te, e treaba șoferului, ne întâlnim peste cinci minute.

— Bine, mă duc să cumpăr niște ziare, dar nu întârzia.

De îndată ce David se îndepărtă, Mia închise portiera și se aplecă spre șofer.

— Cum te cheamă?

— Maurice, doamnă.

— Maurice, cunoști bine aeroportul?

— Aduc pasageri aici în medie de cinci, șase ori pe zi.

— Știi de unde pleacă zborurile pentru Asia?

— De la terminalul 2E.

— Atunci, Maurice, zborul pentru Seul decolează peste patruzeci și cinci de minute, dacă mă duci acolo în cinci, o să ai un bacșiș enorm, promise ea scotocind prin geantă.

Șoferul demară în trombă.

— Accepți cardurile bancare? continuă Mia, zăpăcită. N-am bani gheață.

— O să luați avionul spre Seul?

— O să încerc.

— Dați-l încolo de bacșiș, zise el făcând slalom printre un taxi și un autobuz. Nu pot să-l sufăr pe tip.

Mașina goni nebunește și, trei minute mai târziu, se opri în fața terminalului 2E.

Șoferul se năpusti să deschidă portbagajul, scoase valiza Miei și o puse pe trotuar.

— Ce fac cu bagajul lui?

— Numai ce te-ai pricopsit cu o colecție de pulovere de cașmir și de cămăși de mătase. Mulțumesc, Maurice.

Mia își luă valiza și se grăbi spre zona de înregistrare.

În spatele ghișeelor nu mai era decât o singură agentă.

— Bună ziua, trebuie să plec la Seul, e urgent.

Agentă se strâmbă ușor a îndoială.

— Mă pregăteam să închid zborul și mă tem că totul e ocupat.

— Sunt gata să călătoresc și în toalete dacă e nevoie.

— Vreme de unsprezece ore? supralicită agenta ridicând capul. Pot să vă pun în avionul de mâine.

— Vă rog, imploră Mia scoțându-și ochelarii.

Agentă o privi cu atenție și chipul i se luminează.

— Sunteți...?

— Da, eu sunt! Puteți să-mi obțineți un loc?

— Ar fi trebuit să-mi spuneți mai devreme, mi-a mai rămas unul la clasa întâi, dar e fără reducere.

Mia își puse cardul pe ghișeu.

— Ce dată pentru zborul de întors? se interesă agenta.

— Habar n-am.

— Îmi trebuie o dată.

— Peste o săptămână sau peste zece zile, peste două săptămâni...

— O săptămână, zece zile sau două săptămâni?

— Două săptămâni! Vă rog, grăbiți-vă.

Agentă începu să bată repede pe tastatură.

— Valiza dumneavoastră! E prea târziu ca s-o înregistrăm...

Mia se puse în genunchi ca să-și deschidă bagajul, își luă trusa de toaletă și câteva lucruri pe care și le îndesă în geantă.

— Vă ofer restul!

— Dar nu, nu pot s-accept, zise agenta aplecându-se peste ghișeu.

- Ba da, puteți.
- La ce hotel trageți?
- Habarn-am.

Agenti, căreia nu-i mai păsa de o surpriză în plus sau în minus, îi întinse Miei cartea de îmbarcare.

— Și-acun alergați, previn personalul de la pasarelă să întârzie închiderea ușilor.

Mia își luă biletul, se descălță și se năpusti spre punctul de control, cu pantofii în mână.

Ajuns: cu răsuflarea tăiată în culoar, identifică poarta, ură să fie așteptată și nu încetini pasul decât după ce ură pe pasarelă.

Înainte de a pătrunde în avion, încercă să pară cât de cât prezentabilă și-i întinse cartea de îmbarcare însoțitorului de bord care o întâmpină cu un zâmbet larg.

— Ne lipsea o pasageră, sunteți la 2A, zise el arătându-i locul.

Mia trecu prin fața fotoliului fără să se oprească și se îndreptă spre spatele avionului.

Degeaba o strigă stewardul, ea merse mai departe.

Se opr. în fața unui rând de scaune, îi întinse unui pasager cartea de îmbarcare și-l anunță că numai ce fusese trecut la clasa întâi. Bărbatul n-avu nevoie să i-o mai spună încă o dată și îi cedă locul.

Mia deschise compartimentul bagajelor, reuși să-și potrivească geanta între două valize de cabină și se prăbuși pe scaun oftând din rărunchi.

Paul nu scoase capul din ziarul pe care îl răsfoia.

Stewardul anunță la microfon închiderea ușilor. Pasagerii erau rugați să-și prindă centurile și să-și oprească aparatele electronice.

Paul băgă revista în buzunarul din fața lui și închise ochii.

— Vorbim sau facem pe supărații vreme de unsprezece ore? șuieră Mia.

— Deocamdată, tăcem și murim. Un supozitor de trei sute de tone va încerca să se ridice de pe pământ și, orice s-ar spune, e împotriva firii. Așa că, până când ajunge el acolo sus, respirăm, ne camăm și nu facem nimic altceva.

— De acord, răspunse Mia.

— Cât te-a costat biletul la căsa întâi?

— Credeam că tăcem?

— N-ai cumva vreun anestezc cu dumneata?

— Nu.

— Un Valium?

— Nici.

— O bătă de baseball atunci? Fii drăguță și omoară-mă și să nu mă reanimezi decât când ajungem.

— Calmează-te, o să fie bine

— Ești pilot?

— Dă-mi mâna.

— Mai bine nu, e jilavă.

Mia își puse mâna pe încheietura lui Paul.

— Ce-ai pregătit pentru cină?

— N-ai s-o afli dumneata așa, cu una, cu două!

— Nu mă întrebi de ce n-am venit?

— Nu. E normal zgomotul ăsta?

— Sunt reactoarele.

— Și e normal să facă atâta zgomot?

— Dacă vrei să decolăm, da.

— Atunci, fac destul zgomot?

— Fac exact zgomotul care trebuie.

- Și ce e bubuitul pe care-l aud?
- Inima dumitale.

★

Avionul se ridică în aer. La puțin timp după decolare, câteva turbulențe zdruncină răcarlinga. Paul strânse din dinți, fruntea îi sîroia de sudoare.

- N-ai niciur motiv să-ți fie frică, îl liniști Mia.
- Nu-i nevoie de motive ca să-ți fie frică, răspunse Paul.

Îi părea rău că nu încercase micul cadou pe care i-l oferise Cristoneli când îl însoțise la aeroport. Un tutun făcut chiar de e care, din câte îi spusese, l-ar fi ușurat de orice neliniște vreme de câteva ore. Atât de ipohondru încât ezita să iao aspirină când avea o migrenă de teamă să nu facă o hemoragie, Paul alesese să nu adauge încă o angoasă la angasele sale.

Aparatul atnse altitudinea de croazieră, iar personaul navigant începu să circule pe alei.

— Și-au desfăcut centurile, e semn bun! Dacă se ridică înseamnă că totul merge bine, nu?

— Totul merge bine de la decolare încoace și totul va merge bine pără la aterizare, dar dacă te ții de scaun vreme de unsprezece ore, mi-e teamă că o să trebuiască să utilizeze forpsul la sosire ca să te elibereze.

Paul își exanină mâinile albite și descleștă degetele.

Stewardesa e propuse ceva de băut, Mia se miră că Paul se mulțumște cu un pahar de apă.

— Mi-a zis mie cineva că alcoolul nu face casă bună cu altitudinea.

Mia optă pentru un gin dublu.

— Poate că nui adevărat pentru englezi, remarcă Paul privind-o cum își golește paharul dintr-o înghițitură.

Mia închise ochii și trase adânc aer în piept. Paul o observa în tăcere.

— Credeam că am hotărât să nu vorbim despre asta, continuă ea, rămânând cu ochii închiși.

Paul se apucă din nou să-și citească revista.

— Am lucrat mult în ultimele două nopți. Cântăreața mea a trecut printr-o groază de aventuri. Imaginează-ți că fostul ei tip a ieșit din nou la suprafață și că, bineînțeles, ea s-a lăsat iarăși ademenită. Acuma, rămâne de văzut dacă de data aceasta se pune sau nu, continuă el dând cu nonșalanță paginile. De altfel, nici nu vreau să știu, nu-i treaba mea, aveam doar chef să rostesc întrebarea, am zis-o, acum să vorbim despre altceva.

— Ce anume ți-a inspirat o asemenea idee?

— Sunt romancier, ce vrei, mă mai gândesc și eu.

Paul își închise revista.

— Mă necăjește faptul că o văd nefericită. Nu știu de ce și totuși așa stau lucrurile.

Stewardul îi întrerupse ca să le propună un platou cu mâncare. Paul îl refuză pe al lui și anunță că Mieii nu-i este foame. Ea voi să protesteze, dar stewardul înainta deja spre rândul următor.

— Ei, dar ce te bagi, mi-e foame!

— A, dar și mie mi-este o foame de mor. Numai că aceste cutiute nu-s făcute să ne hrănească, ci doar să ne amuze, jocul constă în a ghici ce-i înăuntru.

Paul își desfăcu centura ca să-și ia geanta din compartimentul de bagaje. De cum se întoarse la locul lui, scoase zece boluri mici, ermetice, și le puse pe măsuta rabatabilă a Mieii.

— Ce-i înăuntru? întrebă ea.

— Te interesează să vezi ce am pregătit de data asta?

Mia ridică toate capacele și descoperi patru sendvișuri mici cu somon afumat, două feliuțe de terină de legume, două cubulețe de *foie gras*, două salate de cartofi cu trufe negre și, în ultimele cutii, două ecleruri cu cașca. Se uită la Paul, mirată.

— Ei bine, da, în timp ce-mi făceam bagajul, m-am gândit că, dacă tot e să mor în aer, măcar să mor frumos.

— Și mănânci mereu cât doi?

— Doar n-aveam să benchetuiesc în timp ce vecinul meu de scaun urma să se uite strâmb la platoul lui cu mâncare voind să-și pună capăt zilelor, chestia mi-ar fi stricat toată plăcerea.

— Chiar că te gândești la tot.

— Numai la ce-i esențial, dar treaba asta îmi ia mult timp.

— Traducătoarea dumitale te așteaptă la aeroport?

— Sper, răspunse Paul, de ce?

— Fără un motiv anume, în sfârșit, pentru că... o să pretindem doar că sunt trimisă de editură ca să te însoțesc.

— Nu, o să spunem doar că suntem prieteni.

— Dacă vrei dumneata.

— Și din moment ce suntem prieteni, ce-ar fi să-mi explici ce faci la bordul acestui avion în loc să fii la dumneata în restaurant.

— Tare mai e bun acest *foie gras*, de unde l-ai cumpărat?

— Te-aș ruga să nu-mi furi replicile.

— Aveam nevoie să mă îndepărtez.

— De ce anume?

— De mine însămi.

— Să-nțeleg că el s-a întors?

— Să zicem că ea s-a lăsat ademenită, dar că s-a simțit foarte repede prinsă-n mreje, răspunse Mia.

- Sunt mulțumit că ești aici.
- Pe bune?
- Nu, ziceam și eu așa, din politețe.
- Și eu sunt mulțumită că-s aici. De când visez să vizitez Seulul!
- Pe bune?
- Nu, ziceam și eu așa, din politețe.

După ce mâncară, Paul își puse bolurile în geantă și se ridică.

- Unde te duci?
- Să spăl vasele.
- Glumești?
- Deloc, doar n-o să las bolurile mele Tupperware, o să am nevoie de ele la întoarcere.
- Nu mai ai de gând să te instalezi în Coreea?
- O să vedem noi.

Consultară programul de filme și jocuri. Mia optă pentru o comedie romantică, iar Paul, pentru un thriller. Zece minute mai târziu, Paul urmărea filmul care rula pe ecranul Mieii, iar Mia, pe acela de pe ecranul lui Paul. Schimbară mai întâi o privire, apoi căștile și într-un final scaunele.

*

Până la urmă, Paul adormi, iar Mia veghe ca nimeni să nu-l trezească în timpul coborârii. Deschise din nou ochii când roțile aparatului atinseră pământul și înțepeni când pilotul inversă regimul reactoarelor. Mia îl liniști, coșmarul lui se apropia de sfârșit, în câteva clipe aveau să iasă din avion.

După controlul pașapoartelor, Paul își recuperează valiza de pe banda de bagaje și o pune pe căruț.

— A dumitale încă n-a ieșit? se îngrijoră el.

— Nu am alt bagaj, zise ea arătând spre geanta pe care o purta pe umăr.

Paul se abținu de la orice comentariu. Contempla ușile glisante din fața lui, încercând să se gândească la felul în care avea să se comporte trecând de ele.

Un grup de vreo treizeci de cititori desfășurase o banderolă pe care stătea scris: „Bine ai venit, Paul Barton”.

Mia își puse ochelarii fumurii.

— Au ajuns să recruteze figuranți, trebuie să recunosc că stăpânesc toate nuanțele artei ospitalității, îi șuieră Paul Mieii în timp ce scruta acele chipuri, în căutarea lui Kyong.

Aruncă o privire peste umăr, Mia dispăruse. I se păru că o vede trecând de poarta de ieșire și pierzându-se în mulțimea care îi aștepta pe pasageri.

Înarmat cu carnet și pixuri, rugându-l să dea autografe, grupul se năpusti asupra lui Paul. La început jenat, Paul se lăsă prins cu plăcere în jocul semnăturilor până când editorul său coreean veni să împrăștie buluceala și îi întinse o mână prietenoasă.

— Bine ați venit la Seul, domnule Barton, este o onoare să vă primim.

— Onoarea e de partea mea, replică Paul care continua să scruteze mulțimea. Nu trebuia.

— Ce anume nu trebuia? întrebă editorul.

— Oamenii aceștia...

— Am încercat să-i ținem, dar sunteți foarte popular aici și erați așteptat. Știți, sunt aici de mai bine de trei ore.

— Dar de ce?

— Ca să vă vadă, bineînțeles, preciză editorul. Haideți, o mașină ne va duce la hotel, probabil că sunteți epuizat după o călătorie așa de lungă.

Mia li se alătură în afara terminalului.

— Doamna este cu dumneavoastră? se interesă editorul.

Mia se prezintă.

— Domnișoara Grinberg, sunt asistenta domnului Barton.

— Încântat, domnișoară, răspunse editorul, domnul Cristoneli nu ne-a informat despre prezența dumneavoastră.

— Biroul domnului Barton s-a ocupat direct de călătoria mea, iată explicația.

Paul rămase mut de uimire. Editorul îi pofti să intre în berlină. El se puse în față, Mia și Paul în spate, după ce aruncă o ultimă privire spre trotuar.

Mașina porni și se îndreptă spre centrul orașului.

Cu mintea în altă parte, Paul observa peisajul suburban care se perinda dincolo de geam.

— În seara aceasta, vom lua cina între noi, declară editorul. Ni se vor alătura câțiva colaboratori ai casei, printre care și directoarea departamentului de marketing, domnișoara Bak, atașata dumneavoastră de presă, directorul librăriei unde veți da autografe. Nu vă faceți griji, nu va dura foarte mult. Veți avea nevoie de odihnă, zilele următoare vor fi grele. Iată programul dumneavoastră, anunță el întinzându-i un plic Miei. Domnișoară Grinberg, sunteți cazată în același hotel ca și domnul Barton?

— Desigur, răspunse Mia uitându-se la Paul.

Paul nu era deloc atent la cele ce se discutau. Kyong nu venise la aeroport. Se gândi că, probabil, o împiedicase prezența patronului ei.

Mia îl bătu ușor pe genunchi ca să-l trezească la realitate.

— Paul, interveni ea, editorul dumitale te întreabă dacă ai călătorit bine.

— Presupun. Am rămas între aripi și totul a fost bine.

— Contăm mult pe această emisiune de televiziune la care veți participa mâine. Un alt eveniment considerabil, ambasadorul organizează luni o recepție în onoarea dumneavoastră. Au fost invitați câțiva jurnaliști și membri eminenți ai facultății din Seul. Voi preveni secretariatul ambasadorului de prezența colaboratoarei dumneavoastră.

— N-o faceți, spuse Mia, domnul Barton poate să se ducă acolo și fără mine.

— Nici nu se pune problema, vom fi încântați să vă avem printre noi, nu-i așa, domnule Barton?

Cu fața lipită de geam, Paul nu răspunse. Cum avea să se comporte Kyong la dîneu? Trebuia oare să adopte o oarecare rezervă în ceea ce-o privea, ca nu cumva să se simtă jenată în fața angajatorului ei?

Mia îl înghionti discret cu cotul.

— Da? întrebă Paul.

Ghicind oboseala care părea să-l copleșească pe autor, editorul păstră tăcerea până la hotel.

Mașina se opri în fața intrării. O tânără le ieși în întâmpinare.

— Domnișoara Bak vă va ajuta cu formalitățile de înregistrare și vă va însoți la restaurantul unde vă voi

regăsi deseară. În ceea ce mă privește, am încă multe de făcut înainte de inaugurarea Târgului. Până atunci, mai prindeți puteri, vă salut și vă spun pe curând.

Editorul se urcă în mașina care se îndepărtă.

Domnișoara Bak îi rugă pe Paul și pe Mia să binevoiască a-i încredința pașapoartele și a o urma până la recepție. Un groom puse mâna pe bagajul lui Paul.

Recepționarul roși când îl văzu pe Paul.

— Este o mare onoare, domnule Barton. V-am citit toate cărțile, șopti el.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, răspunse Paul.

— Domnișoară Grinberg, nu găsesc rezervarea dumneavoastră, reluă el fâstâcindu-se, nu aveți cumva confirmarea?

— Nu, nu o am, zise Mia.

Recepționarul se apucă din nou să caute în calculator, încă și mai jenat când domnișoara Bak îi atrase atenția că domnul Barton venea de la drum lung și că îi făcea să-și piardă timpul.

Paul își veni în fire și se aplecă peste ghișeu.

— Probabil că e o greșeală, zise el, se mai întâmplă; dați-ne o altă cameră.

— Dar, domnule Barton, hotelul e plin, pot să încerc altundeva; din păcate, din cauza Târgului de carte, tare mă tem că toate sunt pline.

Mia se uita în altă parte.

— Bine, reluă Paul pe un ton jovial, nu-i nicio problemă. Eu și domnișoara Grinberg lucrăm împreună de atâția ani, ne ajunge o cameră cu două paturi.

— Nu mai am niciuna, v-am surclasat într-un apartament, dar nu are decât un pat, de altfel foarte mare, un King Size!

Domnișoara Bak mai avea un pic și leșina. Paul o trase deoparte.

— Ați călătorit vreodată cu avionul, domnișoară Bak?

— Nu, niciodată, domnule Barton, de ce?

— Pentru că eu am făcut-o deja și, credeți-mă, după ce am petrecut unsprezece ore la zece mii de metri altitudine, despărțit de nori de un simplu perete metalic și de un hublou mic, nu-mi mai pot face griji pentru nimic de pe pământul acesta. O să împărțim apartamentul, n-o să-i spuneți o vorbă patronului dumneavoastră și, de altfel, nimănui altcuiva, veți veghea ca tânărul să uite că domnișoara Grinberg există, iar toate acestea vor rămâne micul nostru secret.

Domnișoara Bak înghiți în sec, iar chipul ei păru să-și recapete culorile.

— Două chei, îi spuse Paul recepționarului întorcându-se spre el. Mergem, domnișoară Grinberg? ordonă Paul, ironic, răsucindu-se spre Mia.

Nu schimbă nicio vorbă nici în lift, nici în lungul culoar care ducea la cameră și tot așa până când groom-ul lăsa jos valiza lui Paul și se retrase.

— Îmi pare rău, zise Mia, nu m-am gândit o secundă...

Paul se întinse pe canapea, picioarele îi spânzurau pe margini de la genunchi în jos.

— Așa n-o să se poată, oftă el îndreptându-se.

Luă o pernă, o puse pe mochetă și se întinse.

— Nici așa, continuă el, frecându-și șalele.

Deschise dressing-ul, se ridică pe vârful picioarelor, apucă două perne lungi de căpătâi și le alătură ca să despartă patul în două.

— Stânga sau dreapta? întrebă el.

— Să nu existe în tot Seulul ăsta un Bed and Breakfast care să aibă o cameră liberă? exclamă Mia.

— Bineînțeles că există, și-o să te-apuci să citești mica publicitate în coreeană? O să stabilim doar câteva reguli. Dimineata, dumneata o să intri prima la baie, iar eu primul seara. Cât privește alegerea programelor la televizor, îți las telecomanda, dar fără sport. Înainte de-a dormi, o să-ți pui dopuri în urechi, nu sforăi, dar pentru orice eventualitate, țin la demnitatea mea. Dacă se va întâmpla să vorbesc în somn, nimic din ceea ce voi spune nu va putea fi folosit împotriva mea. Respectate fiind aceste condiții, cred că o să ne putem descurca în situația dată. Am și așa destule motive de stres ca să nu mai adaug și altele. Și apoi, ce te-a apucat să povestești că ești asistentă mea? Pe bune, am eu mutra unui individ cu asistentă?

— Nu cred că există o mutră anume de individ cu asistentă.

— Ai avut vreodată una? Nu? Bine atunci! Să ai măcar o periuță de dinți în geantă pentru că periuța nu mi-o împart cu nimeni. Când e vorba de pastă, n-am nimic împotriva, dar nu periuța, bombăni Paul plimbându-se încoace și-ncolo prin cameră.

— Nu mai fi așa nervos, ai s-o vezi la cină.

— Cu alte cincisprezece persoane de față! Călătoria asta începe sub cele mai bune auspicii. O să fiu nevoit să folosesc numele de familie când am să vorbesc cu o prietenă și să n-o mai scot din domnișoara Kyong pe femeia pe care o iubesc. Grozăvitor, cum ar spune minunatul meu editor.

— Mulțumesc, replică Mia întinzându-se pe pat.

— Pentru ce anume?

— Prietena dumitale... iată un lucru care înseamnă mult pentru mine.

Își pusese mâinile sub ceafă și se uita în tavan. Paul o privi cu atenție.

— Ai ales să dormi pe partea stângă?

Mia trecu peste perne, sări de mai multe ori pe partea dreaptă a patului înainte de a se întoarce pe partea ei.

— Până la urmă, prefer pe stânga.

— Nimic nu te obliga să desfunzi tot patul.

— Nu, dar mi-a făcut plăcere. Și pentru că e după-masă, tragem baia la sorti?

Paul ridică din umeri, ca să-i arate că putea să facă după bunul ei plac. Profită de momentul acesta ca să-și desfacă valiza și să-și pună hainele în dressing, ascunzând boxerii și șosetele sub un teanc de cămăși.

Mia își făcu din nou apariția o jumătate de oră mai târziu, în halat, cu un prosop înfășurat în jurul capului.

— Ai numărat plăcile de gresie din duș? glumi Paul.

Când se băgă în cadă, o auzi pe Mia vorbindu-i din cameră.

— Plecare de la hotel la ora 11, inaugurare la prânz, autografe la ora 13, pauză de masă de la 14,15 la 14,30, autografe de la 14,30 la 17, întoarcere la hotel, plecare iarăși spre studiourile de televiziune la 18,30, machiaj la 19, în platou la 19,30, sfârșit de emisiune la ora 21, cină și gata... Când mă gândesc că mă plâng de programul meu în timpul promovării filmelor.

— Ce povestești dumneata acolo? strigă Paul.

— Ca o asistentă bună ce sunt, îți citeam programul de mâine.

Paul țâșni din baie, înfășurat în mai multe prosoape.

Mia izbucni în râs.

— Nu văd de ce atâta veselie!

— Arăți ca un fachir.

— Am auzit eu bine un sfert de oră pentru tot prânzul?
Dar cine cred ei că sunt eu?

— O celebritate. Primirea la aeroport era impresionantă, ca să nu mai vorbesc de recepționar, sunt foarte mândră de dumneata.

— Era mai multă lume care mă aștepta la ieșirea din avionul ăla decât atunci când dau autografe în librării; sunt sigur că oamenii ăia erau plătiți ca să fie acolo.

— Nu mai fi așa de modest și, te rog eu frumos, du-te și îmbracă-te, nu-ți stă bine când faci pe sălbaticul.

Paul deschise ușa de la dressing și se privi în oglindă.

— Nu sunt de acord, arăt mai degrabă bine, ar trebui poate să fac emisiunea în ținuta aceasta. Gata, asta e, am trac.

Mia se apropie de Paul, studie conținutul dressing-ului, scoase un pantalon gri, un sacou negru și luă o cămașă albă de pe etajeră.

— Ține, îi spuse ea întinzându-i-le, așa ai să fii foarte bine.

— Ești sigură că cea albastră n-ar fi mai bine?

— Nu, nu cu paloarea dumitale, e mai bine când cămașa e mai deschisă la culoare decât fața dumitale; după una sau două nopți de odihnă, o să vedem dacă albastrul ți se potrivește.

Își deschise geanta și constată că puținele ținute pe care și le luase erau șifonate.

— Eu o să rămân aici și o să-mi comand ceva de mâncare în cameră, oftă ea, lăsând totul să cadă pe jos.

— Cât timp avem la dispoziție, domnișoară Grinberg, înainte de cină? întrebă Paul vorbind pe un ton afectat.

— Două ceasuri, domnule Barton, și să nu te obișnuiești cu jocul acesta, căci ai putea să te trezești cu demisia mea înainte de a-l începe.

— Îmbracă-te și te-aș ruga să fii mai respectuoasă cu propriul dumatăle angajator.

— Unde mergem?

— Să vizităm Seulul, este singurul lucru care îmi vine în minte ca să rămânem treji până la păcătoșenia de dăneu.

Coborâră la recepție. Văzându-i ieșind din lift, domnișoara Bak țâșni și se puse în poziție de drepti.

Paul îi explică la ureche ce avea în minte. Ea se înclină și o porni înainte.

Mia se miră că era nevoită să străbată pe jos un bulevard care nu prezenta nicio atracție turistică, iar mira-re-a îi crescă și mai mult când domnișoara Bak pătrunse într-un centru comercial. Docil, Paul o urmă și o luă pe scările rulante.

— Pot să știu și eu ce facem aici? întrebă Mia.

— Nu, răspunse Paul.

La etajul al treilea, domnișoara Bak arată spre o vitrină. Rămase la intrarea în magazin și-l rugă pe Paul să o cheme dacă avea nevoie de serviciile ei. Paul se aventură înăuntru, Mia o luă pe urmele lui.

— Să-i oferi o rochie lui Kyong e gest plin de delicatețe, dar ar fi preferat cu siguranță să i-o aduci de la Paris.

— Știu, dar nu m-am gândit!

— O să încercăm să îndreptăm această greșală, știi cât poartă sau cât măsoară?

— Așa cam ca dumneata.

— A, da? *Mi-o imaginam mai mică decât mine și un pic mai durdulie.*

Mia se uită de jur împrejur și se îndreptă spre niște rafturi.

— Ține, fusta asta e foarte drăguță, pantalonul acesta, așijderea, bluzița de-aici e încântătoare, și cealaltă de-acolo la fel, puloverele astea trei sunt perfecte, iar rochia de seară e nemaipomenită.

— Ai fost costumieră într-o altă viață? întrebă Paul, uimit de rapiditatea cu care Mia selecționase hainele.

— Nu, replică ea, am pur și simplu gusturi bune.

Paul înhăță toate veșmintele pe care Mia le alesese și se îndreptă spre o cabină de probă.

— Dacă nu te deranjează..., continuă el trăgând perdeluța.

— Ce nu face o asistentă bună! lăsa Mia să-i scape când puse mâna pe haine.

Intră în cabină, trase perdeaua doar ca s-o dea la o parte câteva minute mai târziu îmbrăcată cu o primă ținută. Se învârti pe loc făcând pe manechinul, cu un zâmbet forțat.

— Perfect, zise Paul, s-o încercăm pe următoarea.

De voie, de nevoie, Mia îi dădu ascultare.

În fața chipului perplex al lui Paul, Mia se întoarse și își făcu din nou apariția îmbrăcată cu un alt pulover. El se duse să ia o rochie neagră care îi plăcea mult și i-o întinse pe deasupra perdelei.

— Cam prea mulată, nu? se interesă Mia.

— Încearc-o, vedem noi.

— E magnifică, mărturisi Mia ieșind din nou din cabină.

— Știu, am gusturi bune.

O nouă încercare, și lui Paul i se păru că ținuta e perfectă. În timp ce Mia se îmbrăca la loc, el se duse să plătească cumpărăturile la casă și o regăsi pe domnișoara

Bak la intrarea în magazin. Mia ieși din cabină și se uită de departe la ei.

— *Dar cine se crede? O mână de fani la aeroport și i s-a și urcat la cap. Dacă vrei să te joci de-a starul, habar n-ai tu, dragule, cu cine ai de-a face*, bombănea ea în gând când li se alătură.

— Ne întoarcem la hotel?

— Ți-ar cădea limba dacă ai spune și dumneata un „mulțumesc“?

— Mulțumesc, zise Paul luând-o pe scările rulante.

— Speri s-o dai pe spate pe traducătoarea dumitale cu două rochii? Lăsa Mia să-i scape.

— Și o fustă, trei pulovere, doi pantaloni și două bluzițe.

— Un Turn Eiffel în miniatură ar fi fost de-ajuns, în orice caz i-ar fi dovedit că nu te-ai gândit la ea în ultimul moment.

Se duseră înapoi în cameră fără să-și mai vorbească. Paul se întinse pe partea dreaptă a patului, cu mâinile la ceafă.

— Pantofii! exclamă Mia.

— Nici nu ating plapuma.

— Scoate-i totuși.

— La ce oră vin să ne ia?

— N-ai decât să te ridici și să-ți consulți foaia de drum.

— E caraghios că folosești termenul acesta, așa i se mai spune unui program de promovare.

— Și te miră faptul că o chelneriță are vocabular!

— Nervos ar trebui să fiu eu, nu dumneata.

— Eu, eu, eu, de când am ajuns nu mai exiști decât dumneata. Fii nervos de unul singur și du-te să cinezi tot de unul singur. Oricum, n-am ce să pun pe mine.

— N-ai decât să alegi, toate pachetele astea sunt pentru dumneata. Chiar ți-ai închipuit că socoteam s-o seduc pe

Kyong copleșind-o cu cadouri? E de-o vulgaritate..., drept cine mă crezi?

— *Drept David...* E foarte draguț din partea dumitale, dar nici nu se pune problema, nu-i niciun motiv...

— Ba da și tocmai l-ai spus, lucrurile dumitale au rămas la Paris. Doar n-o să porți aceleași haine cât o să stăm aici.

— O să mă duc să-mi cumpăr mâine.

— Ai făcut deja o nebunie cu biletul de avion. Nimic mai firesc decât să te ajut și eu la rândul meu, m-ai ținut de mână, o mână transpirată, m-ai susținut în mașină în fața aceluia editor care vorbea întruna și, dacă n-ai fi fost aici, aș fi fost la pământ în mijlocul acestui apartament sinistru, în acest hotel sinistru și în orașul acesta de la capătul lumii. Așa că, cu cele mai onorabile intenții, o să agățăm hainele acestea în dressing și îți propun să păstrezi rochia neagră pentru serata de la ambasador.

— Țin neapărat să-ți dau banii înapoi, totul te-a costat o avere.

— Pe mine, nu, în schimb pe Cristoneli... I-am sus-tras un avans astronomic înainte de a accepta călătoria aceasta.

Mia luă una dintre pungi spre baie.

— Te las să aranjezi tu restul, trebuie să mă pregătesc.

Când, o jumătate de oră mai târziu, Mia ieși din baie, lui Paul i se păru și mai frumoasă decât atunci când probase hainele, deși era machiată foarte ușor.

— Așadar? zise ea.

— *Năucitoare!*... Nu-i rău deloc, îți vine foarte bine.

— Fusta nu-i prea scurtă?... *Cum adică, nu-i rău deloc?*

— *Ești sublimă!*... Nu, cred că e mărimea dumitale.

— *Tu știi câți bărbați și-ar vinde sufletul ca să fie cu mine în apartamentul acesta, iar ție ți se pare doar că „nu-i rău deloc“?... Și bluzița, nu-i prea decoltată?*

— *Un centimetru în plus și ai declanșa o răzmeriță în restaurant... Nu, doar atât cât trebuie, pe bune, te asigur, ținuta asta îți vine perfect.*

— *Stai tu să vezi ce mutră o să facă traducătoarea aia a ta când o să mă zărească și din „nu-i rău deloc“ n-ai să mă mai scoți... Dacă zici dumneata, merg pe mâna dumitale.*

— *Ce-i cu tine, bătrâne?*

— *Ai spus ceva?*

— *Nu, nimic.*

Paul ridică degetul mare și se retrase ca să se pregătească și el.

*

Intrând în restaurant, Paul simți cum i se accelerează bătăile inimii. Înainte să plece din hotel, Mia îi dăduse câteva sfaturi referitoare la comportamentul pe care trebuia să-l adopte în asemenea circumstanțe. Să nu facă vreun lucru care ar fi putut să o pună în încurcătură pe Kyong în fața angajatorilor ei, să o lase să acționeze și să aștepte momentul potrivit ca să se manifeste. În cazul în care ar fi fost așezați unul lângă celălalt și n-ar fi putut să-i mângâie ușurel mâna, o atingere cu genunchiul ar fi fost de-ajuns ca s-o liniștească.

Iar dacă n-ar fi putut să se apropie de ea fără să trezească bănuieli, Paul îi încredinșase Miei un bilețel ca să i-l dea lui Kyong la sfârșitul mesei.

Când toți convivii se așezară în sfârșit la masă, Paul și Mia schimbă o privire, Kyong nu fusese invitată.

Paul era sărbătorit, toasturile în cinstea lui se succedau. Directorul departamentului de marketing al editurii coreene intenționa să-i regroupeze romanele într-o colecție destinată studenților. Voi să știe dacă Paul ar accepta să adauge o prefață în care ar explica de ce își dedicase opera unei cauze atât de dificile. Paul se întrebă dacă nu cumva își băteau joc de el, dar engleza interlocutorului său era departe de-a fi perfectă, preferă să nu dea niciun răspuns. Șeful de la publicitate îi prezentă coperta ultimului său roman, arătând plin de mândrie banderola care menționa cu litere roșii: *500 000 de exemplare*. Cifra de-a dreptul exemplară pentru un autor străin, adăugă editorul. Directorul librăriei confirmă faptul că nu trecera nici măcar o zi fără ca volumul să nu-i fie cerut de mai multe ori. Domnișoara Bak își așteptă rândul ca să comunice lista interviurilor pe care trebuia să le acorde Paul. Jurnalul televizat negociase o exclusivitate până la apariția lui, dar, de îndată ce avea să fie eliberat de această obligație, urma să aibă o întrevedere cu ziarul *Chosun*, o alta cu revista *Elle* coreeană, un ceas de antenă la postul de radio KBS, o întâlnire cu un jurnalist de la *Movie Week* și una mai delicată cu cotidianul *Hankyoreh*, cunoscut pentru pozițiile sale non-conservatoare și singurul organ de presă care susținea politica de deschidere a guvernului față de Coreea de Nord. Când Paul întrebă de ce *Hankyoreh* dorea să-i ia un interviu, toți mesenii râseră cu poftă. Lui Paul nu-i ardea de răs, iar hebetudinea lui contrasta cu voioșia vecinilor săi. Mia îi veni în ajutor și puse o serie de întrebări despre Seul, cum era vremea de-a lungul anotimpurilor, locurile ce trebuiau vizitate, începu o conversație despre cinema coreean cu editorul lui Paul care fu impresionat de erudiția ei în domeniu.

Ea profită de această apropiere ca să-i sugereze la ureche că ar fi bine ca seara să se termine mai devreme, domnul Barton fiind epuizat.

Când ajunseră la hotel, Paul se duse direct la culcare. Potrivi perna care îl despărțea de Mia și stinse lampa de pe măsua de noapte înainte ca ea să fi ieșit din baie.

Mia se băgă în așternuturi și așteptă câteva clipe.

— Dormi?

— Nu, așteptam să-mi pui întrebarea ca să dorm.

— O să te sune mâine, sunt sigură.

— Cum ai putea să fii sigură, nu mi-a lăsat nici măcar un mesaj la hotel.

— Te-a prevenit în mail că o să fie îngrozitor de ocupată. Se întâmplă ca munca să te acapareze în asemenea măsură, încât să nu poți face nimic altceva.

Paul se ridică într-o rână și-și trecu capul pe deasupra pernei.

— E prea mult dacă cer un prăpădit de mesaj? A fost numită ministru al Culturii? Și apoi, de ce îi cauți scuze?

— Pentru că mă doare sufletul să te văd nefericit și nu știu de ce, asta e, răspunse Mia ridicându-se și ea.

— Ai început să ai mania de a-mi fura replicile.

— Mai taci.

În tăcere, chipurile li se apropiară și ceea ce urmă fu de o nesfârșită tandrețe.

*

— Nu m-ai sărutat din milă? întrebă Paul.

— Ți s-a mai întâmplat să primești o palmă chiar după un sărut?

— Nu, nu încă.

Mia își lipi buzele de ale lui și îi ură noapte bună. Apoi, potrivi perna și își stinse lampa de pe măsuța de noapte.

— Se pune sau nu? întrebă Paul din întuneric.

— Dormi! răspunse Mia.

16.

Mia se distra pe cinste jucând rolul asistentei desăvârșite, exagerând peste măsură felul în care îi spunea lui Paul „domnule Barton“ de fiecare dată când i se adresa. Și, de fiecare dată, Paul îi arunca o privire ucigașă.

În timpul inaugurării Târgului, când se auzea doar zgomotul flash-urilor, ea rămase la depărtare.

Ședința de autografe marcă o etapă nouă în viața lui Paul.

Trei sute de persoane formau o coadă care se întindea mult în afara ușilor librăriei. Descoperind amploarea acestei primiri, Mia se gândi la propria sa carieră și la Creston pe care ar fi trebuit să-l sune de multă vreme. Probabil că-și făcea sânge rău. Căută ce minciună să inventeze ca să nu-i spună unde se afla.

La rândul lui, Paul, așezat la un birou, saluta și zâmbea întruna, ortografiind, ba chiar înțelegând cu cea mai mare greutate numele cititorilor care i se prezentau. Librarul se aplecă la urechea lui ca să-i ceară scuze. Era regretabil faptul că traducătoarea lui era suferindă și că nu putuse să vină.

— Kyong este bolnavă? îi șopti Paul.

— Nu, traducătoarea dumneavoastră este bolnavă.

— Tocmai asta am spus și eu.

— Pe traducătoarea dumneavoastră o cheamă Eun-Jeong.

O bruscă îmbrânceală puse capăt conversației, agentul de pază dădu afară câțiva fani și-i ordonă publicului să facă o nouă coadă în fața estradei.

Pauza de prânz a fost prelungită la cererea Miei. Domnul Barton avea nevoie să-și tragă sufletul. Paul fu escortat spre cantina instituției care fusese rezervată numai pentru el. Își petrecu timpul căutându-l din priviri pe librar, dar fără rezultat.

— Pari îngrijorat? Întrebă Mia.

— Nu sunt obișnuit cu atât de multă lume, am trac și sunt frânt de oboseală.

— Oricine ar fi și pentru mai puțin de-atât. Nici nu te-ai atins de farfuria dumitale. Mănâncă, o să ai nevoie de forțe proaspete pentru runda a doua. E minunat ce ți se întâmplă, cititorii sunt atât de fericiți să te vadă, e tulburător, emoționant, nu-i așa? Știu că e obositor, dar fă un efort și zâmbește un pic mai mult. Să fii iubit de public e cea mai frumoasă dintre recompense. Faptul acesta dă un sens muncii noastre, existenței noastre, tuturor lucrurilor pe care le oferim celorlalți. Ce altă fericire e mai mare decât să împărtășești această bucurie cu ei?

— Ai dat multe autografe la viața dumitale?

— Altceva voiam să spun.

— În orice caz, eu n-am mai trecut printr-o bucurie asemănătoare.

— Ar trebui să te obișnuiești.

— Nu cred, nu-i genul meu. N-am plecat din California ca să trăiesc așa ceva în străinătate. Nu zic că nu e plăcut și sunt emoționat, dar n-am stofa unui star.

— Pomenita stofă o să ți se lipească repede de piele și ai să-i prinzi gustul, crede-mă.

— Sunt convins de contrariu, răspunse Paul pe un ton îmbufnat.

— Tot fără vești? Întrebă cu nepăsare Mia.

— Tot.

— O să-ți dea în curând.

Paul înălță capul.

— În legătură cu ieri seară...

— E timpul să te alături publicului, că își pierde răbdarea, îl întrerupse Mia ridicându-se.

Agenții de pază îl însoțiră pe Paul până la masa unde dădea autografele. Mia rămase în bistro. De cum deschise iarăși, un fan tânăr se năpusti și șterpeli paharul din care băuse Paul.

Pari așa de vulnerabil în fața acestui succes, pari așa de sincer când afirmi că nu-ți dorești celebritatea și trebuia să mă întâlnești pe mine, pe mine... poate că nu suntem compatibili..., gândi Mia.

★

Încetul cu încetul, librăria se golea. Ultimul cititor făcu încă un selfie cu Paul care îi oferă zâmbetul lui cel din urmă pe ziua respectivă. Era extenuat și aproape că-i fu greu să se ridice de pe scaun.

— Ăsta-i prețul gloriei, zise librarul venind să-i mulțumească.

Mia îl aștepta aproape de ieșire în compania domnișoarei Bak.

— Cine este această doamnă Jonque despre care mi-ați vorbit adineauri? Întrebă Paul.

— Eun-Jeong, îl corectă librarul. V-am spus deja, vă traduce cărțile, îi datorați un pic din succesul dumneavoastră. Nu am întâlnit-o niciodată, dar trebuie să recunoaștem că are un stil remarcabil.

— Kyong! pe traducătoarea mea o cheamă Kyong, doar știu ce spun, protestă Paul.

— Cineva vă va fi ortografiat greșit prenumele ei în engleză, limba noastră e plină de subtilități, dar vă asigur că o cheamă Eun-Jeong, cum stă, de altfel, scris pe coperta fiecăreia dintre cărțile dumneavoastră, în coreeană, bineînțeles. Regret că nu a putut fi prezentă astăzi, ar fi fost mândră să vă fie alături.

— Ce are?

— O gripă urâtă, cred. E timpul să plecați, ziua dumneavoastră mai are mult până să se termine, iar editorul mi-ar purta pică dacă v-aș mai reține.

O limuzină îi duse înapoi la hotel. Domnișoara Bak era așezată pe scaunul din față. Paul nu scotea o vorbă, iar Mia se îngrijoră.

— O să-mi explici și mie ce se întâmplă, șopti Mia.

Paul apăsă pe un buton, iar geamul care îi separa de șofer și de domnișoara Bak se ridică.

— Vezi dumneata, aș putea să prind gustul chestiei ăsteia.

— Paul!

— E bolnavă, o afurisită de gripă din câte se pare.

— În sine e mai degrabă o veste bună. În sfârșit, nu pentru ea, dar faptul îi explică lipsa și tăcerea. Hai să ne

gândim, cât ține o afurisită de gripă? Cel mult o săptămână? Când s-a îmbolnăvit?

— De unde vrei să știu eu?

— Ai fi putut să-ți faci griji, ți-ai făcut destule ca să afli că e la pat.

— Deloc, librarul mi-a spus, ar fi trebuit să fie aici astăzi.

— Și ce altceva ți-a mai zis?

— Nimic, absolut nimic.

— Atunci, hai să fim optimiști și să sperăm că peste câteva zile o să se pună pe picioare... *Poate că are niște picioare mari, de altfel, niște picioare imense...*

— Vorbești în șoptă!

— Nu vorbesc niciodată în șoptă, nu știu ce-i aia șoptă.

Mia se întoarse spre geam și privi peisajul.

— Uit-o pe Kyong, măcar până diseară... *ba uit-o de tot*. Te așteaptă o emisiune importantă și trebuie să te concentrezi.

— Nu vreau să mă duc, mi s-a luat, vreau să mă întorc la hotel, să comand ceva de mâncare și să mă culc!

— *Dar eu...* Lasă copilăriile, e-n joc cariera dumitale, fii profesionist și ține-te tare.

— Am zis c-ai să te joci de-a asistenta, nu de-a tiranul.

— Pentru că dumneata crezi că eu mă joc? se ofuscă Mia înfruntându-l.

— Iartă-mă, tracul e de vină, vorbește gura fără mine, mai bine aș tăcea.

— Știi ce i-a spus cândva Sarah Bernhardt unei tinere actrițe care se lăuda că nu știe ce este acela trac? „Nu-ți face griji, micuțo, o să vină odată cu talentul.”

— Trebuie s-o iau ca pe-un compliment?

— Ia-o cum vrei. Ajungem la hotel, o baie ți-ar prinde tare bine. Apoi, ai să te schimbi și n-ai să te mai gândești decât la personajele și la prietenii dumitale, la lucruri care te liniștesc. Nu poți să ignori tracul, dar poți să-l depășești. De cum o să intri pe scenă, o să dispară.

— Și de unde știi dumneata toate astea? șuieră Paul cu vocea unui om pierdut.

— Știu eu și-atât. Ai încredere în mine.

*

Paul se destinsese mult timp în apa plină de spumă. Își puse costumul și cămașa albă alese de Mia. Camerelor de filmat le era groază de culoarea albastră, îl încredințase ea, adăugând imediat că în albastru bărbății aveau mai puțină prestanță la televizor. Era un lucru știut de toată lumea. Comandă o gustare pe la orele 18. Paul se forță să mănânce. Îl puse apoi să învețe pe dinafară o scurtă introducere în care să le mulțumească cititorilor săi coreeni, să le arate cât de sensibil era la primirea pe care i-o făcuseră, să le spună că, deși nu avusese timp să-l viziteze, Seul era un oraș magnific și că era fericit că se află acolo. Paul își recită lecția, cu ochii la ceasul de la televizor unde minutele se perindau unele după altele. Și odată cu scurgerea lor, creștea și angoasa care îl cuprinsese, de ajunsese să-l doară stomacul.

*

Respectând programul, erau în limuzină la ora 18.30 fix.

La jumătatea drumului, Paul bătu brusc în geamul despărțitor și îl imploră pe șofer să oprească.

Se năpusti afară din mașină și vomită gustarea. Mia îl ținu de umeri și, când spasmele se calmară, îi întinse o batistă și o gumă de mestecat.

— Grozăvitor, aruncă Paul când se îndreptă de spate. Mâini jilave în avion și vomă pe trotuar, super eroul desăvârșit. Dar știi c-ai tras lozul cel mare ca să ieși din viața de zi cu zi.

— Singurul lucru care contează e că nu ți-ai pătat costumul. Ești mai bine?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine de-atât!

— Nu ți-ai pierdut umorul, e esențial. Mergem?

— Da, nici nu se pune problema să întârziem la abator.

— Uită-te în ochii mei... am spus în ochi! Mama dumitale se uită la televiziunea coreeană?

— Mama a murit.

— Îmi pare rău. Sora?

— Sunt fiu unic.

— Ai prieteni coreeni?

— Din câte știi eu, nu.

— Perfect! Kyong a dumitale e ținută la pat cu o gripă și, când cineva are gripă, până și lumina slabă a unei veioze e de-ajuns ca să amplifice migrena. Nu-i niciun risc ca ea să se uite în seara asta la televizor, nici ea și nici altcineva iubit ori cunoscut de dumneata. Așa că nu ne pasă de emisiunea asta și ne doare undeva dacă ești strălucit sau nul, în plus, ai să mai fii și tradus!

— Și atunci, de ce ne ducem?

— Pentru show, pentru cititorii dumitale, pentru ca să le poți povesti toate acestea într-o bună zi într-una din cărțile dumitale. Gândește-te, intrând în platou, că ești

unul dintre personajele dumitale, încearcă să le semeni și ai să fii perfect.

Paul se uită lung la Mia.

— Iar dumneata, dumneata ai să mă privești?

— Nu!

— Mincinoaso!

— Scurpă guma, am ajuns.

*

Mia rămase lângă Paul în timpul machiajului, intervenind de două ori pentru ca profesionista să nu-i mascheze ridurile fine din jurul ochilor.

Când regizorul veni să-l ia, îi urmă în culise și, chiar înainte ca el să intre pe platou, îi dădu un ultim sfat.

— Nu uita, ceea ce va conta mai mult nu e ceea ce spui, ci felul în care o vei spune. La televizor, muzicalitatea e mai importantă decât cuvintele, ai încredere într-o fană de talk-show-uri.

Rampele proiectoarelor se aprinseră, regizorul îl împinse pe Paul, iar el înaintă pe scenă, orbit.

Prezentatorul îl pofti să ia loc într-un fotoliu din fața lui, un tehnician se apropie ca să-i pună o cască de ureche. Manipularea acesteia îl gâdila pe Paul și, cum se tot foia râzând, operatorul de sunet o luă de trei ori de la capăt.

— Am câștigat, suspină Mia din culise, văzându-l cum îi revin culorile în obraji.

Paul auzi vocea interpretului prezentându-i-se în cască. Traducerea avea să fie simultană, îl rugă să facă fraze scurte, separate de un timp de pauză. Paul dădu din cap, semn care prezentatorului de pe platou i se

păru o salutare, simțindu-se obligat să-l salute la rândul său.

— O să începem imediat, aopti interpretul din regie, dumneavoastră nu mă vedeți, dar eu vă văd pe ecranul meu de control.

— De acord, încuviință Paul, cu inima bătându-i tare.

— Nu-mi răspundeți mie, domnule Barton, ci numai domnului Tae-Hoon, urmăriți-i buzele și n-ascultați decât vocea mea. Telespectatorii n-o vor auzi pe-a dumneavoastră.

— Cine e domnul Tae-Hoon?

— Prezentatorul.

— De acord.

— Este prima apariție la televizor?

Dădu din nou din cap și Tae-Hoon îl copie imediat.

— Acum suntem în direct.

Paul se concentrează asupra feței lui Tae-Hoon.

— Bună seara, suntem fericiți să-l primim pe platoul nostru pe scriitorul american Paul Barton. Spre marea noastră regret, domnul Murakami, bolnav de gripă, nu va fi prezent în seara aceasta. Îi dorim o vindecare rapidă.

— Normal, toți oamenii importanți pentru mine se trezesc acum cu câte-o gripă, nu traduceți asta, vă rog frumos, continuă Paul.

Mia își scoase casca cu care se echipase și ieși din culise. Îl rugă pe regizor să fie condusă până la loja domnului Barton.

— Domnule Barton, reluă prezentatorul după ce ezită puțin, cărțile dumneavoastră se bucură de un mare succes la noi. Puteți să ne explicați ce v-a împins să susțineți cauza poporului din Coreea de Nord?

— Pardon?

— Nu mi-ați înțeles traducerea? se interesă vocea din cască.

— Ba da, v-am înțeles foarte bine traducerea, dar nu și întrebarea care tocmai mi-a fost pusă.

Prezentatorul tuși ușor și continuă.

— Ultimul dumneavoastră volum este tulburător, descrieți în el viața unei familii sub jugul dictaturii, încercând să supraviețuiască represiunii orchestrate de regimul lui Kim Jong-un, iar toate acestea cu o acuratețe surprinzătoare pentru un scriitor străin. Cum v-ați documentat?

— Cred că avem o problemă, murmură Paul adresându-se interpretului său.

— Ce problemă?

— N-am avut plăcerea de a citi ultimul Murakami, dar mi se pare că domnul Tae-Hoon mă ia drept un alt autor, să nu traduceți nici asta.

— Nici nu aveam intenția s-o fac și nu înțeleg ce-mi spuneți.

— N-am scris niciodată nimic despre dictatura nord-coreeană, fir-ar să fie! șuieră Paul cu un zâmbet de fațadă.

Cum nu primea în cască niciun răspuns, prezentatorul își șterse fruntea și anunță că aveau o mică problemă tehnică pentru care se scuză, precizând că avea să fie repede reparată.

— Nu este nici locul, nici momentul să faceți glume, domnule Barton, reluă interpretul, suntem în direct. Vă rog frumos să răspundeți la întrebări cu mai multă seriozitate, e slujba mea în joc, o să fiu dat afară din pricina dumneavoastră, dacă nu încetați să vă comportați în felul acesta. Trebuie să dau drumul la microfonul meu și să-i spun ceva domnului Tae-Hoon.

— Ei bine, începeți prin a-l saluta din partea mea și preveniți-l despre greșeala lui, este singurul lucru care trebuie făcut.

— Sunt unul dintre cititorii dumneavoastră fideli și nu pot să-mi explic atitudinea dumneavoastră.

— Am înțeles, suntem la camera ascunsă!

— Camera e chiar în fața dumneavoastră... ați băut cumva?

Paul fixă obiectivul deasupra căruia clipea o diodă roșie. Domnul Tae-Hoon părea să-și piardă răbdarea.

— Le mulțumesc cititorilor mei coreeni, continuă Paul, și țin să le spun cât de mult m-a emoționat primirea lor. Seul este un oraș magnific, chiar dacă n-am avut încă timp să-l vizitez. Sunt fericit să mă aflu aici.

Paul auzi oftatul de ușurare al interpretului său care îi traduse fără să mai aștepte cuvintele.

— Minunat, reluă Tae-Hoon, cred că am rezolvat problema cu sunetul. Prin urmare, îi voi pune iarăși primele două întrebări autorului nostru care, de data aceasta, ne va răspunde.

Și, în timp ce prezentatorul vorbea, Paul îi șopti interpretului:

— Cum nu înțeleg nimic din ceea ce-mi spune și cum sunteți un cititor fidel al operei mele, eu am să vă recit una dintre rețetele măcelarului meu parizian, iar dumneavoastră o să răspundeți în locul meu la întrebările domnului Tae-Hoon.

— Mi-e cu neputință să fac un asemenea lucru, șopti în cască interpretul.

— Țineți la slujba dumneavoastră sau nu? Se pare că, la televizor, muzicalitatea contează mai mult decât cuvintele, nu vă faceți griji, o să mă străduiesc să zâmbesc.

Iar emisiunea se desfășură în felul acesta. Interpretul îi traducea lui Paul întrebările prezentatorului, și în timp ce acesta din urmă se încăpățâna să-l interogheze despre cărți pe care nu le scrisese și al căror subiect se învârtea în mod obsesiv în jurul condiției cetățenilor din Coreea de Nord, Paul, mereu cu un zâmbet pe față, spunea ce-i trecea lui prin minte, neformulând decât fraze scurte și marcând de fiecare dată câte o pauză. Neputând să traducă un discurs inteligibil, interpretul deveni autor pentru o seară, răspunzând cu brio în locul lui Paul.

Coșmarul dură șaiszeci de minute, dar nimeni nu văzu nimic.

Ieșind din platou, Paul o caută pe Mia. Regizorul îl conduse până la lojă.

— Ai fost formidabil, asigură ea.

— Fără nicio îndoială, mulțumesc că ți-ai ținut promisiunea.

— Care promisiune?

— De-a nu te uita la emisiune.

— Delicioasă remarca dumitale referitoare la gripă și îmi pare rău pentru Murakami, știu că te bucurai să-l întâlnești.

— Nu credeam o iotă din ce spuneam.

— Mergem la hotel? Ziua asta nu te-a sleit doar pe dumneata, zise ea ieșind din lojă, mâine îmi dau demisia.

Paul se năpusti în urma ei și o opri ținând-o de braț.

— Nu vorbeam serios!

— Dar ai vorbit!

— Ei bine, am spus o prostie și crede-mă că, în seara asta, a fost una printre multe altele.

— Cu siguranță că ai fost nemaipomenit.

— Dacă am supraviețuit, ție ți-o datorez. Îți mulțumesc din suflet și nu sunt doar vorbe.

— Pentru nimic.

Mia se eliberă din strânsoarea lui și merse cu pas hotărât până la ieșire.

*

Întorși la hotel, Mia adormi fără întârziere. De cealaltă parte a pernei, Paul, cu ochii mari deschiși, căuta o explicație pentru cele două anomalii care îi marcaseră ziua. Negăsind niciuna, își făcu griji pentru ceea ce îi rezerva ziua de mâine.

17.

Mia fu trezită de un scârțâit de ușă. Deschise ochii. Paul împingea o măsuță pe roți. Se apropie de pat și îi spuse bună dimineța.

— Cafea, suc proaspăt de portocale, coșuleț cu viennoi-serie, ouă fierte și cereale, doamna e servită, zise el umplând ceașca.

Mia se așeză și își aranjă pernele la spate.

— Cui îi datorez atâta atenție așa de dimineață?

— Mi-am concediat asistenta ieri, așa că sunt nevoit să mă ocup de tot, răspunse Paul.

— Ce ciudat, eu am auzit că și-a dat demisia.

— Dacă așa a făcut înseamnă că am fost gând la gând cu bucurie, prefer din plin să pierd o colaboratoare și să regăsesc o prietenă. Zahăr?

— O bucată, te rog.

— Și pentru că mă asist eu pe mine, am luat câteva inițiative în timp ce dumneata dormeai. Am anulat toate întâlnirile zilei. Singura noastră obligație va fi recepția de la ambasador, în rest suntem liberi să facem ce vrem. Seul e-al nostru până diseară și o să ne bucurăm de el.

— Ai anulat toate întâlnirile?

— Reprogramate pentru mâine, am pretins că nu mă simt foarte bine. Doar n-aveam să-i las monopolul gripei lui Murakami, obrazul subțire cu cheltuială se ține.

Mia se uită la ziarul îndoit pe măsura cu micul dejun și îl apucă cu un gest rapid.

— Fotografia dumitale e pe prima pagină!

— Da, de altfel, nu prea e în avantajul meu, mi se pare că-s urât și dau impresia că am trei kilograme în plus.

— Nu, ești bine. Ai sunat-o pe atașata de presă ca să-ți traducă articolul? O fotografie pe prima pagină e foarte importantă.

— Recunosc faptul că în coreeană e greu să știi dacă te vorbesc de bine sau de rău, dar, după părerea mea, jurnalistul care a scris articolul a făcut, după toate probabilitățile, elogiul ultimului roman al lui Murakami.

— Nu suferi mai degrabă de o obsesie murakamiană decât de gripă? L-ai pomenit de două ori în câteva minute.

— Cătuși de puțin și, în același timp, după cele întâmplate ieri seară, aș fi avut dreptul.

— Ce s-a întâmplat?

— Am trăit cel mai ubuesc moment din viața mea. Mi s-a întâmplat adesea să dau interviuri unor jurnaliști care nici măcar nu-mi deschiseseră cartea, dar să răspund la întrebările unuia care a citit cartea unui alt autor a fost o mare premieră.

— Despre ce vorbești?

— Despre fiasco-ul de ieri! Tembelul îmi pune întruna niște întrebări destinate lui... Nu-i rostesc numele, o să mă acuzi iarăși că fac o fixație, dar ai înțeles la cine mă refer. Mare moment de solitudine pe platou, în fața prezentatorului. Ce anume v-a determinat să vă aplecați asupra destinului poporului nord-coreean? Prin ce surse

ați obținut atâtea informații despre viața unor oameni oprimați de regimul lui Kim Jong-un? De ce un asemenea angajament politic? Credeți că zilele acestei dictaturi sunt numărate? Din punctul dumneavoastră de vedere, Kim Jong-un este un conducător de fațadă impus de un sistem oligarhic sau chiar ocârmuiește? Personajele vă sunt inspirate din realitate sau le-ați născocit?... Și așa mai departe.

— Vorbești serios? Întrebă Mia, șovăind între amuzament și compasiune.

— I-am pus aceeași întrebare interpretului care îmi vorbea în nenorocita de cască. Rău îți mai vine să te scarpini, cu cheștiile astea. Ca să-ți mărturisesc totul, am crezut chiar că sunt la camera ascunsă. Cum nu se dau în lături de la nimic, mi s-a părut că era cel mai logic lucru cu putință și că n-aveam să cad așa de ușor în capcană. După douăzeci de minute, am avut impresia că totul durează prea mult și că gluma e cam de prost gust. Numai că nu era o glumă. Tembelii au crezut că au de-a face cu un alt autor și o altă carte, iar interpretului îi era groază să le spună.

— E o nebunie, replică Mia punându-și mâna la gură ca să-și ascundă pofta de râs.

— Să nu cumva să te abții, râzi pe socoteala mea până n-oi mai putea, eu sunt primul care-o face de când ne-am întors aseară la hotel. Numai mie mi se întâmplă asemenea lucruri.

— Dar cum de au putut comite o asemenea greșeală?

— De mult s-ar ști dacă prostia ar avea limite. Bun, n-o să ne petrecem toată ziua cu tărășenia asta, continuă Paul luând ziarul din mâinile Miei ca să-l arunce la capătul încăperii. Ia-ți micul dejun și să plecăm la plimbare.

— Ești sigur că totul e în ordine?

— Cum nu, totul e foarte în ordine, am părut de-a dreptul idiot în fața a sute de mii de telespectatori, presupun că unii dintre ei au și avertizat postul de televiziune, lucru care, probabil, stă scris și-n articolul acesta. Și, că veni vorba, dacă ne întâlnim pe stradă cu oameni care râd când mă văd, să rămânem demni și să ne purtăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Chiar îmi pare rău, Paul.

— Să nu-ți pară și să nu vorbim despre toate acestea. Mi-ai spus-o chiar dumneata, nimănui nu-i pasă de emisiunea asta și apoi, afară e o vreme magnifică!

Paul o convinsese pe Mia să iasă din hotel prin parcare, în cazul în care domnișoara Bak ar fi stat de pază la recepție. Voia să-și petreacă ziua doar în compania ei și mai ales să nu se încurce cu un ghid.

Dimineața, vizitară palatul Changdeokgung¹¹. Tre-când de poarta Honghwamun¹², Paul se amuză încercând să pronunțe numele locurilor, iar exagerările sale gutu-rale o distrară mult pe Mia. De pe podul Okcheonggyo¹³, admiră bazinul și frumusețea acestui palat încărcat de istorie.

— Acolo e Myeongjeongjeon, biroul regelui, zise Paul arătând spre o clădire, a fost inaugurat în 1418. Toate ca-sele pe care le vezi sunt cu fața spre sud, căci sanctuarele vechilor regi sunt la sud. Myeongjeongjeon e cu fața la est, ca să nu respecte tradiția confuciană.

— Kyong te-a învățat toate acestea?

¹¹ În traducere: „palatul virtuții prospere”; este unul dintre „cele cinci mari palate” construite de regii dinastiei Joseon. (N.t.)

¹² Poarta principală a palatului. (N.t.)

¹³ Este o intrare simbolică în grădina palatului. (N.t.)

— Las-o pe Kyong într-ale ei, pur și simplu am pus mâna pe-o broșură când am cumpărat biletele, am răsfoit-o în timp ce tu admirai iazul, voiam să te impresionez. Ți-ar plăcea să vezi grădina botanică?

*

Părăsiră palatul și se duseră în cartierul Insa-dong. Îi străbătură galeriile de artă, se opriră ca să guste un pa-jeon, o clătită coreeană foarte la modă, și-și petrecură restul după-amiezii căutând vechituri prin anticariate. Mia dorea să-i ofere un cadou lui Daisy, ezita între o veche cutie pentru mirodenii și un încântător colier. Paul o sfătui să aleagă colierul, îi făcu discret un semn anticarului să ambaleze cutia pentru mirodenii și se întoarse spre prietena lui.

— O să i-o oferi lui Daisy din partea mea, declară el încredințându-i-o.

Se întoarseră exact la timp ca să se pregătească. Domnișoara Bak aștepta tot în holul de la intrare. Văzând-o, Mia îl împinse pe Paul în spatele unei coloane. Se fofilară până la următoarea, apoi următoarea și profitară de trecerea unui groom și a căruțului său de bagaje ca să ajungă, incognito, până la lifturi.

La ora 19, Mia își punea rochia, iar Paul se simți foarte mândru că i-o cumpărase.

— Dacă-mi mai spui o dată „nu-i rău deloc“, nu mă mișc din camera asta, anunță Mia privindu-se într-o oglindă.

— Bun, tac.

— Paul!

— Ești...

— Nu, nu spune nimic! îl întrerupse Mia.

— ... magnifică.

— Merge, accept complimentul.

O jumătate de ceas mai târziu, limuzina îi lăsa în fața rezidenței ambasadorului Statelor Unite.

Ambasadorul își aștepta invitații în vestibul. Paul și Mia ajunseseră primii.

— Domnule Barton, este o onoare și o plăcere să vă primesc la rezidență, începu ambasadorul.

— Întreaga onoare este de partea mea, răspunse Paul, prezentând-o pe Mia.

Ambasadorul se aplecă pentru a-i săruta mâna.

— Cu ce vă ocupați, domnișoară? întrebă el.

— Mia ține un restaurant la Paris, replică Paul în locul ei.

Ambasadorul îi însoți până la salonul cel mare.

— N-am avut încă vremea să vă citesc ultima operă, îl încredință el la ureche. Mă descurc un pic în coreeană, dar nu îndeajuns, din păcate, pentru a putea aprecia o lectură. În schimb, mi-ați făcut prietenul să plângă cu lacrimi amare. De o săptămână încoace, nu-mi mai vorbește decât despre dumneavoastră, l-ați bulversat. O parte din familia lui trăiește în Coreea de Nord și mi-a spus că povestirea dumneavoastră era de o ireproșabilă acuratețe. Cât de mult vă invidiez libertatea de scriitor! Dumneavoastră puteți măcar să exprimați fără rezerve lucrurile pe care obligațiile noastre diplomatice ne silesc să le trecem sub tăcere. Dar, îngăduiți-mi să v-o spun, ați introdus în acest roman, dar ce zic eu, în acest document, gândirea Americii!

Dubitativ, Paul se uită lung la ambasador.

— Ați putea să-mi spuneți un pic mai mult? îi sugera el cu sfială.

— Prietenul meu e coreean, repet, și... iată-l că vine! Va fi mult mai elocvent decât mine. Vă las în compania lui, visează să stea de vorbă cu dumneavoastră. În acest timp, îi voi întâmpina pe ceilalți invitați. Ca să mă ajute în această îndatorire, o răpesc pe încântătoarea dumneavoastră prietenă. Cu mine n-aveți de ce să vă temeți, adăugă ambasadorul, mucalit.

Mia îi aruncă o privire rugătoare lui Paul, în van, gazda locurilor o lua deja cu sine.

De-abia avu timp Paul să-și vină în fire, că un bărbat gingaș și de o rară eleganță îl și strângea în brațe și își punea capul pe umărul său.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, zise el. Sunt atât de emoționat să vă întâlnesc!

— Și eu, răspunse Paul încercând să se elibereze din îmbrățișarea lui. Dar mulțumesc pentru ce?

— Pentru tot! Pentru că sunteți ceea ce sunteți, pentru cuvintele dumneavoastră, pentru că v-ați aplecat asupra destinului alor mei. Cui îi mai pasă de ei în zilele noastre? Nici nu vă închipuiți ce reprezentați în ochii mei.

— Nu, într-adevăr, nu-mi închipui nimic. N-ați adunat o grămadă de lume ca să vă bateți toți joc de mine? întrebă Paul.

— Nu înțeleg?

— Nici eu, nici eu nu înțeleg! replică el, exasperat.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri.

— Sper că nu cuplul pe care îl formez cu Henri vă șochează, domnule Barton? Ne iubim cu o dragoste

sinceră de zece ani încoace, ba chiar am adoptat un copil, un băiețel pentru care nutrim o tandră afecțiune.

— Vă rog frumos! Am crescut în San Francisco și sunt democrat. Iubiți pe cine vreți, din moment ce sunteți iubit la rândul dumneavoastră, mă bucur pentru voi. Vă vorbesc despre ce mi-ați spus despre cartea mea.

— Am zis ceva care v-a rănit? Dacă așa stau lucrurile, îmi cer scuze, romanul dumneavoastră e atât de important pentru mine.

— Romanul meu? Chiar al meu? Cel pe care l-am scris eu?

— Bineînțeles că al dumneavoastră, răspunse bărbatul arătând volumul pe care-l ținea în mână.

Dacă nu știa să decripteze caracterele hangul, Paul era în stare să-și recunoască fotografia de pe coperta a patra pe care i-o prezentase editorul său cu două seri în urmă. În fața neînțelegerii manifeste a interlocutorului său, Paul fu copleșit de îndoială, iar această îndoială, crescând, deveni vertiginoasă, ajungând să-i dea impresia că pământul îi fuge de sub picioare.

— Ați accepta să-mi dați un autograf? imploră prietenul ambasadorului. Numele meu e Shin.

Paul îl luă de braț.

— Dragul meu Shin, nu există undeva pe-aici, pe-aproape, o încăpere în care am putea să stăm de vorbă câteva clipe, ca de la bărbat la bărbat.

Shin îl conduse pe Paul printr-un culoar și îl pofti să intre într-un birou.

— Aici o să fim liniștiți, îl asigură el arătându-i lui Paul un fotoliu.

- Paul trase adânc aer în piept, căutându-și cuvintele.
- Vă descurcați perfect în engleză și vorbiți curent coreeana?
 - Bineînțeles, sunt coreean, răspunse Shin așezându-se pe fotoliul din fața lui Paul.
 - Foarte bine și, prin urmare, mi-ați citit cartea?
 - De două ori, așa de tare m-a tulburat; de altfel, seară de seară mai citesc câte un fragment înainte de a adormi.
 - Și mai bine. Shin, am să vă cer un mic serviciu.
 - Tot ce veți dori.
 - Nu vă îngrijorați, e într-adevăr neînsemnat.
 - Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Barton?
 - Să-mi povestiți propria-mi carte.
 - Pardon?
 - M-ați înțeles foarte bine. Dacă nu știți cum să faceți, rezumați-mi, pentru început, primele capitole.
 - Sunteți sigur? Dar de ce?
 - Un scriitor nu are cum să judece fidelitatea unei traduceri într-o limbă pe care nu o cunoaște; sunteți bilingv, prin urmare, exercițiul nu vă va pune probleme.

Shin se supuse cererii lui Paul. Îi povesti romanul, capitol după capitol.

În primul, Paul făcu cunoștință cu o copilă care crescuse în Coreea de Nord. Familia ei trăia într-o sărăcie de nedescris, ca toți locuitorii satului său. Dictatura, impusă de o dinastie nemiloasă, constrângea o populație întreagă la sclavagism. Zilele de repaus erau consacrate cultului conducătorilor. Școala la care puțini copii aveau dreptul, cei mai mulți dintre ei fiind nevoiți să lucreze la câmp, nu era decât un instrument de propagandă unde

creierele imaculate învățau să-și considere torționarii niște divinități supreme.

În al doilea capitol, Paul îl întâlnește pe tatăl naratoarei. Un profesor de literatură. Seara, le predă pe ascuns celor mai buni elevi ai săi literatura engleză, impunând dificilul și primejdiosul exercițiu de a-i învăța să gândească singuri, încercând să le inculce minunatele virtuți ale libertății.

În al treilea capitol, tatăl naratoarei era denunțat autorităților de către mama unuia dintre protejații săi. După ce a fost torturat, a fost executat în fața propriei sale familii, iar trupul i-a fost târât de un cal, asemenea trupurilor tuturor elevilor săi care cunoscuseră aceeași soartă. Doar acela ai cărui părinți trădaseră scăpa de la moarte, ca să fie internat într-un lagăr și condamnat la muncă forțată până la sfârșitul zilelor sale.

În capitolul următor, eroina romanului povestea cum fratele ei, fiindcă furase câteva boabe de porumb, fusese bătut și închis într-o cușcă în care îi era imposibil să stea în picioare sau culcat. Torționarii îi arseseră pielea. Un an mai târziu, după ce stricase din greșeală o mașină de cusut, mătușa ei se vedea nevoită să îndure din partea angajatorului său supliciul celor două degete mari tăiate.

În capitolul al șaselea, eroina avea șaptesprezece ani. În seara zilei sale de naștere, îi părăsea pe ai ei și fugea de-acasă. Străbătând văi și râuri pe jos, ascunzându-se ziua și mergând noaptea, nehrănindu-se decât cu rădăcini și ierburi sălbatice, reușise să înșele vigilența polițiștilor care patrulau de-a lungul frontierei și ajungea în Coreea de Sud, pământ al izbăvirii.

Shin făcuse o pauză, văzând că autorul romanului pe care îl povestea era la fel de bulversat, dacă nu chiar mai

mult decât el însuși. Lui Paul i se păru brusc că propria-i proză este insignifiantă.

— Urmarea, povestești-mi urmarea, imploră Paul.

— Dar o cunoașteți! răspunse Shin.

— Continuați, vă rog, insistă el cu un glas rugător.

— Eroina dumneavoastră este primită la Seul de un vechi prieten al tatălui ei, el însuși transfug al regimului. Acesta are grijă de ea ca de propria-i fiică și îi asigură o educație. După facultate, ea își găsește un serviciu și își consacră timpul liber animării rețelelor de informare referitoare la situația compatrioților săi.

— Ce fel de serviciu?

— La început asistentă, e promovată la rangul de corectoare într-o editură unde va deveni redactor-șef.

— Continuați, zise Paul strângând din dinți.

— Banii pe care îi câștigă sunt folosiți drept plată pentru călăuze, la finanțarea unor mișcări de opoziție care, din străinătate, au misiunea de a-i sensibiliza pe oamenii politici occidentali și a-i împinge să acționeze în sfârșit împotriva regimului lui Kim Jong-un. De două ori pe an, ea călătorește ca să-i întâlnească pe ascuns. Familia ei rămâne prizoniera unei dictaturi nemiloase; dacă cineva ar face legătura cu ea, mama sa, fratele său și mai ales bărbatul pe care-l iubește ar plăti-o scump.

— Cred că am auzit destule, îl întrerupse Paul, lăsând ochii în jos.

— Domnule Barton, sunteți bine?

— Habar n-am.

— Pot să vă ajut? întrebă Shin întinzându-i o batistă.

— Pe eroina mea, continuă Paul ștergându-și ochii, o cheamă Kyong, nu-i așa?

— Da, răspunse prietenul ambasadorului.

Paul o regăsi pe Mia în salonul cel mare. Văzându-i fața lividă și descompusă, ea își puse la loc cupa de șampanie, îi ceru scuze invitatului cu care discuta și se îndreptă spre el.

— Ce e? întrebă ea, neliniștită.

— Crezi că există vreo ieșire de incendiu în rezidența aceasta sau poate, în general, chiar în viață.

— Ești alb la față ca hârtia.

— Am nevoie de un pahar de alcool, ceva foarte tare.

Mia apucă din zbor un martini de pe platoul unui chelner și i-l întinse. Paul îl goli dintr-o înghițitură.

— Să ne dăm deoparte și ai să-mi explici totul.

— Nu acum, replică Paul, cu maxilarul crispat. Aș risca să mă prăbușesc și mă tem că ambasadorul e pe cale să-și înceapă discursul.

În timpul dineului, Paul nu-și putea întoarce gândurile de la o familie care murea de foame la numai câteva sute de kilometri de salonul acesta unde erau servite din belșug pateuri și toasturi cu *foie gras*. Două lumi despărțite de o frontieră... A sa încetase să existe în urmă cu o oră. Mia îl căuta din priviri, dar Paul nu o vedea. Când se ridică de la masă, Mia îl urmări. El îi mulțumi ambasadorului și își ceru scuze pentru oboseala care îl silea să plece.

Shin îi însoți până la ușă. Strânse îndelung mâna lui Paul pe treptele din fața rezidenței și, în zâmbetul blând și trist pe care i-l adresa, Paul fu sigur că înțelesese tot.

— Ce i s-a întâmplat lui Kyong de arăți într-un asemenea hal? întrebă Mia de îndată ce limuzina se puse în mișcare.

— S-a întâmplat ceva cu Kyong și cu mine. Succesul meu în Coreea nu a existat niciodată, dar nici romanele mele, iar Kyong nu era doar traducătoare.

În fața stupefacției de pe chipul Miei, Paul continuă.

— S-a folosit de numele meu, de altfel, nu a păstrat decât numele, pe coperta cărților mele. Și sub aceste coperte, își publica propriile texte, povestea lupta ei. Prezentatorul de ieri nu era un incompetent, interpretul, nici atât, va trebui să nu uit să le cer scuze. Dacă adevăratul subiect al romanelor mele coreene n-ar fi așa de dramatic, toate acestea n-ar fi decât o uriașă farsă. Și când mă gândesc că de ani de zile trăiesc din niște drepturi de autor după niște cărți pe care nu le-am scris! Bine ai făcut că ți-ai dat demisia, ai fi lucrat pentru un impostor. Singura mea scuză e că până acum nu am știut nimic.

Mia îl rugă pe șofer să oprească mașina.

— Vino, îi spuse ea lui Paul, ai nevoie de aer curat.

Merseră unul lângă celălalt și în tăcere, până ce Paul începu să vorbească din nou.

— Ar trebui s-o urăsc, dar trădarea ei e admirabilă. Dacă ar fi publicat cu adevăratul ei nume, și-ar fi condamnat familia.

— Ce-ai de gând să faci?

— Habar n-am, trebuie să mă gândesc, la altceva nici că m-am gândit cât a durat dineul. Să joc jocul, presupun, atâta vreme cât sunt aici. De cum ajung la Paris, am să-i trimit banii și am să pun capăt contractului.

Cristoneli n-o să mai poată de bucurie, îl și văd deja, prăbușit la Les Deux Magots. Și apoi am să caut din ce să trăiesc și eu.

— Nimic nu te obligă s-o faci. Banii ăștia sunt ai editurii coreene, probabil că au câștigat o grămadă cu cărțile dumitale.

— Nu ale mele, ale lui Kyong.

— Dacă acționezi astfel, vei fi obligat să precizezi motivele.

— O să vedem noi. În orice caz, îl înțeleg mai bine acum pe acela al dispariției sale. Trebuie să dau de ea și să ne lămurim, nu pot să plec fără s-o văd.

— O iubești, nu-i așa?

Paul se opri și ridică din umeri.

— Hai la hotel, mi-e frig. Ce seară ciudată, nu-i așa?

În liftul care îi ducea la etajul apartamentului lor, Mia se opri în fața lui Paul. Cu delicatețe, își trecu mâna peste fața lui și îi trase o palmă. Paul ieși din starea de moleșeală. Mia îl împinse în peretele cabinei și îl sărută.

Sărutul mai dura când ușile se deschiseră și dura încă și pe hol, astfel că înaintau, cu spatele lipit de pereți, din ușă-n ușă până ce ajunseră în camera lor.

Sărutul continuă și-n timp ce se dezbrăcă și continuă și când căzură pe pat.

Mia șopti:

— Nu se pune, nimic nu se mai pune, doar prezentul.

Și se sărutară din nou. Pe obrazii, gurile și cefele lor, pe pieptul lui și sânii ei, pe pânțele lui și șoldurile ei, pe picioarele lui și pulpele ei, pe pielea lui și pe pielea ei contopite. În îmbrățișarea pățimașă li s-au contopit și respirațiile fierbinți, până ce-au rămas fără puteri și-au adormit în căldura umedă a cearșafurilor.

18.

Pe Paul și Mia îi trezi soneria telefonului.

— *Fuck!* strigă el uitându-se la ceasul de la televizor care arăta ora 10.

Domnișoara Bak era descumpănită, dar prima întrevedere a zilei ar fi trebuit să înceapă în urmă cu o jumătate de oră...

Paul își ridică boxerii de undeva de lângă perdele.

...ziaristul de la cotidianul *Chosun* îl aștepta...

Își înhăță pantalonul de pe fotoliu și îl îmbracă îndreptându-se într-un picior spre comodă.

...într-un salon și începea să se plictisească.

Cămașa îi era sfâșiată, Mia se năpusti spre dressing și îi aruncă una curată.

...colega lui de la *Elle* ediția coreeană tocmai sosise...

— *E albastră!* șopti Paul.

...și ar trebui să plece la timp ca să se ducă la studiourile postului de radio KBS...

— *Pentru presă o să fie foarte bine!* murmură Mia.

...Domnișoara Bak reușise să decalezze întrevederea cu cronicarul de la *Movie Week* după întâlnirea cu cotidianul *Hankyoreh*...

Paul își încheia nasturii de la cămașă.

...cel care era cunoscut pentru faptul că susținea politica de deschidere a guvernului în relațiile cu Coreea de Nord.

Mia o desfăcea la loc și prindea nasturii în butonierele potrivite.

...și apoi, ar mai fi o întâlnire cu publicul...

— *Unde-mi sunt pantofii?*

— *Unul sub comodă, celălalt la intrare!*

...cu studenții pe marea scenă a Salonului de carte.

Domnișoara Bak reușise să enunțe programul lungii zile fără să-și tragă nici măcar o dată răsuflarea.

— *Calmați-vă, sunt deja în lift!*

— *Mincinosule, fugi, vin și eu imediat.*

— *Unde?*

— *Chiar înainte să pleci la radio.*

Ușa apartamentului se închise. Se auziră un îngrozitor vacarm pe hol și vocea lui Paul care înjura cum îi venea la gură.

Mia își iți capul și descoperi o măsuță pe rotile de-a curmezișul pe culoar, cu tot conținutul ei răsturnat pe jos.

— Pe bune? zise ea văzându-l pe Paul ridicându-se.

— Totul e în regulă, nu m-am pătat și aproape că nu m-am lovit.

— Fugi! ordonă ea.

Întoarsă în cameră, se îndreptă spre fereastră și contemplă orașul sub cerul cenușiu. Își luă mobilul din geantă și îl deschise. Pe ecran îi apărură treisprezece mesaje. Opt de la Creston, patru de la David și unul de la Daisy. Mia aruncă telefonul pe pat și comandă micul

dejun, prevenind room service-ul că holul avea nevoie să fie un pic curățat.

*

Din holul de la intrare, domnișoara Bak îl conduse pe Paul în pas alergător spre o sală alăturată.

— O cafea? imploră el.

— Vă așteaptă pe masă, domnule Barton, să nu-mi purtați pică dacă e caldută.

— Ceva de mâncare?

— Nu veți putea vorbi cu gura plină, așa ceva nu se cade!

Îl introduse în încăpere. Paul îi ceru scuze jurnalistului. Întrevederea începu.

Îl cuprinse un sentiment ciudat când își aproprie povestirea lui Kyong. Încă și mai ciudat, pantofii pe care tocmai și-i pusese în picioare îl purtau ca niște cizme fermecate, la mii de leghe depărtare. Răspundea la fiecare întrebare cu o ușurință care îl surprindea pe el însuși, presărându-și discursul cu reflecții pline de adâncime și sinceritate, într-atât încât interlocutorul nu se putu împiedica să nu-i spună cât de mult îl impresionase această întâlnire. Și la fel se întâmplă și cu jurnalista de la *Elle Coreea*. Paul se supuse apoi unei ședințe foto, ascultându-l pe fotograful care îi tot băgase flash-urile în ochi în timpul interviului. I se ceru să se așeze pe o masă, să încrucișeze brațele, să le lase pe lângă corp, să pună mâna sub bărbie, să zâmbească, să nu mai zâmbească, să se uite în depărtare, la dreapta, la stânga. Domnișoara Bak îl salvă când anunță că îl așteptau alte întâlniri.

Atașata de presă îl grăbea spre limuzină, când Paul îi scăpă din mâini și se năpusti spre recepție.

— Sunați la mine în cameră, vă rog, îi ceru el receptionerului.

— Domnule Barton, domnișoara a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră. A adormit la loc după ce ați plecat și...

Paul se aplecă peste recepție și împunse cu degetul spre centrala telefonică.

— Acum, sunați-o acum!

Domnișoara Bak nu mai avea astâmpăr, iar Mia tot nu răspundea.

— Domnișoara e în baie, reluă receptionerul, vi se va alătura un pic mai târziu la Salonul de carte. Trebuie să-i comunic programul conferinței dumneavoastră.

Atașata de presă îi promise să facă tot ce era necesar. Avea să trimită o mașină s-o ia pe colaboratoarea lui și tuși ușor când pronunță cuvântul acesta.

Paul puse receptorul la loc pe soclu și o urmă pe domnișoara Bak, dar fără niciun chef. Brusc, se întoarse, își băgă mâna în cupa cu dulciuri pusă pe recepție și își umplu buzunarele.

Ora pe care o petrecu în studiourile postului de radio KBS îi păru o eternitate, dar în timpul interviului deveni din ce în ce mai sigur pe el. Răspunsurile îi erau mai elocvente, emoția pe care o suscita povestind viața personajelor romanului, mai susceptibilă la interlocutorii săi. Până și domnișoara Bak plânse puțin.

— Ați fost perfect, îl liniști ea când ieșeau din clădire, înainte de a-l pofti să se urce în limuzină.

Fu escortat de la intrarea în Palatul Congreselor până la estrada în fața căreia două sute de scaune erau ocupate de studenții veniți să-l asculte.

Când animatorul îl prezintă pe Paul publicului său, avu parte de o *standing ovation* care îl descumpăni profund. O pândea pe Mia, ochii îi rătăceau de la un rând la altul, când primele întrebări ale asistenței îi readuseră aminte de rolul său.

Paul jucă rolul acesta cu o feroare devenită aproape militantă. Denunța, incrimina, ataca monștrii regimului totalitar, condamna inerția democrațiilor. Fu aplaudat de mai multe ori.

O febră oratorică îl antrena în niște elanuri incontro-labile, când, dintr-odată, se întrerupse în mijlocul unei fraze. Privirea lui o întâlnise pe aceea a lui Eun-Jeong, alias Kyong. Așezată în primul rând, îi trimise un zâmbet care îl făcu să-și piardă firul gândurilor.

Ascunsă în spatele unei coloane, Mia zâmbea și ea, cu duioșie și pace în suflet.

Nu-l scăpă din ochi pe Paul, se emoționează când publicul îl aclamă și îl pierdu din vedere când studenții se năpustiră să-i ceară autograf.

Pentru că o trăise de nenumărate ori, Mia ghicea euforia pe care probabil el o simțea în mijlocul acestei mulțimi.

Kyong fu ultima care se apropie de estradă.

★

— Mia încă n-a ajuns? o întrebă Paul pe domnișoara Bak care îl aștepta în fața ușii salonașului în care se retrăsese.

— Colaboratoarea dumneavoastră a asistat la conferință, răspunse ea arătând spre locul unde rămăsese Mia, dar a dorit să fie condusă înapoi la hotel.

— Când?

— În urmă cu ceva mai mult de-o oră, cred, în timp ce dumneavoastră discutați cu domnișoara Eun-Jeong.

De data aceasta, Paul fu acela care o duse pe atașata lui de presă în pas alergător spre limuzină.

Se năpusti prin holul de la intrarea în hotel, alergă spre lifturi, apoi în culoar, se opri brusc în fața apartamentului ca să-și potrivească hainele, să-și aranjeze un pic părul și deschise ușa.

— Mia?

Înaintă până la baie. Periuța de dinți a Miei nu mai era în pahar, și nici trusa de toaletă, pe chiuvetă.

Paul se întoarse în cameră și găsi bilețelul pus pe perna de la mijloc.

Paul,

Mulțumesc pentru că ai fost aici, mulțumesc pentru veselia ta, pentru clipele tale de nebunie, pentru călătoria aceasta neprevăzută care a început cu o plimbare pe acoperișurile Parisului. Mulțumesc pentru că ai reușit improbabilul pariu de a mă face să râd și pentru că mi-ai oferit noi amintiri.

Drumurile noastre se despart în seara aceasta, cele câteva zile împreună cu tine au fost o încântare.

Înțeleg dilema cu care probabil te confrunți și ceea ce simți. Să trăiești o altă viață decât a ta, să-ți placă ideea fericirii în loc s-o accepți, să nu mai știi cine ești. Dar tu, tu nu ai nicio vină în toată uzurparea aceasta, iar eu nu mai știu ce sfat să-ți dau. Pentru că o iubești,

pentru că trădarea ei este magnifică, dacă nu chiar eroică, trebuie s-o ierți. Poate că, până la urmă, asta înseamnă a iubi cu adevărat. Să înveți să ierți, fără rezervă și mai ales fără regrete. Să-ți pui degetul pe o tastă de la un calculator, să ștergi niște pagini cenușii pentru ca să rescii totul în mii de culori. Ba chiar să te lupți pentru ca totul să se termine cu bine. Ai grijă de tine, chiar dacă fraza aceasta nu vrea să-nsemne mare lucru, poate doar că momentele noastre pline de complicitate o să-mi lipsească.

Sunt nerăbdătoare să citesc ce se va întâmpla cu cântăreața noastră. Grăbește-te să-i publici povestea.

Să ai o viață frumoasă, o meriți.

Prietena ta,

Mia

PS: Pentru ieri și ce-o să mai fie, nu-ți face griji, nimic nu se pune.

— Tu n-ai înțeles nimic, ea nu se mai pune, murmură Paul împăturind la loc bilețelul.

Se grăbi pe culoar și se întoarse la recepție.

— Când a plecat? îl imploră el, găfâind, pe recepționar.

— N-aș putea să vă spun cu precizie, răspunse acesta.

Domnișoara ne-a cerut o mașină.

— Ca să se ducă unde?

— La aeroport.

— Ce zbor?

— Nu știu, domnule. Nu noi am rezervat biletul.

Paul se întoarse spre ușile din sticlă. Sub marchiza de la intrare, domnișoara Bak se pregătea să urce în limuzină. El se năpusti afară, o dădu la o parte și îi luă locul.

— La aeroport, plecările internaționale, dacă te grăbești, vei avea cel mai frumos bacșiș din viața ta.

Șoferul demară în trombă, iar domnișoara Bak care bătea în geam văzu cum limuzina se depărta pe bulevard.

Eu o să-ți fac surpriza de a ajunge în avion, iar dacă vecinul tău nu vrea să-mi cedeze locul, o să-l leg fedeleș și o să-l bag în compartimentul de bagaje. N-o să-mi mai fie frică, nici măcar în timpul decolării, o să ne mulțumim cu mâncarea din avion, o să-ți dau platoul meu dacă-ți este foarte foame. O să ne uităm la același film și, de data aceasta, o să se pună. O să se pună mai mult decât toate romanele pe care nu le-am scris.

Șoferul se strecura printre mașini, dar cu cât limuzina se adâncea în periferia orașului, cu atât autostrada era mai plină.

— E ora de vârf, zise el. Pot să încerc un alt traseu, dar e totul sau nimic.

Paul îl rugă să facă cum știa el mai bine.

Zgâlțâit în spatele limuzinei, repeta ce-avea să-i povestească Miei în momentul regăsirii: hotărârile pe care le luase, ce-i spusese lui Kyong, pe care o chema de fapt Eun-Jeong, și care nu-i era doar traducătoare, ci adevărata editoare coreeană.

*

O oră și jumătate mai târziu, Paul îi plăti șoferului cursa.

Intră în terminal și se uită la panoul plecărilor. Nu era afișat niciun zbor cu destinația Paris.

Marc Levy

La ghișeul companiei Air France, recepționista îl informă că avionul decolase în urmă cu o jumătate de oră. Mai rămânea un loc liber în cel de-a doua zi.

19.

Din clipa în care roțile atinseră pista, Paul își deschise telefonul și încercă s-o sune pe Mia. Dădu de trei ori peste mesageria vocală și închise. Voia să-i spună față în față lucrurile pe care le avea de spus.

Un taxi îl duse pe strada Bretagne. Recuperă cheile de la apartamentul său de la cafeneaua Marché, își lăsă valiza acasă și nu stătu nici să se uite prin corespondență, nici să-l sune pe Cristoneli care îi lăsase totuși mai multe mesaje.

După ce făcu un duș, îmbrăcat cu haine curate, luă mașina spre Montmartre, parcă pe strada Norvins și merse până la restaurantul La Clamada.

Văzându-l, Daisy le dădu încolo de oale și îi veni în întâmpinare.

— Unde e? întrebă Paul.

— Ia un loc, trebuie să vorbim, răspunse Daisy trecând în spatele barului.

— E acasă la dumneata?

— Vrei o cafea? Sau un pahar de vin?

— Aș prefera să mă duc s-o văd pe Mia chiar acum.

— Nu e acasă și nu știu unde se află. În sfârșit, ba da, presupun că în Anglia. Acolo s-a dus săptămâna trecută, dar nu mai am nicio veste de la ea.

Paul se uită peste umărul lui Daisy. Îi urmărește privirea care se oprește asupra unei vechi cutii de mirodenii, nu departe de mașina de făcut cafea.

— De acord, lăsa ea să-i scape. Mia a venit ieri dimineață, dar era pe fugă. Cadoul e realmente din partea dumitale?

Paul încuviințează dând din cap.

— E frumoasă, mi-a făcut mare plăcere. Pot să te întreb ce s-a întâmplat între voi doi?

— Nu, răspunse Paul.

Daisy nu insistă și îi servi o cafea.

— Viața îi e mai complicată decât pare; ea însăși e adesea mai complicată decât vrea să admită. Dar o iubesc așa cum e. Este cea mai bună prietenă a mea, a luat în sfârșit hotărârea să fie rezonabilă și trebuie să și-o respecte. Fiindcă și dumneata îi ești prieten, las-o în pace.

— S-a întors să stea la Londra sau să stea cu fostul ei prieten?

— Bun, am ceva clienți, iar bucătăria mea nu gătește singură. Vino să mă vezi diseară, după orele 22, o să fie mai liniște. O să-ți pregătesc cina și o să vorbim. Știi, ți-am citit unul dintre romane și mi-a plăcut la nebunie.

— Care dintre ele?

— Primul, cred, Mia mi l-a dat.

Paul o salută pe Daisy și ieși din restaurant. Cristoneli îl sunase iarăși. Se îndreptă spre Saint-Germain-des-Prés.

*

Cristoneli ieși din biroul lui ca să-l primească cu brațele deschise.

— Starul meu! exclamă el strângându-l la piept. Ei, cine a avut dreptate să te împingă să faci călătoria aceasta?

— Mă sufoci, Gaetano!

Cristoneli se dădu un pas înapoi și-i potrivi sacoul lui Paul.

— Confratele meu coreean mi-a trimis un mail, cu toate articolele de presă, și e un ditamai maldărul! Nu sunt traduse, dar se pare că criticile sunt nemaipomenite, i-ai dat pe spate.

— Trebuie să discutăm, bombăni Paul.

— Bineînțeles că trebuie să discutăm.... nu despre un nou avans, sper? Secretosul naibii, continuă Cristoneli, jovial, bătându-l pe umăr.

— Nu e ce crezi dumneata, în sfârșit, e mai complicat de-atât.

— Dar nu-i niciodată simplu cu femeile și când spun femeile, vorbesc despre acelea pe care le-ntâlnim zi de zi. În cazul acesta, trebuie să recunosc că dumneata, dumneata n-ai umblat cu popârlica!

— Se zice cu fofârlica!

— Nu văd diferența, în fine, dacă așa vrei dumneata, n-am să te contrazic. Vino, haide să bem un pahar și să sărbătorim... Al naibii Paul!

— Poate c-ai băut destul deja, nu? Îmi pare că te porți ciudat.

— Eu mă port ciudat? Glumești! Dumneata te porți aiurea! Și oricine ar face la fel la mai puțin... Al naibii Paul!

— Începi să mă nervezi cu „al naibii Paul“! De fapt, ce ți-a zis Eun-Jeong?

— Eun cine?

— Editoarea mea coreeană, despre cine crezi că-ți vorbesc?

— Ia spune-mi, micul meu Paul, când buzele mele se mișcă, auzi sunetele care ies din gura mea sau ți-ai pierdut auzul în avion? Se pare că, din cauza decompresării, se mai întâmplă și așa ceva. Mie mi-e groază de avion, de altfel, zbor cât mai puțin cu puțință. Când mă duc la Milano, mă duc cu trenul, durează cam mult, desigur, dar măcar nu ești nevoit să faci un scanner înainte de-a urca la bord. Bun, ne permitem un păhărel? Al naibii Paul!

Se așezară la o masă de la Les Deux Magots. Paul remarcă dosarul pe care Cristoneli îl pusese pe banchetă.

— Dacă este contractul pentru viitorul meu roman, trebuie mai întâi să-ți vorbesc.

— Nu mai avem contract? Ia te uită, eu eram convins că lucrurile stau exact invers. Chiar mă întreb ce naiba face asistenta mea. Și apoi, doar n-ai să te folosești de situația aceasta, a trecut ceva vreme de când te susțin! Ai să-mi povestești subiectul următoarei capodopere într-o altă zi, deocamdată, vreau toate detaliile și contează pe discreția mea, sunt un cavou, chibiț ca pământul! șopti Cristoneli punându-și degetul arătător pe buze.

— Ai fumat ceva? întrebă Paul, descumpănit.

— O dată pentru totdeauna, nu!

— Ai vorbit cu Eun-Jeong, da sau nu?

— De ce s-o fi făcut? Ți-am zis, ți-am citit mail-ul și m-am bucurat pentru primirea de care ai avut parte la Seul. Îți spuseseam eu c-așa o să fie, nu? Cifrele sunt excelente, o să contactez câteva edituri chinezești, să-l informez pe editorul dumitale american și n-o să ne abatem o iotă de la planul meu.

— Dacă nu ne abatem o iotă de la planul dumitale, pot să știu și eu ce anume te încântă într-un asemenea hal?

Cristoneli se uită la Paul cu cea mai mare atenție.

— Credeam că-ți sunt prieten și că aveai încredere în mine, nu-ți ascund cât de dezamăgit am fost să aflu așa, ca toată lumea.

— Nu înțeleg o vorbă din tot ce-mi povestești acolo și începi să mă enervezi pe bune, dar am să pun toate acestea pe seama decalajului orar, bombăni Paul.

Cristoneli se apucă să fredoneze o arie de bel canto înainte de a așeza dosarul pe masă. Îl întredeschise, își continuă șansoneta, îl închise la loc și îl întredeschise iarăși, până când Paul, scos din răbdări, i-l smulse din mâini.

Văzând copertele revistelor de scandal dinăuntru, făcu ochii mari și i se tăie respirația.

— Știam eu c-am mai văzut-o undeva când am venit să vă iau de la comisariat, murmură Cristoneli. Melissa Barlow, atât și nimic mai mult! Sunt uimirit!

Fotografii cu Mia și Paul se lăfăiau pe coperte și pe paginile întâi. Fotografii cu ei doi mergând unul lângă celălalt, intrând în hotel, la recepție, în fața lifturilor, alte fotografii cu el aplecat peste o rigolă în timp ce Mia îl sprijinea și altele în care se vedea cum ține portiera unei limuzine în care se așeza Mia. Și, de fiecare dată, legende care povesteau nebuneasca idilă a Melissei Barlow. În a doua revistă pe care Paul o răsfoia cu mâini tremurătoare, se putea citi sub o fotografie a Miei la Târgul de carte:

Cu câteva zile înaintea ieșirii filmului al cărui afiș îl împarte cu soțul ei, Melissa Barlow joacă o cu totul altă comedie romantică în compania scriitorului american Paul Barton.

★

— Un pic cam intruziv, sunt de acord cu tine, dar pentru vânzări e nemaipomenit de grozăvitor! Al naibii Paul! Ei bine, ce-i cu mutra asta? se miră Cristoneli.

Lui Paul i se făcu greață și se năpusti afară din cafenea.

Câteva minute mai târziu, frânt în două pe trotuar, văzu cum cineva îi flutură prin fața ochilor o batistă. Cristoneli se ținea în spatele lui, cu brațul întins.

— Ce scârboșenie, și când mă gândesc că eu sunt cel acuzat că a băut!

Paul se șterse la gură și Cristoneli îl însoți până la o bancă.

— Nu ți-e bine?

— Ba da, vezi și dumneata, niciodată n-am fost așa în formă.

— Din cauza fotografiilor ești în halul ăsta? Ar fi trebuit să-ți dai seama că până la urmă așa avea să se întâmple. Ești prieten cu o viitoare stea a celei de-a șaptea arte, la ce te așteptai?

— Ai avut vreodată impresia că lumea îți dispare sub picioare?

— O, da, îi răspunse editorul. În primul rând, la moartea mamei mele, apoi când m-a părăsit nevasta dintâi și, în sfârșit, când am divorțat de nevasta de-a doua. Cu a treia a fost diferit, ne-am despărțit de comun acord.

— Ei bine, vezi dumneata, când cineva se prăbușește în fundul hăului, trebuie să fie foarte atent, pentru că dedesubt mai e unul, încă și mai adânc, și mă întreb unde se opresc toate acestea.

*

Paul se întoarce acasă și dormi până seara. Pe la orele 20, se așează la masa de lucru. Își consultă mail-urile, nu le citi decât pe cele cu titlu și-și opri calculatorul. Un pic mai târziu, chemă un taxi și ceru să fie lăsat în Montmartre.

Era aproape ora 23 când intră în restaurantul La Clamada. Daisy strângea mesele ultimilor convivi care tocmai pleaseră din local.

— Credeam că n-ai să mai vii. Ți-e foame?

— Habar n-am.

— Îngăduie-mi să-mi încerc norocul.

Îl lăsa să-și aleagă o masă și se duse la bucătărie de unde se întoarce câteva minute mai târziu cu o farfurie în mână. Se așează în fața lui Paul și îi ordonă să guste din felul zilei. Aveau să vorbească doar când o să fie sătul. Îi turnă un pahar de vin și îl privi cinând.

— Presupun că știi? Întrebă el.

— Că nu e chelneriță? Ți-am spus că are o viață mai complicată decât pare.

— Iar dumneata chiar ești bucătăreasă sau lucrezi pentru serviciile secrete? Poți să-mi spui totul, ce mai contează o surpriză în plus sau în minus!

— Nu degeaba ești scriitor, râse Daisy din toată inima.

În seara aceea, i-a povestit viața ei, iar Paul s-a bucurat s-o audă cum îi împărtășea iarăși amintirile din copilăria petrecută în compania Miei.

La miezul nopții, o conduse pe Daisy până la intrarea în blocul ei. Paul înălță capul ca să se uite la ferestre.

— Dacă vorbești cu ea, promite-mi că o să-i ceri să mă sune.

— Nu, nu-ți promit.

— Îți jur că nu-s vreun ticălos.

— Tocmai, de-aia nici nu vreau să-ți promit nimic. Crede-mă, nu sunteți făcuți unul pentru celălalt.

— Dar mie îmi lipsește prietena.

— Minți la fel de prost ca și ea. Primele zile sunt cele mai rele, apoi totul se alină. În restaurantul meu o să fie mereu o masă pentru dumneata, la orice oră. Bună seara, Paul.

Daisy împinse ușa de la intrare și dispăru.

*

Se scurseră trei săptămâni, timp în care Paul scrise întruna. Nu se ridica de la masa de lucru decât ca să se ducă să mănânce la Mustață, iar duminica mergea la un brunch la Daisy.

Într-o seară, pe la orele 20, primi un telefon de la Cristoneli.

— Scriai?

— Nu.

— Te uiți la televizor? continuă editorul său.

— Nici.

— Perfect, așa să faci și mai departe.

— Mă sunai doar ca să aflu cum îmi petrec vremea?

— Deloc, voiam să știu ce mai faci, să văd dacă romanul merge bine.

— L-am abandonat pe cel de dinainte, ca să scriu un altul.

— Formidabil.

— Va fi foarte diferit.

— Serios? Va trebui să-mi povestești subiectul.

— Nu cred că o să-ți placă.

— Haide, haide, vorbești și tu așa ca să-mi stâlcești curiozitatea.

— Nu, chiar așa cred.

— De data asta e vreun thriller?

— O să vorbim peste vreo câteva săptămâni...

— Un roman polițist?

— Când o să termin prima ciornă.

— Un roman erotic!

— Gaetano, aveai ceva anume să-mi spui?

— Nu... Ești bine?

— Da, sunt bine, chiar foarte bine. Și fiindcă te pasionează viața mea, de dimineață am făcut un pic de curățenie, apoi am prânzit la cafeneaua de la parterul blocului în care stau, am citit o mare parte din orele după-amiezii, iar astă-seară mi-am încălzit o mâncare de linte care stă să se răcească și apoi o să scriu înainte de-a mă duce la culcare, te-ai liniștit?

— Lintea pică destul de greu la stomac seara, nu?

— Noapte bună, Gaetano.

Paul închise telefonul dând din cap și se așeză iar în fața calculatorului. Pe când ataca un nou paragraf, se gândi iarăși la conversația lipsită de orice sens cu editorul său.

Cuprins de îndoială, apucă telecomanda televizorului. Dădu peste jurnalul de pe TF1, trecu la acela de pe France 2, continuă să zapeze, se întoarse și se opri din nou pe canalul public. Era difuzat trailer-ul unui film.

Paul văzu o femeie, îmbrăcată în rochie de seară, care își săruta partenerul. Bărbatul o lua în brațe și o întindea pe un pat înainte de-a o dezbrăca. Îi săruta sânii, ea gemea.

Prim-plan pe chipurile actorilor... stop pe imagine și întoarcere în platou, cu cei doi protagoniști, de data aceasta în carne și oase.

— Strania călătorie a lui Alice iese mâine în săli. Îi urăm un enorm succes, dar cel mai așteptat eveniment al acestui film este că vă revedem împreună, pe ecran și în viața de peste zi, dacă pot spune așa. Melissa Barlow, David Babkins, vă mulțumesc pentru faptul că ne-ați acceptat invitația în seara aceasta, anunță prezentatorul.

Camera îi cadrează pe amândoi, unul lângă celălalt.

— Mulțumesc pentru faptul că ne primiți, domnule Delahousse¹⁴, răspunseră ei în cor.

— Mi-ar plăcea să știu, așa ca mulți dintre telespectatorii noștri, dacă este un exercițiu ușor sau, dimpotrivă, dificil acela de a-l avea ca partener de film pe partenerul de viață?

Mia îl lăasă să vorbească pe David care lămuri că totul depindea de scene.

— Bineînțeles, zise el, de fiecare dată când Melissa făcea câte o cascadă, tremuram pentru ea și, evident, reciproc. Să nu credeți că scenele intime sunt cel mai ușor de jucat, desigur, ne cunoaștem mai bine decât oricine, dar prezența tehnicienilor este tulburătoare. Nu suntem obișnuiți să ne între în dormitor, adăugă el râzând de propria-i glumă.

— Domnule Babkins, fiindcă veni vorba despre intimitate, îngăduiți-mi să mă adresez Melissei Barlow și să-i pun câteva întrebări referitoare la fotografiile apărute recent în revistele de scandal. Văzându-vă împreună în

¹⁴ Laurent Delahousse, unul dintre cei mai cunoscuți prezentatori de jurnal de știri din Franța. (N.t.)

seara aceasta, trebuie să tragem concluzia că totul nu a fost decât o chestiune de presă rău intenționată și bârfitoare? Cine este pentru dumneavoastră acest scriitor, un oarecare Paul Barton, dacă nu mă înșel?

— Un prieten, răspunse Mia, laconică. Un prieten foarte drag.

— Ale cărui cărți le apreciați?

— Cărțile și prietenia care ne leagă. Restul nu se pune.

Paul stinse televizorul și telecomanda îi căzu din mâini.

În ora următoare, fu incapabil să scrie un rând. Pe la miezul nopții, își scoase telefonul.

*

Berlina cu geamuri fumurii intră în parcare hotelului. David își puse mâna pe mânerul portierei și se întoarse spre Mia.

— Ești sigură că asta îți dorești?

— La revedere, David.

— De ce să nu încercăm să ne împăcăm? Ți-ai luat revanșa și nu se poate spune că ai fost din cale-afară de discretă.

— Nu încercam să mă ascund. Dar acum, că se termină această sordidă comedie a fericirii, asta am să fac, inclusiv față de mine însămi. Mă simt murdară, iar acesta e un sentiment mai rău decât acela al singurătății. Un ultim lucru, semnează hârtiile pe care ți le-a trimis Creston, dacă nu vrei să mă contrazic în presă și să dezvălui cine ești cu adevărat.

David o contemplă cu dispreț și ieși trântind portiera.

Șoferul o întrebă pe Mia unde dorea să se ducă. Îl rugă să meargă pe autostrada spre sud. Apoi, își luă mobilul ca să-l sune pe Creston.

— Îmi pare rău, Mia, ar fi trebuit să fiu acolo în ultima seară a promovării, dar de-abia pot să fac un pas din cauza sciaticii. Probabil că te simți eliberată?

— De el, dar și de dumneata, cât despre restul, n-aș spune, nu.

— Am acționat cum am știut mai bine ca să te protejez, dar n-am putut s-o fac tocmai din pricina ta.

— Știu, Creston, nu-ți port pică, ce-a fost a fost.

— Unde pleci?

— În Suedia, a trecut ceva vreme de când îmi tot vorbește Daisy despre țara asta.

— Îmbracă-te, e cumplit de frig acolo. O să-mi dai vești despre dumneata, sper.

— Mai târziu, Creston, nu imediat.

— Odihnește-te, prinde puteri! În câteva săptămâni, totul o să fie de domeniul trecutului. Te așteaptă un viitor minunat.

— Ar fi formidabil dacă am putea apăsa pe o tastă și să ne ștergem greșelile, nu-i așa? Dar așa ceva nu se întâmplă decât în cărți. La revedere, Creston, fă-te bine repede!

Mia închise. Coborî geamul și își aruncă mobilul.

20.

— Ce-ai făcut după ce ai văzut emisiunea?

— M-am învățat fără rost la mine în apartament, iar la miezul nopții, când n-am mai îndurat, te-am sunat. Nu mă gândeam că am să mă trezesc cu tine la ușă a doua zi, dar sunt fericit să te văd.

— Am venit cât am putut de repede. Cândva, la fel ai făcut și tu pentru mine.

— Da, dar eu n-aveam decât să străbat orașul.

— Arăți foarte rău.

— Ești singur sau Lauren e ascunsă în dulap?

— Pregătește-mi și mie o cafea, în loc să vorbești aiurea.

Arthur rămase zece zile lângă Paul, zile în care prietenia lor provocă reapariția unei fanteze de fericire.

Dimineața, se puneau la masă la Mustăță și discutau. După-masa, se plimbau în Paris. Paul cumpăra tot soiul de lucruri inutile, ustensile de bucătărie, bibelouri, haine pe care n-avea să le poarte, cărți pe care n-avea să le citească niciodată și cadouri pentru finul său. Arthur încerca să-i înfrâneze elanurile, degeaba.

Două seri la rând cinară la restaurantul La Clamada.

În timpul acestor mese, Paul îi explică proiectul, insolit și nebunesc, care îl acapara cu totul. Arthur îl avertiză în privința pericolelor la care se expunea. Paul își închipuia pe deplin consecințele, dar, pentru el, era singurul mijloc de a se împăca cu meseria și conștiința sa.

— În ziua când eu și Eun-Jeong ne-am revăzut la Târgul de carte, îl lămurii el, am rămas multă vreme fără să putem să ne spunem o vorbă. Și apoi, a ținut neapărat să se justifice. Ceea ce făcuse nu-mi adusesese și nici n-avea să-mi aducă vreun prejudiciu. Mulțumită ei, ajunsese celebru, percepușem drepturi de autor, iar ea se folosisese de numele meu ca să-și relateze povestea. O poveste care n-avea niciodată să fie citită în afara granițelor, pentru că nimeni, aici sau acolo, nu este interesat de soarta poporului său. Până la urmă, fiecare avusese de câștigat. Cu toate acestea, ideea că am trăit din munca ei mi-era insuportabilă. Mai importante decât banii, trebuie să-ți mărturisesc faptul că hotărârea și curajul ei mă fascinau. Mi-a destăinuit totul. Felul în care se folosisese de sejururile ei la Paris ca să-și vadă rețelele. Mi-a jurat că sentimentele pe care mi le purtase fuseseră sincere, deși acum iubea un alt bărbat, prizonier al regimului pe care îl combătea. Probabil că ești de părere că ar fi trebuit s-o dojenesc, dar era magnifică. Și mai ales, pentru prima oară după luni de zile, mă simțeam liber. N-o mai iubeam. Și-am înțeles lucrul acesta nu datorită revederii sau a ceea ce descoperisem, ci datorită Miei. Poți să-ți râzi de mine, dar, într-un anumit fel, am ajuns și eu ca tine, avem amândoi un talent nebunesc de a seduce fantome. Pardon, nu e foarte drăguț ce am spus. Lauren

n-avea nicio vină. Când ne-am spus adio, mi-am jurat să rescriu povestea lui Kyong, pentru a o revela lumii, poate și pentru a-mi dovedi că eram capabil să o relatez mai bine decât ea. Editorul meu habar nu are încă de nimic și îmi închipui mutra pe care o s-o facă atunci când o să-mi citească manuscrisul. Dacă e nevoie, o să mă lupt ca să-l publice.

— Te gândești să-i mărturisești adevărul?

— Nu, nici lui, nici nimănui. Ești singurul care știe tot. Nu-i spune nimic nici măcar lui Lauren.

La sfârșitul cinei, Daisy li se alătură. Ciocniră pentru viață, prietenie și promisiunea fericirilor ce-aveau să vină.

Arthur se întoarce la San Francisco. Paul îl conduse la aeroport și îi jură în modul cel mai solemn cu putință, acum că aproape nu-i mai era frică de avion, că o să vină să-și vadă finul, de îndată ce-avea să termine cu scrisul.

Arthur îl părăsi, liniștit. Paul era în vervă și nimic nu mai conta în afara romanului său.

Paul lucră întruna. Singurele momente de relax pe care și le acorda le petrecea în compania lui Mustață și, din când în când, la restaurantul La Clamada.

Într-o seară, pe când discuta cu Daisy pe o bancă, un caricaturist se apropie cu un desen.

Paul se uită lung la el, era înfățișat un cuplu care stătea cu spatele, pe aceeași bancă.

— E din vara trecută. La dreapta sunteți dumneavoastră, declară caricaturistul. Sărbătorile se apropie, e cadoul meu.

Paul observă că, întorcându-se să plece, caricaturistul îi atinse ușor mâna lui Daisy și că ea zâmbi cu malițiozitate.

*

Două luni mai târziu, în timp ce redacta ultimele rânduri ale romanului său, Paul primi la apropierea nopții un telefon de la Daisy. Îi ceru să vină s-o vadă cât putea el de repede.

Paul decelase în vocea ei o agitație care îi dădea de înțeles că primise vești de la Mia.

De frica ambuteiajelor, luă metroul și urcă pe strada Lepic în pas alergător. Trecu prin față pe la Le Moulin de la Galette, cu răsuflarea tăiată și trupul fierbinte, deși era un ger cumplit. Intră în restaurantul La Clamada, cu plămânii încinși, exultând, convins că ea urma să fie acolo.

N-o descoperi decât pe Daisy, în spatele tejghelei.

— Ce e? se interesă el așezându-se pe un taburet.

Daisy continuă să-și șteargă ochelarii.

— N-am să-ți spun că i-am vorbit de curând, pentru că n-ar fi adevărat.

— Nu înțeleg.

— Dacă taci un pic, voi putea să-ți povestesc ce știu. Dar înainte, o să-ți pregătesc un mic cocktail, o chestie care te pune pe picioare.

Daisy nu se grăbea. Aștepta să termine de băut. Băutura era destul de tare pentru ca Paul să simtă un fel de beție instantanee.

— Nu-i făcătură, tuși el ușor.

— E o tărie care li se dădea drumeților răătăciți în Alpi când erau găsiți noaptea. Ceva care îi smulgea din brațele morții ca să-i arunce înapoi în cele ale vieții.

— Ce știi, Daisy?

— Nu mare lucru, dar orișicât...

Se îndreptă spre sertarul cu rol de casă și scoase un plic din hârtie groasă pe care îl puse pe tejghea. Paul se pregătea să-l înhațe, când Daisy îl apucă de mână.

— Așteaptă, trebuie să-ți vorbesc mai întâi. Știi cine e Creston?

Paul își amintea că o auzise pe Mia pronunțându-i numele la Seul, vorbind despre el ca despre un prieten apropiat, fără să-i reveleze vreodată, bineînțeles, adevăratul lui rol. Se simțise chiar un pic gelos.

— E agentul ei, în fine, era, continuă ea. Eu și el avem ceva în comun, totul trebuie să rămână secret, în eventualitatea că, într-o bună zi, lucrurile o să se aranjeze până la urmă.

— Care lucruri?

— Taci și lasă-mă să termin. Vezi tu, de când a dispărut, împărțim golul pe care l-a lăsat lipsa ei. La început, credeam că el suferea din pricina banilor, dar asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

— Creston a venit ieri seară. E întotdeauna destul de caraghios să reușești în sfârșit să asociezi o față cu un nume. Credeam că semăna cu unul dintre englezii ăia bătrâni cu pălărie rotundă și umbrelă, dar clișeele o să ne omoare. Pe scurt, Creston este exact pe dos, are vreo cincizeci de ani, un bărbat chiar frumos, cu o strângere de mână în stare să-ți rupă falangele. Îmi plac tipii care

dau mâna bărbătește, chestia asta spune multe despre ei. Și tu ai calitatea asta, ceea ce mi-a plăcut imediat. Deci, ieri seară, a luat cina singur la o masă. A așteptat mai întâi să plătească și ca sala să fie goală înainte să-mi vorbească. A fost un gest elegant din partea lui, dacă aș fi știut, nu l-aș fi lăsat niciodată să regleze nota. De altfel, eu m-am dus la el, poate că, dacă n-aș fi făcut-o, ar fi plecat chiar fără să se prezinte. Cum era ultimul meu client, m-am apropiat de el ca să-l întreb dacă mâncase bine. După un moment de tăcere, mi-a declarat: „Scoicile Saint-Jacques de aici sunt excelente, am auzit numai de bine despre locul acesta și acum înțeleg de ce îi plăcea așa de mult.” Mi-a întins plicul și, deschizându-l, am înțeles ce era. Nici el nu are vești de la Mia de luni de zile. Nu l-a sunat decât o dată, dorea să-i vândă apartamentul și tot ce era înăuntru, fără să-i dezvăluie unde se afla. Creston văzuse camioanele de la firma de mutări luându-i lucrurile și mi-a spus că s-a dus la sala de licitații ca să le răscumpere. De fiecare dată când ciocănelul licitatorului lovea masa, Creston era cumpărătorul. Mia era protejată lui. Nu suporta ideea ca un străin să se așeze la biroul ei ori să doarmă în patul ei. Mobilele și bibelourile Miei sunt într-un depozit de la periferia Londrei.

— Ce e în plic? insistă Paul, febril.

— Ai răbdare. Se afla la Paris ca să petreacă o seară într-un loc care îi plăcea ei. Lucru pe care nu pot să i-l reproșez; dacă ai ști tu de câte ori am privit masa la care luam cina sau banca ei din piața Tertre. Ba chiar o să-ți mărturisesc altceva, nu dau masa noastră la clienți decât atunci când sala e arhiplină. Mai mult, mi s-a întâmplat să refuz lume lăsând-o neocupată, pentru că, în fiecare

seară de când a plecat, visez că intră pe ușa asta și că mă întreabă dacă am scoici Saint-Jacques în meniu.

Paul nu mai așteaptă multă vreme permisiunea lui Daisy și deschise plicul. Conținea trei fotografii.

Fuseseră făcute de la depărtare, probabil de pe terasa restaurantului de lângă Caruselul de la Louvre. Se vedeau oameni care stăteau la coadă în fața piramidei. Daisy arată cu degetul un chip printre atâtea altele.

— Nu ție trebuie să-ți spun că știe să-și schimbe machiajul și coafura de n-ajungi s-o mai recunoști, dar Creston n-are nicio îndoială: femeia aceasta din mijlocul mulțimii e ea.

Cu inima palpitându-i, Paul se aplecă deasupra fotografiei. Daisy avea dreptate, nimeni n-ar fi recunoscut-o, dar amândoi știau că era vorba chiar de Mia.

Paul resimți o mare ușurare. Datorită gropițelor pe care i le vedea în obraji. Când erau la Seul, le văzuse făcându-și apariția de fiecare dată când era fericită. O întreabă pe Daisy despre felul în care Creston obținuse fotografiile.

— Creston are relațiile lui cu paparazzi, i s-a mai întâmplat să le cumpere negativele la un preț mai mare decât acela pe care l-ar fi obținut de la ziare. Pentru Seul a fost prea târziu, n-a putut să controleze nimic. Pe scurt, îi informase pe toți cei pe care îi cunoștea, și cunoștea câțiva, că urma să plătească mult pentru o fotografie a Miei, oriunde avea să fie ea făcută, cu condiția să fie datată. Și totuși, acestea i-au fost trimise fără să i se ceară nimic în schimb.

Paul se pregătea să o întrebe pe Daisy dacă putea să aibă una, când ea i le oferi.

— Probabil că și-a refăcut viața, zise Paul.

— O vezi tu să fie cu cineva în fotografia asta? Nu. Prin urmare, de ce să-ți faci sânge rău?

— Pentru că ceea ce îl face pe om să sufere cel mai tare e speranța.

— Prostuțule, omul e nefericit când nu mai are speranță. Mia a fost la Paris și nu a venit să mă vadă. Crede-mă, era singură, încercând să se refacă. E un lucru pe care-l știu, pentru că mi-e ca o soră. Creston a primit fotografiile acum o săptămână. Așa s-a și hotărât să-i ia urma. Înainte să vină să mă vadă, a petrecut două zile plimbându-se prin Paris, cu gândul smintit că întâmplarea avea să-i fie favorabilă, că putea s-o întâlnească în mijlocul a două milioane de locuitori. Englezii sunt nebuni! Dar noi, noi stăm aici, așa că cine știe... cu un pic de noroc...

— Ce-ți dovedește că e încă aici?

— Ai încredere în instinctul tău, dacă o iubești cu adevărat, știi unde respiră.

*

Daisy spusese adevărul. Paul nu știa dacă era rodul imaginației sale sau pur și simplu pomenita speranță, de care refuza să se agațe, dar în săptămânile următoare i se întâmplă să simtă parfumul Miei la colțul unei străzi, de parcă pașii ei îi precedaseră pe-ai săi, să creadă că trecuse pe lângă ea. I se întâmplă chiar să se grăbească pe un trotuar, convins că o va întâlni la următoarea intersecție. I se mai întâmplă și să se adreseze unor necunoscute trecătoare, să meargă noaptea, să ridice capul spre ferestre luminate închipuindu-și că locuia în spatele lor.

*

Romanul îi fu publicat. În fine, povestea lui Kyong pe care o rescrisese în întregime. Era prima oară că se aventura în afara registrului ficțiunii. În fiecare seară în fața foii de hârtie, se tot întrebase. Ajunsese o creație a imaginației sub pana lui? Înfrumusețase sau dramatizase prea mult povestirea? Era conștient de faptul că le dăduse viață personajelor lui Eun-Jeong. Acolo unde ea se mulțumise să enunțe vicisitudinile lor, oricât de tragice vor fi fost ele, Paul relatase viețile lor, descrisese suferințele și emoțiile. Făcuse ceea ce trebuie să facă un scriitor când își apropriează o poveste pe care nu a născocit-o.

Și presa își aproprie cartea. Încă de la publicare, se produse un vârtej ale cărui cauze Paul nu le înțelegea. Poate că era pur și simplu în aerul timpului.

În epoca aceasta în care oamenii voiau încă să creadă în virtuțile libertăților individuale, închizând ochii în fața menghinei care se strângea în spatele frontierelor estului, sub influența din ce în ce mai mare a unor dictatori ascunși în spatele unor economii asupra cărora se înstăpâniseră, această povestire care denunța o incontestabilă dictatură venea la fix și provoca o oarecare trezire a conștiințelor. Paul accepta ideea aceasta cu atât mai multă seninătate cu cât nu-și atribuia niciun merit. Din punctul lui de vedere, acesta îi revenea în întregime curajului lui Eun-Jeong.

Critica era ditirambică, propunerile de interviuri se succedau pe biroul lui Cristoneli, iar Paul le refuza pe toate.

Foarte rapid, veni rândul librarilor să-i elogieze textul. Paul își vedea pentru prima oară cartea luând loc pe mesele celor mai vândute volume, o descoperi chiar și în templele autodeclarate ale gândirii la modă.

Apoi murmurul unui premiu literar începu să se răspândească prin culoarele editurii.

Cristoneli îl invita din ce în ce mai des la masă. Îi vorbea despre mondenitățile pariziene, își deschidea agenda din moleschin și își lua un aer grav când trecea în revistă cocktail-urile și seratele la care era important ca Paul să se arate. El nu se duse nicăieri și încetă chiar să-și asculte mesajele de pe telefon.

Toate aceste zgomote din jurul lui răsunau ca într-un apartament gol.

Trecuseră șase săptămâni când se reîntâlni cu Cristoneli, de data aceasta la Café de Flore.

Lumea îl privea, avu dreptul la un florilegiu de zâmbete, admirative sau pline de ură, dar în seara aceea, Cristoneli comandase șampanie înainte de a-l anunța că vreo treizeci de editori străini cumpăraseră drepturile pentru noul său roman.

Ce ironie, povestea traducătoarei sale avea să fie tradusă în treizeci de limbi. Pe când Cristoneli ridica paharul în cinstea acestui triumf, Paul nu se putu împiedica să se întrebe ce-avea să creadă Eun-Jeong. Nu mai comunicase deloc cu ea.

Era o seară de sărbătoare, iar Paul era cu gândul în altă parte. Totuși, trebuia să se pregătească, sărbătoarea nu făcea decât să înceapă.

21.

Într-o zi de toamnă, Paul fu deranjat pe la prânz de telefonul care îi suna întruna. Sătul, răspunse într-un sfârșit. Cristoneli se bălbăia, iar Paul îl auzi pronunțând vag:

— La Medi...

— Poftim?

— La Medit...

— La meditație? întrebă Paul.

— Da' de unde, haide, de ce-ai vrea dumneata să meditez? Grăbește-te, toată lumea te așteaptă la Mediterana!

— Bun, Gaetano, ești foarte drăguț, dar ce vrei să mă duc să fac pe Mediterana?

— Paul, taci odată și ascultă-mă cu atenție, te rog. Ai obținut premiul Medicis pentru un roman străin, presa te așteaptă la restaurantul cu același nume din piața Odéon. Un taxi este jos lângă blocul dumitale, e clar? urlă Cristoneli.

Începând din momentul acela, nimic nu mai păru clar în mintea lui Paul în care gândurile se învălmășeau.

— La naiba! bombăni el.

— Cum adică la naiba?

— La naiba, la naiba și iar la naiba.

— Dar încetezi odată să fii mitocan? Ce te-a apucat să-mi tot spui la naiba?

— Nu dumitale îți spuneam, ci mie.

— Degeaba, tot mitocan ești.

— Nu se poate, lăasă Paul să-i scape, împiedică-i.

— Să-i împiedic să ce?

— Să-mi dea recompensa, n-o pot accepta.

— Paul, îngăduie-mi să-ți spun că începi serios să mă scoți din castraveți. Nimeni nu refuză Medicis-ul, așa că te urci în taxiul ăla și te grăbești, altfel eu am să-ți zic dumitale la naiba. Ia te uită, de altfel, ți-o și zic, la naiba, la naiba și iar la naiba! O să anunțe numele laureaților într-un sfert de oră, sunt deja acolo, e un triumf, prietene!

Paul închise și simți cum îl apucă o monumentală criză de tahicardie. Se întinse pe parchet, cu brațele în cruce, și începu o serie de exerciții respiratorii.

Telefonul sună iar și iar. Și așa stătură lucrurile până când taxiul îl lăasă în piața Odéon.

Cristoneli îl aștepta în fața restaurantului, flash-urile aparatelor de fotografiat țâșneau din toate părțile, iar Paul avu o impresie de déjà-vu care îi îngheță sângele în vine.

În chip de discurs, bâlbâi un mulțumesc, înălța capul cu un zâmbet adresat fotografiilor de fiecare dată când editorul său îi trăgea câte un cot și nu răspunse la aproape nicio întrebare, în orice caz nu în mod inteligibil.

La orele 15, în timp ce Cristoneli se grăbea la birou ca să comande retipărirea și să valideze banderola ce urma să fie pusă pe copertă, Paul se întoarse și se închise la el acasă.

Daisy îl sună pe înserat ca să-l felicite, auzise știrea la radio pe când curăța niște ridichi și îi mulțumi: se tăiase la deget din cauza lui. Adăugă că era spre binele lui să vină să-și sărbătorească succesul la restaurantul La Clamada de îndată ce-o să poată, dacă nu voia să figureze pe lista ei neagră.

La orele 20, Paul se plimba tot de colo-colo așteptând să-l sune Arthur.

Lauren o făcu. Arthur era în New Mexico cu niște clienți. Discutară îndelung și, de la distanță, înainte ca vreo urgență să n-o silească să închidă, ea îl ajută să se liniștească.

Paul se așează în fața ecranului și deschise fișierul unui manuscris pe care-l neglijase mult timp. Lauren avu-se dreptate să-l împingă să reia legătura cu cântăreața lui, aceasta îi aduse foarte curând alinarea de care avea nevoie.

Câteva pagini mai târziu, Paul simți cum i se descleștează menghina din piept și-și petrecu restul serii scriind, cu o minunată nepăsare.

În zorii zilei, Paul luă o hotărâre și își făgădui s-o respecte, oricare va fi fost prețul pe care trebuia să-l plătească. Cel mai bun prieten al său avea să fie fericit. Venise vremea să se întoarcă în țara lui.

*

A doua zi, Paul se duse la editorul său. Îl asculta pe Cristoneli distrat, doar cu o ureche, mulțumindu-se să

refuze toate propunerile de interviu despre care îi vorbea acesta.

Cristoneli se străduia să rămână calm. Îl auzise pe Paul spunându-i „nu” de vreo douăzeci de ori. Așa că atunci când îi scăpă și un „da”, nu fu atent și continuă să-i citeze numele jurnaliștilor care doreau să-i vorbească.

— Numai ce ți-am spus da, suspină Paul.

— A, serios, dar la ce?

— „Marea bibliotecă”¹⁵, aceasta o să fie singura emisiune la care am să particip.

— De acord, răspunse Cristoneli aproape depresiv. Îi previn imediat, emisiunea e mâine seară, în direct.

★

Paul își ocupă ultima zi făcându-și ordine în lucruri. La prânz, se duse să mănânce la Daisy. Când să se despartă, se prăbușiră unul în brațele celuilalt, iar Daisy își înăbuși cu mare greutate lacrimile.

Înainte de lăsarea serii, își luă la revedere de la Mustăță și îi încredință cheile de la apartament. Cafegiul îi promise să-i supravegheze pe cei de la firma de mutări de parcă s-ar fi mutat chiar el.

La orele 20, Cristoneli veni să-l ia. Paul își puse valiza în portbagajul taxiului și se îndreptară spre studiourile France Télévisions.

Cât fu machiat, Paul rămase tăcut, ceru numai să nu-i fie ascunse micile riduri din jurul ochilor. Când regizorul

¹⁵ Aluzie la una dintre cele mai celebre emisiuni literare din Franța, „La Grande Librairie”, creată și prezentată de François Busnel. (N.t.)

veni după el, îl rugă pe Cristoneli să-l aștepte în loja lui. Putea să urmărească emisiunea pe ecranul de acolo.

François Dutertre, animatorul, îl primi în culise și îi arată fotoliul pe care trebuia să se așeze printre alți patru romancieri.

Paul își salută confrății și trase adânc aer în piept. Câteva clipe mai târziu, începea emisiunea în direct.

— Bună seara tuturor, bine ați venit în platoul emisiunii „Marea bibliotecă“. În seara aceasta, va fi vorba despre câteva premii literare, dar și despre literatura străină și ne vom începe emisiunea în compania unui autor necunoscut marelui public, în orice caz așa era în Franța până mai ieri, până ce i-a fost atribuit premiul Médicis, categoria roman străin. Paul Barton, mulțumesc că sunteți printre noi.

Pe ecran, defilă un portret al lui Paul. O voce din off îi amintea cariera, trecutul lui de arhitect, vorbea despre alegerea lui de a se instala în Franța. Fură prezentate cele șase romane ale lui și, la sfârșitul acestui scurt reportaj, François Dutertre i se adresă lui.

— Paul Barton, cartea care v-a adus acest Médicis este un roman foarte diferit de scrierile dumneavoastră precedente, un roman tulburător, surprinzător, bulversant, exemplar aș putea zice. Un roman indispensabil.

Dutertre își continuă elogiul și apoi îl întrebă pe Paul ce anume îl incitase să scrie această povestire.

Paul se uită fix la cameră.

— N-am scris-o eu. Eu m-am mulțumit s-o traduc.

François Dutertre făcu ochii mari, ținându-și respirația.

— Am auzit bine? Nu ați scris romanul acesta?

— Nu, povestea aceasta, adevărată de la primul la ultimul rând, nu-mi aparține. Autorul este o femeie. Îi era

imposibil s-o publice cu numele ei. Părinții, familia și mai ales bărbatul pe care îl iubește trăiesc în Coreea de Nord, ar fi plătit cu prețul vieții. Din motivul acesta, nu-i voi dezvălui niciodată identitatea, dar nu pot să-mi însușesc munca ei.

— Nu înțeleg, exclamă Dutertre, totuși l-ați publicat sub numele dumneavoastră?

— I-am împrumutat numele meu, într-un comun acord. Adevărata Kyong nu avea decât un singur vis, ca povestea alor ei să fie cunoscută de cât mai multă lume, ca oamenii să fie în sfârșit sensibili la soarta ce le este rezervată. În Coreea de Nord nu e petrol, așa că occidentalii nu prea se sinchisesc de una dintre cele mai îngrozitoare dictaturi din câte există. Am petrecut luni întregi împregnându-mă cu textul ei, dându-le viață personajelor ei, cu toate acestea, v-o repet, povestea îi aparține, iar premiul care mi-a fost înmănat ieri îi revine ei și numai ei. Am venit în seara aceasta în emisiunea dumneavoastră ca să spun adevărul, ca să vă spun și că, dacă într-o bună zi regimul care oprimă această populație cade, îi voi dezvălui numele din clipa în care mă va autoriza s-o fac. Cât despre drepturile de autor pe care ea mi le-a oferit, le-am cedat asociației Amnesty International și câtorva diferite mișcări de opoziție față de acest abominabil regim. Prezint cele mai sincere scuze editorului meu care nu a știut nimic până în seara aceasta, dar și membrilor juriului Médicis. Dar, la urma urmelor, au premiat mai degrabă romanul decât autorul al cărui nume apare pe copertă. Iar singurul lucru care contează este mărturia pe care el ne-o aduce. Adresându-mă tuturor acelor care urmăresc această emisiune, vă implor să-l citiți, în numele libertății și al speranței. Mulțumesc și iertați-mă.

Paul se ridică, le strânse mâna lui Dutertre și celorlalți invitați înainte de a părăsi platoul.

*

Cristoneli îl aștepta în culise. Merseă unul lângă celălalt în tăcere până ce ajunseră în holul de la intrare.

Când fură singuri, Cristoneli se uită la Paul și îi strânse mâna.

— Sunt mândru că sunt editorul dumitale, chiar dacă am un chef nebun să te strâng de gât. Este o carte foarte frumoasă și o carte mare publicată în străinătate nu există fără opera unui mare traducător. Îți înțeleg mai bine decizia de a pleca pentru o vreme la San Francisco. Află că voi aștepta cu nerăbdare urmarea aventurilor cântăreței dumitale. Mi-au plăcut mult primele capitole pe care mi-ai îngăduit să le citesc și ard de nerăbdare să-l public.

— Mulțumesc, Gaetano, dar nimic nu te obligă s-o faci. Mi-e teamă că în seara asta mi-am pierdut toți cititorii.

— Cred că lucrurile stau exact pe dos. Vom trăi și vom vedea.

22.

Paul și editorul său coborâră împreună scările. Când ajunseră pe trotuarul pustiu, un tânăr ieși la lumină și se apropie de ei, cu o hârtie în mână.

— Vezi, mai ai cel puțin un fan, spuse Cristoneli.

— E poate un agent al lui Kim Jong-un care a venit să mă doboare, rânji Paul.

Gluma nu-i smulse nici măcar un zâmbet editorului său.

— E pentru dumneavoastră, spuse tânărul întinzându-i lui Paul un plic.

El îl desfăcu și descoperi un bilețel straniu, pe care era scris de mână:

Trei livre de morcovi, o livră de făină, un pachet de zahăr, o duzină de ouă și o pintă de lapte.

— Cine vi l-a dat? îl întrebă Paul pe tânăr.

Acesta din urmă arată spre o siluetă de pe trotuarul din față și apoi plecă.

O femeie traversă strada și-i veni în întâmpinare.

— Nu mi-am ținut promisiunea, zise Mia, m-am uitat la emisiune.

- Nu mi-ai promis nimic, răspunse Paul.
- Știi de ce m-am îndrăgostit așa de repede de tine?
- Nu, habar n-am.
- Pentru că ești incapabil să te prefaci.
- Și este o calitate?
- Este, și încă una minunată.
- Nici nu-ți poți închipui cât mi-ai lipsit, Mia. Mi-ai lipsit de îmi venea să mor.
- Pe bune?
- Sunt incapabil să mă prefac, nu?
- Nu vrei tu să nu mai zici nimic altceva și să mă săruți?
- Da.

Se îmbrățișară pe stradă.

Cristoneli așteaptă câteva clipe, aruncă o privire la ceas și se apropie tușind ușor.

— Din moment ce nu păreți să vă grăbiți, v-ar deranja dacă aș lua eu taxiul vostru? Al meu e în întârziere, n-aveți decât să-l luați voi.

Cristoneli se descotorosi de valiza pe care o avea în mână și i-o întinse lui Paul.

O salută respectuos pe Mia, închise portiera, coborî geamul și strigă „Al naibii Paul“, pe când mașina pornea.

- Unde te duci? reluă Mia.
- Să dorm la Roissy, în zori plec la San Francisco.
- Pentru multă vreme?
- Da.
- Voi putea să te sun?
- Nu, dar dacă vrei, îl putem împinge mai încolo pe vecinul meu de scaun. În valiza asta am niște minuni ce trebuie degustate.

Paul își lăasă bagajul jos și o sărută pe Mia.

Sărutul lor dură până când un taxi îi făcu să tresară claxonând.

O lăasă pe Mia să urce prima și se așeză lângă ea.

Înainte să-i spună șoferului destinația, se întoarse spre ea ca să-i pună o întrebare:

— Și acum, se pune sau nu se pune?

— Da, se pune.

Mulțumesc

lui Pauline, Louis și Georges.

lui Raymond, Danièle și Lorraine.

lui Susanna Lea.

lui Emmanuelle Hardouin.

lui Cécile Boyer-Runge, Antoine Caro.

lui Élisabeth Villeneuve, Caroline Babulle, Arié Sberro, Sylvie Bardeau, Lydie Leroy, Joël Renaudat, Céline Chiflet, Anne-Marie Lenfant,

tuturor echipelor de la Éditions Robert Laffont.

lui Pauline Normand, Marie-Ève Provost.

lui Léonard Anthony, Sébastien Canot, Danielle Melconian, Naja Baldwin, Mark Kessler, Stéphanie Charrier, Julien Saltet de Sablet d'Estières, Aline Grond.

lui Katrin Hodapp, Laura Mamelok, Kerry Glencorse, Julia Wagner.

lui Brigitte și Sarah Forissier.

MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

„Pentru cititorii francezi, Marc Levy întruchipează un destin de basm: ajuns târziu la literatură, acest autor pe cât de discret, pe atât de melancolic s-a impus încă din momentul în care primul său manuscris a încăput pe mâna editorului, scenariul corespunzător fiind imediat cumpărat de compania de film a lui Steven Spielberg. Astăzi el a devenit la noi scriitorul cel mai popular. Secretul său? Un adevărat simț al povestirii, o extraordinară capacitate de a capta mitologia timpurilor noastre, un romantism inalterabil care pune mai presus de orice o scriitură eficace, foarte americană, ce merge direct la scop. Miracolele nu se explică, se constată.”

PASCAL BRUCKNER

TREI

La Editura Trei au apărut următoarele
romane ale lui Marc Levy:

Un alt fel de fericire

Și dacă e adevărat...

În altă viață

Unde ești?

Prietenii mei, iubirile mele

Copiii libertății

Prima zi

Prima noapte

Hoțul de umbre

Strania călătorie a domnului Daldry

Și dacă aș mai trăi o dată

Te voi revedea

Șapte zile pentru o eternitate

Mai puternic decât frica

MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

S-au cunoscut prin intermediul
unui site de întâlniri amoroase.
Dar n-au devenit iubiți,
ci prieteni.
Și așa vor să rămână.

Ea e actriță. El e scriitor.

Ea e Mia. El e Paul.

Ea e britanică. El e american.

Ea se ascunde în Montmartre. El locuiește
în Marais.

Ea are mult succes. El nu prea.

De fapt, ea e faimoasă – deși el nu-și dă seama.

Ea se simte singură. Și el.

El e amuzant. Ea face gafă după gafă.

Ea nu trebuie să se îndrăgostească. Nici el.

Marc Levy revine la vechile
lui teme cu această comedie
irezistibilă și imprevizibilă
despre dragoste și prietenie.

TREI

www.ediaturai.ro

